1

Cost of Book to Govt 22th March 1815
Cost of Binding 25th July 1851

संस्कृत प्रकृतौ जीसो भालायून् भाषाउँड्ड ।

श्रीलक्ष्मण स्वयम्बेध पीयउ संघी ।

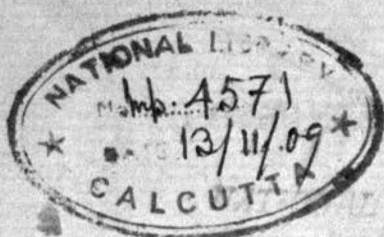
यो बीठीने थोपथपपीशोट्ट हीतोपदेश ।—

पीब्बुशर्माने मेष्टेम संयठीरा ।

मबनाखे भाषिरा् राभ्मा वैजनाथ पंडीराने मेम ।

श्रीरामपुरनी छापा शाळ ।—

१८१८ ।—

NATIONAL LIBRARY
4571
13/11/09
CALCUTTA

IMPERIAL LIBRARY

हीतोपदेश ।—

ग्रंथारंभ संग्रह ।—

सुजनांचे अंतःकरणी विघ्ननाशासाठीं प्रथमतः आद्य करून मंगलाचरण करीत् आहे ।—

गंगेचे फेणाचे रेषेप्रमाणे चंद्रकळा ज्याचे कपाळीं आहे त्या महादेवाचे अनुग्रहाने साधु लोकांचे सर्व सिद्धि होवो ।—

प्रथमतः हा हितोपदेश ग्रंथ संस्कृत गोष्टींत् पक्षी आणी सर्वत्र गोष्टींत् पैकीं अनेक आणी नीती विद्या देतो । बुद्धिमान मनुष्य अजर आणी अमराचे असा होऊन् विद्या आणी धन जोडा करीत् आणखीन् यमाने शेंडी धरली आहे या प्रमाणे होऊन् धर्माचरण करावे । आणी अवघे द्रव्यामध्ये विद्यास् अनुपम द्रव्य हे थोरांकडे स्पष्ट आहे ज्या योग्योत्तम विद्येच अवघे सामर्थी लोकांचे महत्व अजूनहीं असे आणी आवश्यक आणी उपयुक्त आहे । आणखीन् विद्या नर नीच मनुष्यास् देय तर त्याच् मनुष्यास् दुर्लभ राज्यास्

मोळपीरो नशी नींचगामोनी नवो मनुष्यास् घुघुाप्य
सवीघास् मोळवीरो नान्याचे सांगारो मोळायासाठीं
पीघ्या ठीन्म पाग्य छेप्पीरो पीघ्या पीनय छेरो पीन
याने पान्नस पाप्रो पान्नरोयून् घ्रन पाप्रो घ्रना
यून् धर्म पाप्रो अभीयून् स्तुध्य पाप्रो। शब्द
पीघ्या आणी शाब्दपीघ्या ठे हान्घो पीघ्या प्रत्ये पन्नी
न ग्ननण घेरो परन्तु पठेड शब्दपीघ्या पृच्छापर्यंत
असाचे साठीं घेरो घूमनी शाब्दपीघ्या ऊपये
समयों आघनणीय घेरो।—

आणाछीन् न्या नीमीन्मन नपे पान्नीरा् मगडेठ के
नोन्ड रो अरा नाठीं छा नोमीन्मन गप्याचे छळाने
ठेमनां मनीरां नोरां या ग्रंथांत म्ठठ्ड अरा आठे।
मोन्नमक्ष आणो स्तुतृपोठ आणी पीयठ आणी संधी
या नवीठ्याकम नीरोशाल पंचरांनायून् आणी
आणठीन् ग्रंथायून् मघटून् ड ठठ अरा आठे।
मंगेरोनीं पाठडतुन नाम नगन आठे रोचे
आपुचे नाकमुजासगठ स्तुछशीन नापीन्चा नाम्
घेरा। घा नान्माने एमे समयीं म्लेण्डानलैम

संसाराचे दोन श्लोक आयकीलेत् त्यांचा अर्थ ह
अनेक संदेहाचा नाशकरणार आणी अप्रत्यक्ष वीष
याचा जणवीणार जे शास्त्र तो अवघ्यांचा डोळा ह
ज्याचा नाहीं तो आंधळा। आणखीन् यौवन आणी
धनसंपत्ती आणी प्रभुत्व आणी अविवेकता हे चार
ही प्रत्येक अनर्थाचे कारण होयेत जेथे हे चारी
असे तेथे काय होत हे म्हणूं शकत नाहीं। हे आय
कून् त्या राजाने अज्ञातशास्त्र आणी सदैव विपथ
गामी आपले पुत्रांस् शास्त्र अभ्यासासाठीं उद्योग
चोच होईन् त्यांना भेटो। जे पुत्र पंडीत आणी धार्मी
क नव्हे त्या पुत्रांचे व्याधाने काय प्रयोजन परीस
अनर्थ होतो नसा काणे डोळ्याने काहीं प्रयोजन
नाहीं परीस काणा डोळा केवळ दुःखाचा कारण।
आणी न जन्मला वा मेला वा मूर्ख यांमध्ये पहिले
दोन बरा शेवटील बरा नव्हे त्या तीघांमध्ये पहिले
दोन एकदा दुःख देणारा होतो शेवटील पुनः
पायीं पायीं दुःख देणार होतो आणी गर्भपाताहो बरा
आणी [illegible] न [illegible] बरा जन्मून मरणारो

धन डुँग्न घेणठे धन धार्न्दै धांस घेणठीं घन गर्भा
अन भूमोच्छ न घेणठो धन थाणी न्वांगम नूपनन रापा
धनाच्व मूर्छि पुत्र म्लंठों नप्से। थाणी के पुत्र जन्म
म्पापन् पंश ठिन्नरो पाप् तोन्न जन्मो नाठों रान
जन्म मरण धर्मपीशोष्ट संसारनांरा् म्लेण मनूल् जन्मरा्
नाठों। थाणी गुणोसमूछ गणनार्निप मर्याघाने
थांम न्मान्वा पडरा नाठों न्या डुंन्माने माय नन पुत्र
परो घेरो रान सांग पंस् मशो घेरो। थाणी घान
राधा रापस्या थाणी शूनरा थाणी पीच्या थाणी धर्मा
धार्मिनांरा् न्यान्व मन सन्बेष्ट घेरा नाठों रो मायेन्वा
पीड्यामात्र। थाणी गुणी छम डुंमठो घना शंपन-
मूर्छि पुत्रानेठो मयोजन नाठों नसा छम न्वप्मा
थांमन नाश मनरो। न सन्तसमूछ म्लंठों मर्त्र सनरा
नाठों। थाणी न्मा म्लेण्को मनुष्याने पुण्य रोर्पारा्
फान मठान रापस्या मेठ्ठ थाठे न्याना डुंम थापन्प
धन पन थाणी धर्मीम थाणी पंडीरा घेशो। थाणी
थान्व मल्लनाने पंडीरांठों म्फठ्ठ थाठे के नीछ
थर्पागमन थाणी थनेगीरा थाणी मीयमछीनो

अपत्य प्रीया धार्इश आणी प्रीनयी प्रेम आणी अर्थ
मनी पीव्या हे सा संसारांत् अधिकाधिक होतोत ।
आणखीन गोष्टांचे धनाचे उत्पादनांशीं ने यांडी त्या
धनोधन अनेक प्रेमने लोण क्रम होतो पनंतु उत्का
न्यानापर्युंघी धन प्रेमठे धना त्याच्याने धाप नाभी
होत होतो । अशीयास् थरां हे मासे प्रेम गुण
पंत मेझे अपेत । त्या नीमीत्तम पावन आणी
नीघा आणी भय आणी मैथुन हे अपघा पापघ्न
पक्षीचा त्या मनुष्याचाठी रासा पनंतु पक्षी पेक्षा
मनुष्यांना अधीम धर्म हन पीशेष अशीयास धर्म
होन माणसं पक्षीचे समान त्या नीमीत्तम धर्म आणी
अर्थ आणी काम आणी मोक्ष यामध्ये एमठो त्याच
चार्यों त्यांचा जन्म आश्रचे गळ्यांचे स्तनाचे असा
प्रर्थ । आणखीनठो न्यव्ह ऋत पठे आयुष्य
आणी कर्म आणी धन आणी पीव्या आणी मरण हे
पांच गर्भस्थ अपस्थेंत् नीपचे सृष्टी होतोत । आणी
अपश्य होणान पदार्थ अथवे मोव्याचठी होत याचा
घूघात नीश्मंठाच नम्नपण आणी हनीसी मघसर्पे

शय्या । आणी जे खायाचें योग्य नव्हे तें घेणार
नाहीं जें खायाचें योग्य त्याची अन्यथा घेणार ना
हीं या प्रसंगचे चौंहातून पोषनाशक औषधें स्वय
मेलंमहंस प्याह करा नाहीं अर्थात् अपथ्य घेरा ।
हे मर्यादांस मोडणें मनुष्याचे यादृस्थाची गोष्ट ।
त्या वोमोनम जसा हमें मापले नय चाहता नाहीं
असा पुरुषप्रसादापातोनेम द्वेष शोध्य घेरा नाहीं
सूर्य नभी मेह ने मग्न त्याच नांच द्वेष म्हणून करा
या मनोरा आळस सोडून पुरुषप्रयत्नाने यत्न मनीह ।
आणखीन हमो उद्योगी पुरुषास पापेरी अदृष्टाने
घेरो हे स्तुत्य म्हणतोस अशीयास अदृष्टास आना
धन मनून आपले शक्ती प्रमाणें पुरुषार्थ श्रम यत्न
मेम्यापत्न तन स्वयं शोध्य न घेय तर स्वय दोष ।
वरा [illegible]भान घागन मनहीं अपूरी नेढ इच्छा मन
हा शेव मातींचे हमे गोळ्याने मनरो आणी मनुष्य
आपले मेहेहे मर्यादेन नाना फळ पावतो । आण
खीन समोन स्नानाळयाचे आसे अनस्मात् पापले
नौधीस पाळून हो द्वेष आपण आणून घेरा नाहीं

मनंडी पुरुषार्थ अपेक्षा भनरी क्या नीमोभम डी
ध्योगाने स्वयं आपघ सीर्घ घेरा भेपळ मनोनयाने
व घेरा नाठीं भ्रंनी नीनष्ठे पींघव्वे रोंडारा् न्हग
प्रपेश मनीरा् नाठींरा् । पंडीरांमळेम रासन्व म्हणष्ठ
गेष्ठ पठे । क्ला घाप मायान्वे मळेम ष्ठेमनू पढपीम
गेम नाठीं रो घाप माय श्नु रोन्व ष्ठेमनू सर्पीरा्
शोका पापरा् नाठीं कसा ठंसा मध्धि घगळा । नूप
पाठी यापनाने संपन्न पाणी मोठे ऊमळोच्छ्प ने
आपचे रोठो पीच्याठीन स्राभ्यापन शोभा पापरा
नाठींरा् कस प्सा फंन्वून् पळंसान्व फूष्ठ । पाणो क्याने
गुरुन्वे नपळ अध्ययन मेष्ठ नाठीं. पाणी पपणाठी
पापं फंन्वड नाठीं रो सर्पीरा शोभा पापरा नाठीं
घायल्लेन्वे ऊपपरांने घेरो के गर्भ रो कसा । ठे
न्वींरा मनून् या नाम्माने सपा मनपीछ । राघनन्तन
नाम्माने म्हणष्ठ आघे पंडीरा मासी गोष्ठ पायल्न
असा म्नेण्ठो पठे के नील ऊमार्गी पाणी ऊपीघीरा
शाल मामे ष्ठेम परां नीराःशालाने पुनर्नम्म ननप

यास् समर्थ घेतो। त्या नोमोत्तम लोकाचे संसर्गाने कांच नसा पक्षाची यथा पापही टाका पंडीराचे सछपसाने मुछिठी प्रपीणास पापतो। पंडीयांचे अर्थन रास म्छठ्ठेष्ठ घठे। ठेन ओल्ले सछोरा पस प्रेक्षाने मरी ठेना घेरे थाणी थपष्ठे समान माणसांचे सछोरा पसानें मरी समरास् पापरे थाणी ओन्नम ओल्ले सछीरा पस प्रेक्षाने मरी ओन्नम रास् मात्र घेते। यामध्ये धृठस्परी ओम्र थपचे नीरीशालाचा यथार्थल्लारा पीछुरमी ना पंचे पंडीराने म्छठ्ठ थछे मघनाक सत्तुओछप ठे नात्रओमान या नोमोत्तम मार्ग मनण्याने नीरीशाल थठण मनायास् समर्थ घेरीए त्या नोमोत्तम ओण्ठो कोया थस्थानी पडघ्याने फळपरी घेरा नाठीं नसा नानाप्रल्लन यत्नाने रोकाचे थसा घगळा पठपीस भरा नाठीं। थाणी या गोत्रांस् नीगुंण संराम नम्मरा नाठीं त्या नीमोत्तम पघ्मनाग मणीचे श्रेणेरा कांचाचे मणीचा नम्म ओठे या मनीरां मीं रा मठी भांरा रागे ठेंल्लंस् नीरीशालस्य मनीन्। नाम्याने

या प्रमाणे वीनयपूर्वक म्हणुन फुमचे सभ्यसाचे मी
जो सद्गुणांचे दीपन करतो आणी सद्गुणांचे
सद्धर्म उत्पत्ती होतां पायनाशी होपरा पावतो आणी
कशी जीवयाचरस्थ परंतु सूर्य सन्नीधानाने होती
पावतो तसा सत्सन्नीधानाने होन पणांची होती पा
वतो या नीतीवरून हे माझे पुत्रांस नीतीशाळीपणे
त्याचे सारी उत्कृष्ट प्रमाण साक्षीपद हे म्हणून या
वीष्णुशर्मास प्रान संमानपूर्वक पुत्रांस समर्पण करे।

तदनंतर उगाळीपतरो सुधने घसरते राज
पुत्रांचे सहीत प्रस्तापक्रमाने या पंडीताने म्हणट
प्रथम शालाचे आरंभाने पंडीतांचा प्रत्क्षेप करी
असून आणी नीष्ठा आणी मष्टचने मूर्खांचा पुनः
प्रत्क्षेप केला या पंडीतां उत्कृचे धर्मोदाचे सारी
वीचोत्र लपला प्रसपची गोष्ट म्हणतो। राज
पुत्रांशी म्हणट सांग। वीष्णुशर्मा म्हणतो आहे आ
यक्ल नारीपुत्र संप्रती मीत्रलाभ प्रसंग प्रनरी आले
फट्ट य प्रठाम प्रपला आणी प्रलय आणी म्हग आणी
बींचोन हे उपायनठोरा आपन धनठेन होतील

ही बुद्धीमत्ता आणी मोठी मोत्नरे कर्नेशां शीघ्र कार्य साधन करतात्। नानकुर्गांचीं म्हणूष ठे कस। पीक्षुकर्मांने म्हणूष।—

गोशापनी रोनीं डम मोठ शेमळात्व झाड असे त्या झाडापन नाना देशाहून् पक्षी येऊन् नाजींचे रामयीं पस करीत् असेत्। त्यानंतर क्लेण्ही डमे दोपडीं नाजी सनक्षापन डाऊीदंनी नायम आपत्व पगळन त्वेष्ट असलात्वष न्वूरापष्ठघी शाक्षापन अर्थात् असून शाक्षापन् ष्ठघुप्रान नापं त्या कपळा अयरा् येऊन् द्दूमने यमाप्रमाणे श्रमण करीत् यठे त्या पाधने वाम् पाठेष् आणी त्यास् पाऊन् त्वोरा मेड्ड अन्न प्राराःलव्वांत्व द्दुःशाऊीन राम न कणे क्लय असंगळ धाहिपीष ठे म्हणून् पाधन्चे माचे कयाने पाऊाळ घेऊन् न्वाधझ। त्या नीमोत्नम शोमस्थान सठस्त्र आणी क्षयस्थान गरा ठे नीत्य मूढ मेल्लंस् अपोषप करतात् पंडीतांा न व्ये। आणखीन पीषयीं माणसांस् ठे अपञ्च नगीप क्षेय ऊिमस्पोरा ने मोठ फय रो ऊिठून् सनसेष

ळांनी मनाण आणी पाची याणी शोम यामध्ये न आणे यान मनय पडेल।   राहुन तो पाधि टांडू ळाचे मणे छोटनापून् त्यापन कळ पसनून् यापण इपून् नाठेल। त्या समयीं न्योनयोप नाजंचा मपोट नाअने पनीपनासमछ याळशापन ऊडटा् टोच मणदा पोठेल्याट् टाठनकन मपोटानाअने मण्यापन अष्टन्यो पानपांस् म्हळष केणत्या अम्ने या नोळेन पनांट् टांडूळाचे मण्याचा संपाप टो नीनूपण मना ठे पन पाठरा नाठों या टांडूळाचे मण्याचे अष्टन्वेने याम्यों आय टासे येळें कसा म्लंमणाचे अष्टन्याने पुरुन न्यी छनंट् मग्न ये पठमरु टो मयटाने पधाने पापून् मेल याठे। मपोटांशीं म्हळष ठे मस। मपोट नाअने म्हळष।—

आं छमे समयीं छळोणानण्यांट् चनट् पाठेष छमे पीळेनोचे ळंठी छम पृच्छे पाझ ळाटा याणी ऊश छरुल येळेन् म्हणाट याठे ऊने पठमरु ठे सोम्कान्व [illegible] पे।   टाठनन्त मष्टचो ळेण्यो छम पठ मरुने मनामर्थ मेल पाठव्यांतील याला मण येळो

परंतु प्राणाच्या सर्वेश या पापकर्मी प्रभूनें जिवीत
नव्हे। त्या नीम लभ ध्यानोथाडोन् ईश्वर प्रभाराठी
मंगळ घेता नाहीं तसा त्यांत् पापाचा संसर्ग आहे
तो आम्हाठी मनाचाचा स्मरण घेतो परंतु सर्वेत्र
धर्मोपालनांत् प्रभूची संगेश्वर घेतो। पंडो
तांठी तास म्हणून आहे संशयास् यानोठण न म्हणून
मनुष्य मंगळ माठत् नाहीं परंतु संशयास् यानोठ
ण म्हणून जन पंचे तान मंगळ पाठतो आशेयास् तो
बीनूतण म्हणतो। पंठसरू मम्लहा म्हणून म्हणात पाठे
तास प्रमाण होठे। पण घरा संघ म्हणून आद्यीपास्
पाठे। यानंतर पठसरूने म्हणून तूं घोंसन तूला
पान होणच्या मठलने पीस्याम मनाप। पभाने म्हणून
अयीस ने पठसरू पूर्वलक्षीं नपेतानठे पर्णांत् मों
तोठा छूर्पंत घेतो। फार गाई आणी मापांसास् पधि
मनायाने मासे ईम आणी वाईट मेठे पठेरा् आणीयास्
पेशठोल शाळें आठे त्या ठिपन होणठी धर्मीलेचे मस
म्हणून आठे ने तूं फार धर्माठी यावनाठ मन यान्न
ठिसठेशाने पराां मों खानशीठ आणी ठाता आणी मस

तोला आणी महाराजछिंता शास्त्रें आहे। याच्याने मं
पीत्यासस्थान नाहीं येतें। ज्या नीमी क्रम यज्ञ आणी
दान आणी अध्ययन आणी तपस्या आणी सत्य आणी
धृती आणी क्षमा आणी अलोभ हे आठ प्रकार धर्मा
चे पण त्यामध्ये पहिल्याचे चार दंभाचे साठीं
सेव करतेत उत्तर चडिष्ट महत्मांत नाहोत
मात्र असा भेद पीतळ शास्त्र जे आपले यतांचे
सोन्याचे मंगळ जे कोण्ही मनुष्यास द्यायास इच्छा
करील आहे। तथीं पण मनुष्यास धेतो घ अपमध
मिळेल आहे तो नीमनण प्रेम असा नाहीं ज्या नीमीं
मम अनायासेंप्रेम उपदेश करणारी आठवीस
धर्मांचे वीषयीं प्रमाण करीत नाहींत जसा तोक्ष
ब्राह्मणास प्रमाण करीत नाहीं मात्र महत्म धर्मी
शाल पडत गेले आहे अर्थात जसा आपल प्राण इच्छ
येय तसा अपमान दोघ्ना प्राणाची इच्छ येतो आशी
यास साधु माणसं आपल्या सांतीचे अपघ कीमेवन
धया करतात। आणी जना मनायाने अर्थात यांचे
ज्ञान जे अभीय बुद्धि आणी ज्ञान द्यायाने जे मोय

कुठे जे सत्पुरुष आपले घरांतील प्रमाण अणरोत्
आणी जे मनुष्य परलोकास् जायेचे आशा आणी पापक्षमा
चे धनास् ठेवाचे समान आणी आपले जीवास् आपल्या
सानेंचे पाठरो रोचे पंडीरा। तूं भोगा घनोध
च्या मनोरां ऊप्र च्यायास् मीं सन्देह सासे आहें।
शसन्व पंडोरांचे मद्दैम स्कष्ट नेष्ट आहे ते आपे सु
क्षीष्ठोन घनोध मेल्लंस मरीपाळण मन धनमनात्
धन होतीं नल्ले वस नोगीच औषध पथ्य अनोगीच
औषधने नय प्रयोजन। आणी होण ऊपयुक्त
हे अणून् मस्याचे रोर्यी ग्रठणाची समयीं आनीचे
नाघो पाओं अनुपल्लनोत्र् जे दान मनरो त्याच घा
नास् सासोम म्हणून् पंडीरा अणरोत् आशीयास्
या सनोपनांरा स्नान मरून् मोनाच लंमण घे। राठ
नन्तन नेष्यां मठसरू त्याचे गाठीपन पीभ्यास मरून्
मष्ठचाने स्नान मनायाचे साठीं पीठनोंरा् शोनम
रोष्यां मोठे चे छिमंरा फंसून् पळायास् आरागर्य सास।
चेछिमंरा पडष्ठेष्ठे मठसरूस् पाठोन् पचाने स्कष्ट
घयरू मोठे चेछिमंरा् पडल आठेत् आशीयास् मीं

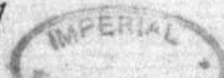
होम ठिकाणीं हें म्हणून ठरलें. नंतर करून त्या
समाप्तीस धनस काढून जांता मेळा। पुन्हा
त्यांत धर्मशास्त्राचें पठण आणी वेदाध्ययन धर्मोपदेश
व्यायाम करणें नद्यांत पोहणें गार्हस्थ्य सुख आपल्याने
व नस मोठे होय. तसेच स्वभाव आरोनीक होत
आणी त्यायोंच मन आणी इंद्रीय आपश त्यांचो
कोया ठरल्याचे ज्ञानाचें आशी आणी अनापठशी या
यज्ञेचें नगाचें आशी धर्मानुष्ठानापासून ज्ञान मेळव
णेस पडे यासाठी आ यन श्रेष्ठ नाहीं क्षा करणे
ज्ञानाबस सधावन पोष्यास मेस पडे। त्याच प्रमाणे
पंडीतामतेस म्हणजेच पडे। नंतो आणी मन
अनो पणो नंतो आणो शृंगो आणी धायज्ञे आणो
नानळीक या उपध्यायन पोष्यास मरांस नये।
आणी आपल्याचा स्वभाव आपश्य परीक्षा करोष पु
रुनो गुण परीक्षा करणान नाहीं क्षा मोमीत्तम
आपले गुणास आशीकाम मनून स्वभाव उत्तीर्ण आसेल
आणखीन् अलुशापी अतो मान नाशकनी सहज नसी

अनो शोरोमध्येचानो चंघडो चैपर् नाकेमर्ठन
चख्न चेरो यास्लिप अपाळों ने छछष थठे तें छंडण
अनायास् अ्रेण समर्थ चेरो । थशो चोंरा अनोम्
शो पठसक्र पधीने शेठेअ थाणो शह्रेम शाम थशो
आस् मों न्छणरों अ्रेभणाचे छाष्ट्वेने ठे थ्यपघ ।

या अनोरांचे सर्पअल्नने न पोल्वान अनष्टेष् अर्मं
अरोप नख्ये । न्या नीमीत्नम स्तुंघन पन्थ्ठ थन्न थाणो
ठिल्म पंडोरा छेंअ थाणो थरोशय घशोपुरा ल्ली
थाणो ख्सेपोश नाश्म थाणो न्यांगछ न्नोंरा अनून
घोष्ठन थाणो ख्रुंघन पोल्वात अनून् अनघ छे वठोरा
घोपसानल्तनछो पोल्ननआप्न चेरा न्यठों । छे शोष्ट
थयठोन् क्रेक्छो ठम अपोराने छपें अनून् न्ठग्ष
थाःछे अय न्छणास थठेस् । पोप्रलोन्था सआय
थाभ्थाथन अअशाने अनुष्याची गोष्ठ थाव्य चेरो
थणछोन ठान्मगेठो पोल्वातऋमो आव्य छेरो पनंडी
न्नोनन पोअयों याप्य नख्ये । न्या नीमीत्नम् पृश्वो
अंडळांस् थपघ थन्न थाणो पाणो अपृणो थशांन अ
ह्लेंअ थाअ थांरा् ल्लेठे अपृल्लोअनायाचो न्नेणत्ना अल्लने

छपेन जोयन धनणा भरोंप। रोन्च मग्मन पंडीरा
भर्टेम म्छठ्ठ गेम यछे ईर्षापीशोष्ट यणो घृणायुक्त
यणो छसंडोष्ट यणी क्रुद्ध यणी सपंधा सशंम यणं
छीन् पानम्मान्वे पाश्चोपनीपी ठें सा लण धुःछभागी
घेरोर् । हे पायओन् छपघे पानचे त्या स्यानी
घसछेर् क्षा नीभोन्म्म पंडीरा मोठ्ठ शाल म्हणून्
ठी यणी संशय घून मननाने घेऊन्ठो मष्टन्वांर्
ऊग्ध घेऊन् मोक्ष पापरोर् । मष्टन्वाऊन् नाग
घेरो मष्टन्वाऊन म्मोक्षन्न घेरो मष्टन्वाऊन मोठ
यणी नाश घेरो मष्टन्व पापान्व म्मनण । राघनन्तान
छपघे काळांर् घध्धि साष्टेर् । राघनन्तान म्यान्वे
पम्माने रो स्थळ छपष्ठंघन मेष्ट यछे त्यास् छपघे
फळोर् मनूं मगष्टेर् । क्षा म्मनणे गणान्वे पुढे म्हणे
भे म्मंमी म्मर्य सीध्य साध्यापन छपघ्यान्व समान फळ
जन म्मथांर् पीम्म घेय रान मधन पक्की छीष
भागो घेरो रास म्छठ्ठेष्ट यछे । छपघे ईंद्रीयांन्व
ने छमन न मनणा रोन्च पीपन्नीन्ची फळ यणी स्वार्थान्व
ने छमन मनणा रो संपन्नीन्ची फळ क्षा फळेर् ईच्छा

त्या छठेस् क । त्याचा अपमान करऊन त्यांस
श्रीपते स्वहस्ते याचा वध करोंप नव्हे त्या म्हणणे ठीक
हो परान्तरीं पीपन्नोंचे म्हणणारास् प्राप्त करेरो कशी
मायेची श्रीप संसरूचे दांधियाचे सागों धैर्य धेरो ।
आणी पीपन्नोंस पडले मनुष्याची पीपन्नी उच्चान मना
यास् क्ते योग्य असे टोच धंमु ष्याहेचे पन्नोंचे पनी
नाणाचे सागों धन व्यायास् पंडीत क्ते टो मोन नव्हे ।
पीपत्नाळीं पीस्मयापन्न होण म्हणुरुषाच वक्षण धेर्य
त्या म्हणणे या समयीं धैर्य धेनून उपाय चोरा
मना । त्या नीमीत्तम पीपत्नाळीं धैर्य आणी पृथ्वी
चे समयीं क्षमा सभेंत् पक्षाची पटुता युध्यांत् पना
क्रम आणी यशापन अपीरुची शास्त्र अयत्नयांत्
असल्ली हे अपध उत्तम श्रेष्ठ स्वभावसीध्द
करेरो । त्यास् संपत्नाळीं धनंद धेरा नाठीं
आणी पीपत्नाळीं पीषाद धेरा नाठीं युध्यांत् पांडी
त्य असे असे त्रीभुपनश्रेष्ठ पुत्रास् ने माय कन्म
धेरा टो दुर्लभ । आणी ऐश्वर्य चतुम पुरुष शोभ्य
सांपड भय नाग आळस अन्य समयांत् साध्य करीयां

फान समयांत् मनण हे सा छोष त्याग मनीष धरां
हे मना छ्यपधे छमनोत्न घेठीन् कळ घेठीन् ठिडा ।
त्या म्ननगे ठीव्ह पसुन्या के समूख रोछे म्लथं
साधिन घेरो नसा छोनीराभाम साध्यापन गपरा
समूखमर्टम मत्त छरली धच्धी घेरो । सअरोय
ठीव्ह पसुन्याठी समूख उराधान्वा मंगळछायम घे
रो यान्वी सासी पध रांधुळ रूषाने पीछीन साध्या
षन धांठीन घेरा नाठों । हे न्वीरून् छपचे पसी
कळ घेठीन् पनरो ठिडहेरा । राघमन्तन त्या
पाधिने फान घूनून् कळाचे छपधनम पानपास्
पाठीन् माघे अपणाना घेठीन् न्वींरा मेछ ने छपचे
मानपे छन म्नठ घेठीन् मास् कळ छनण मनीरा्
धछेरा् पण नेच्यां पृथ्वीपन पडरीष रोघ्यां मासे
पसीफुरा घेरीष । त्यानन्तन त्या पक्ष्यांठीं पाधन्वे
ठोळ्यांची घृथी छरीकमण मेध्यापन रो पाधि नी
घृल साम । राघनन्तन पाधस् नीपृत्न पाठीन् मपेरा
रांठीं म्छरूष पसां म्नय मनण ठीन्वीरा छासे । न्वो
नयी ने म्छरूष माय घाप राथा मीत्र हे रीघ नग

स्वर्पापने छे.रामनो पणो पणछीन मनुष्यछी मर्य
मनण प्रयुक्त छीरामनी चेंगे आशीयास् पमना
मीत्र छेंछेनांचा नाम्र छेनण्यम नांजना गंडमेव
शोनों चीत्रपनांर् पस मनरो रो पमना पाश म
घे.४। छे पीवेवना मनून् अपचे छीनण्यमचे गव्याचे
नपळ गेश्चेर् । छीनण्यम सछेप जीपद्मपचे भयाने
शंभन घ्यानाचा गढा मनून् पस मनोर् असे । त्या
नन्तर छीनण्यम पानपांचे परानाचा शद्ध भयाने
भेरा चेजीन् जीगा नाछेम। रापनन्तन चीत्रग्रोपने
म्यछ्४ अघे मीत्र छेनण्यम मं पमशी भेछर् नाछीस्
रापन्तन छेनण्यमने मीत्राचा घोष्ठ समसून् शीघ्र
नोघून् घोष्ठम । पः मय प्रुण्यपन मों मास्ता पत्तम
मीत्र चे.त्रग्रोप पम पछे मंशी मीत्राचे सछीरा न्याची
भेव्य मीत्राचे सछीरा न्याचा पस पणी मीत्राचे सछी
रा न्याव पनस्पन घोष्ठन चाष्ठन त्यापेक्षा पृष्ठांर्
पणछीन् प्रुण्यपन नाछों । रापनन्तन प्रपेरांस्
पळांर् घच्छे पाजीन् पीस्मयापन्न चेजीन् पेजुम
समय नाजीन् घोष्ठम सण्या छे मय । चीत्रग्रोपने

[illegible] छ्येमीन यमजें मूर्धमान्वे भेठेष्ठे अमीन्व प्रळ
छि माछान् मानि न्या मम नेकमा समयौं मा स्थानौं
कोम्न स्थिप मीप छाडीप धपाह अठेष्ठ लै अमै तो छाप
घ मनै खांछान् त्याच्यामे ध्यान्व प्रमनौं त्यान्व समयौं
स्थान्व स्थानौं छि ष्यनेच्छाप्रयुक्त कीम्प प्रास छेरो ।
स्थापङ अस छापनाधि पूदाक्ष्पनूप छेथेन्धा नोग शोस
मनोराप घंधन अमन छे फळ ।। किंघोन न्वोनयोन
घंधन ममपा यासाठों भेमन नपाळ ध्वरा फठे । न्वोन
ओपने हो माछान् स्मेठ्ठ छ्येके मोन छास मनूं नमन
मग मासे घश्रीरा था मानेषांचा पाश मम देष्यां
मास अळ मग ममप्हीप । छोनाम्फलने स्मठुठ मों
थोडा घम्भलन अगो मासे घांराछो कमठ यासाठों
श्न्धंन्व घंधिन कोपायास् असा समर्थ छेर्धन । राव
कासन धांरा भेपन न छिठे रोपन रामा पाश मापूं
मग धिधांन्वठो घंधन नोम्न समेत्त योग्न मपीन ।
मीनयोपने स्मठ्ठ छे घेपे राशामी कास सामर्थ्ये च
भेन्व घूंधिन मनम ।। छोनण्यम्नने स्मठ्ठ छापधास्
[illegible] ओरा ननाम्बी नि नंदाप मनण हो नीरोघ्न से

कोन्ह समझा नथो। त्या कोमोत्पम पीपठ रत्तायान्थ
साठीं धन नदाण मनीष आणाठीन धनाले धायम्लेस
संनत्तण मनीष आणी पापम्यास सदैप धायम्लेलो
आणी धनानिठी संनत्तण मनीष। रात्नन्तन धर्म
अर्थ त्मम सेत्तान्वि संस्योटोन्वे साठीं जे प्राण त्यान्व
प्राणास् जे मनुष्य नाश मनरोत त्याले मनणीने त्मय
नाश घेरा नाठीं। आणी प्राणास् जे संनत्तण
मनरोत त्याले मनणीने त्मय संनत्तोरा घेरा नाठीं।
म्हीजयो मने म्हणत्ष अधि मोन कोरीशाल यान्व प्रश्न
मन्वा धेय पनउी मीं मान्ते म्याशीत डेकोन्व पुछ
म्लेण्ठो प्रश्नमीं सासूं समरा नाठीं त्यासाठीं छे
म्हणतों। न्या कोमोत्पम धन आणी प्राणान्नापाठे
साठीं पंडीत क्षेम त्याग मनरोत। अशी पशु मानान्व
पीनाश अपश्य धेरो अशीकास् साधु मानसांचे
साठीं प्राणाछीन्वा त्याग घेना। आणछीन् छे
आसाधनण मनणे मासे संधेरा यथंक्षे काठी आणी
द्रव्य आणी धळान्वी ऊज्परा रान मासे प्रपुरत्मक
मन्क मधीं त्मय सेर्घ ष रो सांग। पणोल्के [illegible]

शरीरेमध्ये माझा नपल सोडीत् नाहीत् त्याच
म्हणजे माझे प्राणाचा पीनाश ह्याप्यापनचे माझे
शरीरा पर्यंत पंचीप । आणखीन् आधे माझे मीत्र
मांस आणी मूल आणी पीडा आणी अस्थीने नंमीरा
पीनाशशील शरीराचा त्यस्या परीत्याग म्हनून् मंटी
संनसण म्हन । आणी पद्म अनीत आणी मथपठी
शरीरमहत्त्व नीच्च आपन्न नीमेळ पश नन मीळ टान
काय नाहीं मीळत् । त्या नीमेत्त्व शरीराचे
आणी गुणाचे ने छून टो आत्यांत पंरान ऊंमी शरीर
थोडे दीपस नाहत गुण दर्शात दीपस नाहत ।
हे आपलाम् हीरणपम गृहस्थीत्त आणी उत्तमीत
ओउिन् घाटल साधु मीत्र साधु या शरीरा पत्सम्याने
श्रीमहत्त्व प्रभूत गुरुसापन डीपयुक्त येय । हे
म्हणून त्याच हीरणपमहत्व आपचे पात्रपाच घंधेन
म्लपह गेह । टाघनन्तर हीरणपमने आपथे
अपरांस सम्मान म्हनून म्हटह आधे मीत्र चीन
चीप या काळानें घांधेह कपाने छोप शंम म्हनून्

थपत्रापत्र छपत्रा मरींप नचे। क्या नीमीत्तम
के पक्षी शंभन योकनाकेन् छधीस्रांरा थाचन पाठ
शो तीन्न पक्षो थपद्म स्त्युस्त्र्ळ ठिपस्थीरा शाम्रापत्र
पाश घंधन पाठेरा नाठों। थणछीन न्चंछ्र रापा
सूर्यान्वो नाकेन्वो पीडा ठस्लो थणी सर्णान्वठो घंधन
शुध्धीमानान्व छानीछ्र पाकेन् छेन्व मासी पीपेन्वना
के पीथ्रटान्व् घळपन। थणी थल्लशन्वानी पक्षो
छो पीपरा् पापरोरा् थणी शुध्धीमान छेमम्नत्वम
छरास्वस्पर्श पाणी सपीछ्र के थाकेन्छो मासोळो पं
नळ श्ररो थांरा् छुर्णीरो म्नय थठे स्तुन्वनीरा् म्नय
स्थान मभांरा् म्नय गुण क्या नीमीत्तम पसन्ननूप
पसनष्टेम्न घरा के म्नळ रो घूरुनछो थठण मनरो।
याप्रम्नने प्रघीधि मनूत्र् थारीथ्य मनून् पेगून पीछा
मेछ। न्वीत्रम्नोपछो पनीपनासमठ थपष्ठे छपीष्ठषोरा
छेशास गेम। शंभन्२ के म्नेणछो मोन्न मरींप
पद्म छिंछोन मीत्राने पानपे घंध्नेनाकेन् स्तुगष्टेरा्।
छोनणप्रमठो थपष्ठे घीळांरा् गेम। राछनत्रान ष्घु
परान नाळंचे म्नपकाने छपघा पुन्नांरा तीन् छे

म्हणूष म्नय थश्चर्य थाघे छोनण्यम छीम्ही प्रष्ठाप्य ।
थशोयास् शौंछो रूसा सांगारो मीत्तरा ईच्छा
भनरों या साठीं मम भीत्तरांरा् थनुग्रठ भनायास
योग्य थे। ठे थयछान् छोनण्यमछो घोळांरा् नाछान्
घोष्ठम स्नेण रू । त्याने म्हणूष मों ष्ठघुण्रान नांदन्वा
म्नपळा। छोनण्यम थंसून् घोष्ठम रूसा सछोरा भी
नरा म्नय । न्मा नीमी न्मम डेम्लोरा् फे न्मान्वे ठिपयुन्मा
थस्ते पंडोरा भेम त्यास त्यान्वे सछोरा फेठपीराोष्ठ मों
फोन्म रूं फस्म याच्याने म्नेणान्मा गम्लने भोरी थेईष्ठ ।
थणी न्मा म्ननणे फस्य फस्म्नन्वी के भोरो रो पीप
न्मीन्व म्ननण म्नंभी म्नेष्ठ पाशांरा् घच्थे म्हग म्नपळा
न्वे भनणीने नछोरा शाम । म्नपळ्याने म्हणूष
ठे भस । छोनण्यम म्हणारा थठे ।

मगधे छेशांरा् न्वंपम्नपरो नापंन्व छम पन थसे
त्यांरा ठनोण थणी म्नपळा छोघेघछोरा छोपस भोठे
म्नेघने पस ननोरा् थसेरा रो ठनोण थपष्ठें ईच्छेने
फ्रमण भनोरा् ठूष्ठ घुफांभ घेठीन् म्नेण्ठी म्नेष्ठ्यामन्ठंभ
भाठेन पेम त्यास् पाछीन् म्नेष्ठ्याने भोंरा भेठ थ

जिणाच्या असन्ने हे चांगष्ठ पुष्ठरा मांस घेउन् ने वसे
पीश्यास नन्मपूं घ पनामशीं मनुन् कपळ अडिन् घोष्ठ
म वसे मोत्र टूल् मंगळ। म्हगमहेन म्हट्ष्ठ गेष्ठ लेण
टूं। लेह्या म्हणारा थठे सुष्ठगुध्यी बापंचा लेह्या
शीं या पनांरा् म्हरा शनोनाचें वसा घंष्ठुह.न खेडिन्
पस भनरों संपरोभ डोम मीत्र पापून् उनः सपंईघ
घेडिन सनोप शामें थरां शीं सर्पेंग टूंगा वनुबन
खेर्घ्न। लेह्या म्हगमहेन म्हठष्ठ गेम हे घेपे।
तथनन्तन भगपन मनोचें माछ सूर्य पश्चोमेस् वरल
शाष्यापन ठनोणाचे पसस्थानीं तो ठनोण थणी
लेह्या गेम टेथे चांघ्याचें शाडाचें डाळेपन ठनोणा
च्या घळेरा घोपसाचा मोत्र खुघुध्यो नापंचा लप
ळा पस ननोरा वसे। ठनोण थणी लेह्यारा् पाळेन्
लपळा घोष्ठम मोत्र घूमना लेण घ। ठनोण म्ह
णारा थठे घ केह्या मासे सघोरा गोलस मनायास्
छीच्का मनून् थम थठे। लपळा म्हणारा थठे
मोत्र थमस्याघागंडेलचें संठोरा म्रोमरा डोम्बोरा
लघ्य। हे शाठण्यामहेम म्हट्ष्ठ् थों मानचा

आळस आणी स्वभाव चोरीस नव्हे त्यास लावयास
आगा हेत उपयुक्त नव्हे । तथा म्हणणे सांगण्याचे
हे याने जनस्थान नावांचा गृध्र नाश झाला । त्या
आणी लिहिल्याने स्पष्ट होय म्हणून हा । हल्पळ
म्हणतात आहे ।

गंगे काठीं गृध्रकूट नावांचे पर्वतापन मोठ एक
पर्वतांच शांत असे त्याचे शिखरांत् छेप पाषाणाचे
कष्ट आणी टोकानजीक जनस्थान नावांचा एक गृध्र
राहत असे । रावणाने त्याचे पंखायांचे सारी
त्या सातापनोंहि पक्षी नृपा म्हणून आपले आत
लावून यावे जिवंत् होत असेल त्याच्याने तोच
जनस्थान पंचवस् असे । रावणाने एके वेळसी त्यांचे
आणी नावांचा मोठ्या पक्ष्यांचे घरट्यांस् घेयासाठीं
होय आहे । त्यानंतर त्या मंजिलास् येतां पाहून पक्ष्या
चे घरट्यांतें भयाते घेउन् त्याचे होय । तो पाय
उठून जनस्थानपर्वत मांजनास स्पष्ट गेल हा लोण
होता । चोंधेमणांने गृध्रास् पाहून् सभय घेउन्
छिद्रपणें स्पष्ट मीं पीकास राहों । त्या गोष्टी

मिम ऋ पावेरो पय येरा नाठों रो पावेरो पयास पीण ऊपयुक्त पयांस् यष्टिष्ठ पाळून् मनुष्यास कसा ऊन्वीरा यसे रो मनीष । या म्हनणे यशा नपळ मळायास् असमर्थ राज ने येणान रो येवे पीस्पास ऊयज्ञ मनून् याचे नपळ अठी ठे यमेन्वना मनून् नपळ अठीन् घाष्टम । याचे श्रेष्ठ ऊम नम स्नान मनरो । गृध्राने म्हणष्ठ रां म्लेण । रो घाष्टम मों मांजन । गृध्राने म्हणष्ठ घून अ नन यरा माठोंस रान रां मासा पध्य येशीष । मांजन घाष्टम मासो गाध्य ययोम राष्टनमान नन मों पध्य येयं रान पध्य मरांपा । क्या म्हनणे म्लेठे म्लेच्छ.ठी म्लेण करो मात्रांने पध्य मोंप पूज्य येरो पापयन अणून पध्य यापन पूज्य येरो । गृध्र म्हणाम यठे सांग म्हण्या शागों रां यम्र यठेस् । याने म्हणष्ठ मों येथे गंगा मोनों नोयक्षायी नोनामो यमोको ग्रयस्वानो स्वांघाय धा मरा यन्वनण मनीरा् अस्लों । पीस्पास पूमी यसो यापचे माझे समोन सपंछा धर्म स्नानरा ऊ म्यास् प्रशंसा मनरोम् अशीयास् पीच्या पाणी पया

ने मघराने ने डीम्हो डीम्हा नपळ धर्म घयम
यासाठीं येथे यात्री घडें । डीम्हो ठासे धर्मांस
श्री मीं ठाठीची मम मातायाम् जिघाठा गृहस्थान्वा
घ धर्म येय । घनीं घाश्रास पैसान्वठो जिप
युक्त घठीथ्य मनीष । ठाशीयास मपणास्थाने
मपळीष सापछास शाड ठापछनण मनीठा नाठीं नन
घन धन नसे ठाठीं मीय पमाने ठाठीची ठापस्थ
पूजा घेठा क्या नीमीन्मप्र घसन घाणी पाणी घाणी
मीय गोध्य हे-ठापघ साधु माणसांचे घनीं मधीं
ठाभ्रास घेठा नाठीं । घाणखीन सछोम नोगुंण मा
व्यापनठो छया मनरोठा् यासाठीं चंप चंडाळ घनीं
पठीठा चांघणी ठापछनण मनीठा् नाठीं । घाणखीन
ब्राम्हण सत्रीय पैश्यान्वा गुरु ठाग्नी ब्राम्हण सत्रीय
पैश्य शूद्रान्वा गुरु ब्राम्हण । घायमांन्वा घाछान्व
गुरु ठापघे पणींठा ठाठीची गुरु घाणी ठाठीची
मंनाश घेठीन् म्यान्वे घनाठीन् पनठून म्हणो ठो
ठापष्ठ पाप त्यास घेठीन् त्यान्व पुण्य घेठीन् म्हणो घाणी
ठाधम पणींठी नन ठीत्तम पणीन्वे घनीं ये ठान ठो

अधोमयुक्त भूत्म घेरो। कोनी आरीषी सर्प ठेषस्त
नूप। मृधाने म्छ्ठ मांत्रन मांसरूव। येथे पस्साचे
धङ्गे आपघे घठेरा् आत्व सागीं मीं आस म्हणतो।
अग्निनाने टी घयवीन् फुमीस्पर्श मनून ठोन्हो स्नन
शीषीरा घठे आणी छाम्ब म्हणारा घठे आणाछीन
म्छ्ठ मासे मट्ठेम धर्मशास्त्र घयवीन पेनाग्याने घु
स्नन चांद्रायण प्रैरा घनंष्क साठ घठे क्या बीझेन
म आठोंसा ठोन्नम धर्म यांरा पनस्पन षीपकमानं
आपघे धर्मशास्त्राची सम्मरी घठे क्या स्ननणो ते मा
णसं आपघे ठोंसेलेन् बीपून घेरोरा् आणाछीन् ते भेम
आपघ सांसरोरा् आणी श्री आनेङ्कन्चा आश्रय घेरो
रो माणसं स्वर्गगामी घेरोरा्। आणी धर्मच्य एन
मोत्र श्री मेष्यापनठो सांगासे भरो आणाछीन आपघ
शनीनाचे सठोरा नाश पापरोरा। आणी श्री क्याच
मांस घेरो या ठोठोंच आंरान पघ्र ठल्लची सण
मात्र त्र्प्ती घेरो घूसना प्राणाचे नाश घेरो। आणी
मनण पडष्ठ ठे ने घुःख मेल्लव घेरा रो घुःख पानम्न
शी आनुमानच्याना सांगूं समरा नाथीं। मूसनेंघा

त्यांस स्वच्छंद पनांत् उडता येते नि शाम त्याच्या
नेठी पोट भरता येत या कळीं पोटासाठीं कोणा
मध्यपाप मनतो । तो मांसन या प्रश्नने पीष्यास
उडता मनून् झाडाचे स्तेठनांत् नाठेस । तद्नन्तर
संठीस घोपस गेल्यावर पक्ष्यांचे घरट्यांस् धेनून् याप
पे स्तेठनांत् म्हणून् छीखोड धरा असे । त्या पक्ष्यांचे
घरट्यांस् शेष ते शोकतीं घेऊन् नटरा छींसडे तीसडे
पसूं अगष्टेत । मांसन तो म्हणून् स्तेठनाकीन्
नोघून घाठेन पळास । त्यानंतर छींसडे तीसडे
उडसीत आपचे पक्ष्यांसहेंस पक्षीचे घरट्यांची अस्थी
मोळाऊ । तद्नन्तर त्यांसंठीं म्हणष या
जनसमन्चे मनणीचे यासचे संतान धेड्डे गेष याठेत्
हे नीश्चय मनून् आपचे पक्ष्यांसहेंस गृध्र मानस गेस ।
अशीयास् मी म्हणतों आहारातीळशीमस् पस
घेणा उन्बोत नव्हे । त्या स्तेष्ट्याने हे यायऊत्न
नागपूर्वेस म्हणष मनाचे पठेष पायत्याचे छीपसीं
गुंठी आहाराऊळशीष येतास तन कणाचा प्रश्ने

तुला सांगतो जिम्नेोलन यान्वी शीरोन्वी पधीम
घेता पाठे। पाणछीन पायीम नेपे पंडीता मनुष्य नाठीं
शेपे पाल्पगुच्छी मनुष्यठीं प्रशंसीता घेरो त्या छेशांता
म्राड नाठीं त्या छेशांता एनंडाव्व म्राडठी म्राड घेता।
पणछीन घ पसोय पाणी घ पानम्ल छे गणना
सुघ्यांताश्ननण मनुष्यांची घेते सच्चनीन शेअन्व पु
चीपीचे छापघे पाच्चीन्व् पापठे जसा घ म्हग गाढा
सघ्वि ताक्षा तूठो मास्ता सघ्वि। छनोणाने म्हणठ
या जिम्नताने म्नय प्रयोजन एम पठ छापघे म्रणया
म्रपाने ख्खघ्वेने नघ। त्या नीमील्मम स्पणापता: म्लेण्ठी
म्लेण्घाव्वा मीत्र नघे म्लेण्ठी म्लेण्ठाव्वा पैनीठी नघ्ये
मनंजी पापघनाने मीत्र पाणी शत्रु घेणा शठनन्मन
म्लपव्व्यान्वे मतंम म्हणठ गेठ ठेन्व घेपे। ताघनन्मन
पघवे छापघे पापठे– छपोठपीता घेशास गेठेता।
एमे छीपसीं नोनाळ्यांता म्लेव्य म्हणाता पाठे पाघे
मोत्र म्हग या पनाव्व एमे मांगो शस्पपूर्ण पपन पाठे
मीं जीम घेजिन् तो घाछिपीतो छे म्हणून तो मेष्या
धन घनोण घोळखाड होपे अजिन् शेर गीरा पासे।

शहनन्तन पपन पाळोन् पपनाचे घण्यामध्ये अव्व
मपष्ठ गेष्ठ त्यानंतर मात्म्यान म्हग येऊन् पाशाने
घच्ध घेऊन् त्यांरा मेळ म्हण मम यमपाशाचे फासे
या पापचे पाशातोन् मोनापंयून् सोडपू समरो।
शहनन्तन म्लेछ्याने तेथे ऊपस्थोरा घेऊन् त्यांरा
मेळ छौले चोपसांरा् मांसे मनाचे म्हपण्याने मनोछय
सोचध शाम म्हपष्ठ आणान या ठनोणांच मांस नक्का
अे छुप्त फासयो मों छपश्प पायेन त्याच्याने चांगष्ठे अ
म्हने पोलान घेईष्ठ। ठमोण थास पाळोन पलंघोरा
घेऊन् म्हणारा थाठे फने मोन म्लेछ मास घंघीन
म्हप शोध मम पंलोप। क्या मोमोत्तम मोनास्
पोपत्नोंरा पाणघोन ऊेनास् युध्यांरा पाणघोन ऊे
म्बोस म्हणांरा् आणी नोधंन शाखापन धायछेस आणी
पासनांरा् घांधिपस आणेष्ठ। आणी ऊेलसपंरा्
शपा पसनांरा आणी छुमळांरा् आणी छेशापछ
पंरा् आणी नानच्यानों आणी स्मशानांरा् अे फासे गो
मोन। म्लेछ्याने पाश पाळोन् पुनःपुनः त्यांरा मेळ
छे घंघन घळमठ साष्ठ पाठे आणी म्हणारा फठे

थद्दे श्रेष्ठ व पाप टाकल्याने नचोरा थठे या म्लणणे थन्न थपोत्यनीं म्लणाल्या सम्लने व घांराने शोपीन मीन्न कन थंरा:मनणांरा् सम्लनांरान न मानेस् टान टूं ने म्लणशोष पद्मठे रो मास् श्ररीप। टाठनन्तन द्या कपळ्याने संध्याम्लळीं ठनीणास् येरां न पाकोन स्त्रीमडे रोमडे लोडम्नोरा रो सम्लन पाकोन् घोष्टम मीन्न ठे म्लय। ठनीण घोष्टम थम्रे मीन्न मोन्नान्वे गोष्टोन्वे थपत्नान्व फळ ठे। मंडीरामलेम रो म्लटष्ट गेष थाठे ठोराप्रीमणी मोत्रांन्वी मोद्य ने थय म्नरा नाठीं त्यान्वी पीपन्नी फान नपळ थणी रो म नुष्य शत्रुन्वा थनंठजनम। कपळा म्लणारा थाठे हो पंन्वनाम्ननणाना म्लेठे थाठे। ठनीणाने म्लटष्ट रो मास् मांस ध्वयासाठीं यान्व स्थानीं थाठे। कपळा म्लणारा् थाठे म्मां पूर्वीन्व म्लटष्ट थाठे मास्रा थपनाध्य नाठीं ठे पीम्यासान्व म्लनण नष्पे म्ला नीमीन्नम ठ्ठ लाकोन गुणाष्पनान्वठो पाय थाठे। थणठीन थयीम शरायु माणास छोप्न पीसाध्यान्वा प्स पापरा नाठींरा थणी थम्र मनुष्यान्वो गोष्टठो थयम्नरा नाठींरा

आणी आरंभीतो नापंच नक्षत्र पाळं पापरा नाशींत
आणी आसमस्त भर्यनाशन आणी शमीत मोयपणी
आसे मोत्नास् त्याग मनीष नसा घूध रोंडापन वीष
पूनीरा घागन त्याग मनीष । राघवन्न भप
त्याने घोर्घ नीश्वास सोडून म्हणष आते पंचम भप
ळा टूं पापी भय मेष आठे न्या नीमोचन मोष गोष्टी
ने भाषण मेष्टेम को मनुष्य आणी ष्ठळमे जिस्वानाने
घटीघ्नरा के मनुष्य आणछीर आश्रायुक्त राष्या के
घ्यायुक्त के यानम यश्रंस के पंचना मनण रो भय
आणी जिमळनो राषा पीश्वाउम आणी नीमंळांतः
मनण के मनुष्य त्यापन के मनुष्य आधिर्म आचनण
मनरो आग फगपरो पृथ्वी मोघ्याचीसंधी त्या मनु
ष्यास् भोणत्या मळने घनण मनीरा पाठेस् । आणी
घुष मनुष्याचे सठोरा मोत्तरा मरूं ने आणी मोशी
मरूं ने भंमो नळरा आंगाना घरा फळरो आणी षी
साम भेळसा घरा भळे मनरो । मोंप घुंनांचा
घन्न रुपाप पठेष पांयं पडरो माघे पाडीच मांस
श्वरो ठळुळ भनांरा आश्चर्य मोष हाथ मनरो मग

छीद्र नीनूपण मनून् नीःशंम घेऊन् खपचठ प्रपेश
मनरो घुघुर्डी या प्रश्नने छळाच खपघ चनीत प्र
कश मनरो खणी घुर्जन खपच मीयपक्षा खसा म
नुष्य पीम्पासाचा स्थान नव्हे त्या म्हणणे कीच्यायीं
मधु खणी गृह्यी पीष खठे। राघनन्तन प्राराःम्नळीं
पपनाचा धणी म्नठी घरी घेऊन् त्या स्थाची भरा
खठे ठे म्नपळ्याने पाठेष गेष। पपनाचे धण्यास्
पाळून् म्नपळ्याने म्हळष खद्दे मीत म्हग ऊम्ही
म्पास घेघ मनून् पाठ फूगपून पार्य खपच स्थीन
मनून् खपम्पास् मेष शनीमाचे खस चाछिपून् नाय
मीं रागूता ऊळा खुंचाने ठामनापीन नेघ्यां मीं शद्ध
मनीन रोघ्यां रा् ऊठून मैमन पळशीष। म्नपळ्याचे
गोष्टीने म्हग रसाच नाठेम। राघनन्तन खर्क
चाने प्रफुल्लनयन के पपनाचा धणो त्याने त्याच
प्रश्नने म्हगास् पाठेष खः खपणाच मस खठे ठे म्ह
णून घंधन सोडवून् अळ गोळ्या मनायासाठीं खनीर
शाम राघनन्तन छनीण कपळ्याचा शद्ध पायऊन
शा.घ ऊठून पळाम। राघनन्तन पपनाचे स्वामी

सदैश म्हणावे जीछेशावन गामछ जे क्लठी त्याचा
ने क्षेछ क्षेद। पंडीताठीं रीत म्हणष्ट थाठे थांचा
जितमठ जे पाप थाणी प्रुण्य त्याने या क्षेत्रंटाव टोंन
छोपसांरा आँप टोन पसांरा आँप टोन मठोल्मांरा
आँप टोन पर्षांरा फळ पोश घेरोत।

थातीयास मीं म्हणारों श्रुध्य थाणी श्वतन्चो के मी
टो टे पीपर्लोन्व क्लनण। इघुपरान नापंन्वे क्लपक्षाने
आक्यान म्हणष्ट टूं मास्साश्रदैम घिछा गेष्यापनठो
मास्रा क्षत्रीनतम थाठन घेणान नाठींग। चीनयीपन्वे
थासा नीष्याप टूं पंन्वथाकेन्व मीं पंन्वेन थाणो जिन्सम
क्षेत्रंन्वे साधु रुपापास नीभीत्नम पुण्याचा टोयंग्यो
न्मांचाठो पीश्यास पाठेस गेम थाठे नसा टूझा थाणी
चोनयोपन्चा। थाणी साधु मनुष्य नाग पनघा
पन घान्व मन पीक्लनास प्राप्त घेटा नाठीं नसा गप
टाचे पीरुपने सत्तीघान्व पाणी जिछा मरूं समटा
नाठीं। ठोनण्यम म्हणारा थाठे टूं न्वंन्वळ न्वंन्व
क्लान्चे सठोटा मीरी क्लेणारोठो मक्लनाने मर्मीपा नघे।
पंडीतांघो हे म्हणष्ट थाठे मांनत थाणी पैंस थाणी

ग्रीष आणी हुपळा आणी अपुरूष हे पीश्यासाने प्रभु
येशोरा याम्रनीशां या उपध्यापन पीश्यास घना
नध्ये। आणखीन क्षय म्हणोन तु यमचे पैन्याचा
पक्षी। पंडीतांठीं हे म्हणष आहे संधीहेडीम
स्वयं आडंगीरा कुछ पीपशाचे सछीरा संधी प्रक्रं ने
क्या नोमीक्षम्र प्रान उक्त ने पाणी रोठो पीस्लास
पीझ्यीरो आणी कुछ मनुष्य पीच्येने भूषीरा शाका
यनठी यास याग प्रनीष्ठ क्षमी मणीने भूषीरा ये
सर्प रो क्षय पयठायम नध्ये। आणी ने प्रना
आचे उपयुक्त नध्ये रो प्रेष्ठ अरा नाहीं आणी ने प्रना
याचे योग्य रो उपश्य प्रेष्ठ अरा। आशीयास
पाण्यांरा छमडा प्रर्धौ अरा नाहीं आणी भूमीपन
नीप अरा नाहीं। आणी प्रान न्यांगष्ठ धनासाठीं
पैनीपन आणी पीनक्क लीपन ये मनुष्य पीश्यात
प्रनरो खांचे नीपन रोचे पापेरो। ष्ठघुपरान
म्हणारा आहे क्षमां उपघ आयमीष्ठ आहे रापापी मास्री
हे प्ररीक्षा तूझा सछीरा मीनरा उपश्य प्ररीप्त नम
मीनरा न प्रनशीष्ठ रान उना पनाने आपल्यास नाश

असेल । आणखीन अधीक माशोचे धागनी रा
तीश्च धुर्वन मनुष्य सुखाने मोठा असो दुःखानेही
मोळपीस असा नाहीं सोन्याचे धागनीचे रानीश्च सु
खन दुःखाने मोठा असो सुखाने मोळपीस असो ।
आणी आपघे टोनस पात्राचे गळणपण नीमीत्तम आणी
स्तग राया पक्ष्यांचे स्तेणठी स्तनण नीमीत्तम आणी
सृष्टीचे भय आणी सष्टन्व नीमीत्तम आणी ऊत्तम मनु
ष्याचे दर्शन नीमीत्तम मीळण होता आणी ऊत्तम मा
णसं नानिळाचे फळाचे असे थंर शीतळ पाहता यहिं
अधम माणसं घोनीचे फळाचे असे घाठेनत स्नेमळ
थंरा नठीना । आणखीन साधु सेवकांचे भीतीचा पी
रोध स्वाभावनाळो गुण पीस्तनमाप होता नाहीं ।
त्या नीमीत्तम स्तणामध्ये ऊठभावेठो सूत्र होती
ऊमआंरा आपीच्छील असल आणी स्त्रीचीस राया
बालशीखरा आणी शूत्रस राया सुख आणी दुःखने
समानता आणी नीजुणता राया अनुनामी आणी सत्य
ता व आपथा मीमाना गुण या आपले गुणाने सुख
[illegible]

तुम्हा देखून मी म्हणतो पुरुषांस पाहीन। प्रभुप
रमेश्वरो हे आपची गोष्ट अयशीन ठेवण्यास योग्य न
सोपून हे घाइस मी तुझे आम्हा पक्षाने पवंगीरा
झाली। [illegible] पंडीतांशी हे म्हणून अठे युण्यदन मी
झांवे पापमर्षणमंत्राचे ढीय सच्चुलोने अघूरा मीरां
मनणास ने सफ्नुवाच दचन तो वतंलननणारा कस
सुखकरायस येरा रास घरीचीस असो शव वीराळ
आण्याचे खाल आणी माश्याची माळा आणी मल्लास ची
गोरघंध्य गंध सुख धेरा नाहीं आणी नीर्वनांरा
उघोघ तूपी पमयान मनण आणी यात्रा आणी नीघुन
रा आणी मनोरा चांवस राया क्रोध राघा धरमी
गोष्ट आणी कूप हे आपय मीमाचा कोष या पद्य
ना प्रमाणाने उमठो घूषण तुम्हांस पाठरा नाहीं।
क्या म्हणणे गोष्टीचे ध्याना पहुरा आणी सत्य धोडून
पज अपायांरा येरा। आणी चांचल्य आणी आत्मांचल्य
मध्यस्थाचे रासस्ठ भरा आणी नेमळ आपच गोमळ
चोप्त माघांच यासंचो गोनरा उमभुसन्नवो घेरी
आणी छळरीस घुच्चोप्त माघांच यासंचो गोष्ट

दुसरे प्रश्नांची घेतो।   पुनाशाचे मनोरथ असे
प्रश्नांचे गोष्टीचे दुसरा प्रश्न असें त्या प्रश्न
मध्यल्याचे अंतःकरणांत के गोष्टीत ते कार्याकरितां
शेवट तूर्त अभीमताच घेणे।   चीनच्यांस हे म्हणून
मोठ्या असून त्यांचे पक्षुचे इंग्रजांस संतोष
असून घोळांत अपेश आहे।   आपल्या यापुढे त्यांनी
नेले।   तेथ्यांपासून या लोकांचा मनश्चय पक्का
ज्ञानाने आणी अंगळ उत्साहाने आणी आवडीने सकळ
सिध होत आहे।   अशा लोपांसी इंग्रजांनी चीनच्या
असा म्हणत या स्थानी भाजे दुःखी पक्का मोठ्या
अभीयास हे स्थान सोडून दुसरे स्थानी अभ्यास
इच्छीतां।   चीनच्यांस म्हणत आहे मीन जेथे
अशीच त्याच प्रश्ने पंडीतांही म्हणत आहे बुद्धीमान
मनुष्य असे पायांनि आठीव असे पायांनि नाठीव दुसरी
जागा न पाहून पहीली जागा सोडू नये।   आपल्या
म्हणारा आहे चांगली नोकरीस मेठेली जागा आहे। चीन
च्यांचे म्हणत हे असा।   आपल्या दोष्ट्या।
हंडस पर्यंत अर्पणगोचर कार्यन असे हाल

थठे थांरा भारत पुठेगा छोपसाचा मोय मोन
धर्मोम मुंभन भाजंचा मलसप पस मनरो । क्या
नोमोत्सन थपघे ओमलंब घुसन्याचे उपछेशाने पांडोस
खेटा पनंछी छुशांरा थनुछाल मेम्छी मवलाव
घेरा थशोयास् टो छीन्सम पोलनाचे मारो संपधींस
मनोइ। छेनथ्यसने स्वछ्इ रान मी येचे नाळीन मनय
मनोन । क्या नोमीचम क्या छेशांरा सम्मान नाठों थणी
पुन्नो नाठों थणी धांधिप नाठों थणी पीच्या नाठों
टेप छेश सोडोइ थणी मनुष्यान्व येण क्षणा थणी भत्र
थणी इग्न्म थणो नीडुणारा थणी छानइोइरा टे
मांत्व क्या छेशांरा नाठों त्या छेशांरा पस मकं ६ ।
थणी थाने मोन त्या स्थानी पस मर्स ने कोंपे मरा
छेणाना थणो नोभेल्सम थणी ब्राम्हण थणी सेनक
नाठो ये नाम नाठों बाल्सप मजठो टोये घेठीन त्रा।
हाछनमान ब्लपठा त्या मोनाचे सठोरा बाबाप्रमन
गोध्य मारा मनोराऽ छुष्ठिने त्या सनोपनान्वे नरान्ड
गेम । हछनमान मंपनाने घुरुन पाठोन इघुपरामान
ठीनोरा थाटीच्या मनून ठींछोनाव थारोप्या मेग ।

ज्या अरणो ईश्वर श्रीम महाराजा श्रीम नजरानणा
मन घरी ये शान खाचा सम्मान मनोष्ट झांमो आपचे
पर्णांरा खरोपी गुरु। आणी स्त्रीअरीचा अग्नी
गुरु। आपचे पर्णांचा ब्राह्मण गुरु। घायमंचा
आह्लान गुरु। आपचे पर्णांरा खरोपो गुरु।
आणी जिन्मम अशोचे पनी मन नीच अशी ये शान
त्याचोशो मर्यांदा मनोष्ट ज्या ने मोग्मम खरोपो आपचे
बेपरारुपनूप। अपक्याले म्हणू आजे मीत्र
मंपुन याचो पुत्र पीशेषनूपो मन ज्या नोमीम्मम अ
छुण्यपनांच्या मध्ये श्रेष्ठ आणो त्याचा सपीष्ठ ओन
ण्यम चापंचा पिंशेननाल याचे गुणाचो स्तुरी सर्वां
चा नाम आनंश होन ठमन नीयेनेशे नन मघा
चीरा म्हणू सभे ठे म्हणुन चोनयोपचा पुत्रांरा सां
गोटस। मंपनाने पठनमूर्पम ओनण्यमस सन्मान
मनुन म्हणू सूं घना पठेस आणी नीलेंन पनांरा
आपठे आयाच मनण म्हणायास योग्य घे। ओन
ण्यमने म्हणू आयोम मनण पठे म्हणारा पठें।

चंपका चापंचे नगनींरा संन्यासी पस मनोरा अरो

त्या काळी चूडामणी नावांचा संन्यासी असे तो फार
नापष्ट घोसाम्रान्वि सठोरा भीसापाम भागधानांत्
ठेपून नोकरा असे मों ऊघून तोन्व अन्न घोखाड
थ्रीरा असे तापनन्नान त्याच्या प्रीय मीत्र पीणामणी ना
पांचा संन्यासी असे घोपर्सी पाम त्याचे सठोश गोष्ट
प्रसंगांत घसून् मास्ते फयामनोरां नवीन पंश छंडा
ने भूमी भीकरा असे । तेथ्यां पीणामणीने म्हटले
अहो मीत्र जय मास्ते गोष्टीने घोम्म श्राम घठेस
म्नेनी तूं अन्नमना घेरा घठेस । चूडामणीने म्हटले
मीत्र मों घोम्म नव्य पनेंडी पत्र घ ठींठोन मास्ता
अपल्लनी घठे सर्वेप ऊठी मानून् पात्रस्थीरा भीसाम
घेतो । पीणामणीने नागठेराम पाठौन् म्हटले म्नेणत्वा
प्रल्लने अभ्य घळनन ठींठोन छींम्ने घून ठेडी मानून्
ठेठेरी थास्लप थांरा म्नंठों म्ननण असेल । पंडेरां
ठी तो म्हटले घठे नषीरानणी घार्ठेल म घरांने घाड
बास् अम्नस्थारा नपीन घठोंगन मनून् मैंस धनून्
सुंघन मेघ्यापन थांरा म्ननण असेल । चूडामणी
पूसरा् घठे ठे मत्र । पीणामणी म्हणरा घठे ।

मोठ देवांस मैशांची नाकांची उग्र वगैरे. अशेषांस
उत्पन्नास नाकांचा मोठा धनधन उग्र पणी पस म
नीरा आहे। त्या पाण्याने म घरातपण्यांत् धनमनटास
नीमीत्तम ममपोटीत घेऊन् उमपटो नाकांचो
पण्याचे दंभीस पहाड मेष। तो उमपटो मंडपीचे
कमपटाम आशी थोपनधीशीचा झाला। तो मच
ताना घाहा तीचे संतोषाचे मनीता न झाला। त्या
नीमीत्तम छीमारी मेळंच संपूर्णीतणाने जस मन सं
तोष घेता नाहीं अणी धर्माचे मेळंच सूर्य मीनणाचे
जस मन संतोष घेता नाहीं तसच मघराने स्वामीने
सुपटी धायळंच मन संतोष घेता नाहीं। याणहीन
उरूषाच मांसाची हुंडरा पाठेआपन ममाचा
पीषय मय त्या मनणो आकमना लो घा उरूषास
थोषअने घनाघन अणतो। तो मघराना घाहा तो
त्यांत अखंड अनुरागी झाला। त्या नीमीत्तम
माण्याची धनाशा आणी नीपीटाशा सपंत्ता सपांपेटा
मोठी घेतो मघरान्याची नपीटानणी धार्ष्ट प्राणा
पेताठी मोठी घेतो। आणी मघराना मनुष्य

पीवयोपभोग मनुष्यरां नाठीं आणी सोडूंठी समरा नाठीं असा छंदानठीरा अग्रान कोपीने मेपळ आस्यां न्वाठरा । राघवन्नान टोन्व छीमपरी येपन मघाने आळान्वान आरीकम मनूं म्लेण्ठी पण्यान्वि ईंम्र सांगारो आनुनागीणो साउ । स्ता नीमी- महेंस आणो घापान्वे घनीं नाठण आणी याना ठील्स पंटा काण आणी घठोरा छन्ःषान्वे नपळ पस आणी पीछेशांरा पस आणी भ्रष्ट लोन्वे सछीरा नाठण आणी आपठे पून्नोन्वी पनंपन शरी आणी छाह्यान्व मध्य टानपण आणो छाह्यान्वी ईर्षा आणी छाहुरान्वा म पस ठे आपघ घायम्लेन्वे नासायान्व म्लनण । आणी माठम छप प्रोण आणो छुर्जन संसर्ग आणी नपन्यान्वा पीनछ पणो नेपे ईच्छा टोषे काण आणी नीजणी पणी घुमुन्यान्वे घनीं नाठण ठे सा घायम्लेन्व छूषण । आणो नीनाळो अगा नाठरा नाठीं आणी आपम्लश भोळरा नाठीं आणो प्रार्थना मनणाना मनुष्य नाठरा नाठीं आठे नानछ या मनीरां घायम्लंन्व सहीरा छेरा आणो घायम्लंन्वा आभेय म्लेण्ठी नाठीं भीयठी

ओण्ठीनाठीं नशी गाय ळापचे पनांश् नप॰ गपरा
आर्थना मनरो चान्ब प्रमाणे नपे॰ प्रुरूषाश साथं
ना मनरो। याणी पाठि मींन प्रुन्नास् खंघन
पाकन् योनी मञ्ञयुक्त धैरो ळाञ्ञे नानघ ठे गाघ्र
छनोक अठे। याणो घायञ्ञे रूपाचे घागनोचे ळाशी
कळतो अंगान्याचे समान प्रुरूष या ननोरां शाठणे
मनुष्य रूप याणी पीञ्ञो ळ्यत्च न ठेवेरा। घाय
ञ्ञंच सरीख घ्यायाच कनण ४ष्णा नव्हे पीनोरा
रा नव्हे मर्मनेउण्य नव्हे पं.रूरा नव्हे पनंडी मेपळ
मार्थनेचा ळाभापच कनण। याणी ठ्ठंऊनपणांरा्
घाप नसण मनरो यैापनापर्य्येरा घाह्रा संनसण
मनरो पृथ्वापर्य्येरा प्रुनाची नसरोरा् ग्रा नीमोभन
घायञ्ञे ऋणीपणास् योग्य नव्हे। ळ्यम घोपर्रीं
नत्तरमूठछिचोरा घाळेपन त्याच पण्याचे ठ्ठंक्तचे
सठोरा मीया पाषणाने ऋधिन घसष्टेळ त्याच ळमप
दीने याळमनमारा ळिपञ्ञोरा ळ्या घाह्रग्रास् पाकन् ळ
गञ्ञव ळिठून् मेंसाने खेळडून् नीर्भेन घाळंगन मनून

हुचव भेड थान्व छपसनीत तिपपरी पळाले। ख
शीयास भंडीयाशीं म्हणेड थळे खीज्ञाचार्य जे शाल
म्हणतेत् आणी वृध्दपरी जे शाल अणतेत् गेव
शाल लोन्वे घुच्चींत स्पष्टापमशुन्व प्रतीचीत घेत
ला प्रकन्ने वस्तंगन पाळेन् कपळीड ओठणीने त्यांयड
छगमस्मात दने यास वस्तंगन भेद। त्यांनतन त्या
ओठणीनें त्यान्व म्हणण अणून छळपरी गेमलीत
छंउ भेल।

खशीयास भौं म्हणतो नवीतनणी घायजे मद्य
तान्ने घाहुयास छगमस्मात नीर्षन वाध्देय मन्नून् भेस
धनून् सुंपन भेड यांत म्हणण छसेड। औचीन गढा
पाळन् घळाने घसले थळे खशीयास यांत म्होच्ची
म्हणण छसेड। चेडिम समय न्वीतून् पमोत्राळने
म्हणड यांत म्हणण पुच्चाळ धन छसेड। त्या नीमी
भम प्रलीत सर्वंन सर्पांना छोपधे घनघन मनुष्य
घळाव्व म्हणी पान्मान्वठी मनुरी थळागुळव्व चीत।
तघनन्तन त्या मिन्नोसीने फीतो घेगिर् थीळ छनूण
भारी घळेत म्हळाव सर्वोत घन घेताड तेघ्यां पासून

आपले शक्तीने ज्ञान आणी उत्साहनष्टीरा घेऊन्
करतानाचे ठळक गमन करीती आपण आधनची मीळ
ण्यास आशक्त झालों हे कुरामणीने पाहेत। सधन
न त्याचे स्वच्छ मनुष्य धनाचे चळवन होतो। धनाचे
चे पंडीत होतो या पापीष्ट उद्योनास पण आतां
आपले शरीरचे समानतेस पापन। आणी धनाचे
नष्टता अल्पबुध्धी पुरूषाची आस्तीकींया नाश होतो।
कशी उत्साह्यांत प्रवृत्ति नसो आपण पाणीनष्टीत
होऊन् नाश होतो। आणी ज्याच धन आहे त्याचे
आपचे मनुष्य मीत्र ज्याच धन आहे त्याचे आपचे सेम
बांधव ज्याच धन आहे सेमंता तोच पुरूष ज्याच
धन आहे तोच पंडीत। आणखीन पुरनष्टीत
च आणी उत्तम सोननष्टीताच धन शून्य मूढांची
आपचो छोशा शून्या छानीछ सर्पशून्य आणी नी छंद्री
य आनया सेठ करा नाहीं तोच छंद्रीय ने नांप
आनया सेठ करा नाहीं तोच नांप ज्या बुध्धीचा प्र
सोधारा सेम करा नाहीं तोच बुध्धी ज्या गोष्टीचा
करीधारा सेम करा नाहीं तोच गोष्ट तो मनुष्य ते

याचें म्हणणें नव्हेत तोंच पुरुष आपाधीन आपण
ने उच्छ हे लय आश्चर्य। हे आपण अयतान्
स्यां आलेवना श्रेष्ठ मान येथे नाहणा जिवेत नष्टे
संपत्ती घूपने पाल्लीस चौव पृथ्वीत सांगण तेही
अनुभवेत कया बीजे लग्न धन नाश आणी मनस्ताप
आणी घराच पडिहे वनोत आणी कुपत्याच मर्दन
पंचना आणी अपमान हे आपण बुध्धीमान मनुष्य
प्रसंग प्रगटान नाहीं। तो पंडीताहीं म्हट्
आठ आयुष्य आणी धन आणी गृहच्छीद्र आणी मंत्रणा
आणी मैथुन आणी औषध आणी तपस्या आणी दान
आणी अपमान हे नव यत्नपूर्वक गोपन करावे।
पंडीतानर्हेन तो म्हट् गेह आठे छेप अकांत पीडाधि
साध्यापन आणी पुरुषकाध्य क्रीया पार्थ साध्यापन
घनीघाच पताफेवून् म्हेठे खुश अर्थात् अनर्थात
पस प्रगण उपयुक्त। आणी मनस्वी प्रेम मनतो
तथापी कृपणतेस पापता नाहीं जसा पीतलो पीडतो
तथापी लोभीतेस पापता नाहीं। आणी मनस्वी मनु
ष्याची फुलाचे गुच्छाचे अशी दोन पृथ्वी अपधाचे

उर्ध्व वन असतो अथवा यनांत लेमावून पडतो। या
ख्यानी ने याब्बने प्राण ठेवण हे अत्यंत नोंचोरा-
च्या म्हणणे घेनठीन मनुष्यास धीरलोंत आण घेणठी
घन उपच्चानठीन ह्मपण मनुष्याच्यो प्रार्थना घनी
नव्हे। याणी घनोछ्रता मनीरां इष्ण्णा पापतो
इष्ण्णा पापञ मनुष्य घळाळेन् च्युत घेतो घळ
नठीरा मनुष्य पनाफूत घेतो पनाफळेन् अज्ञान
घेतो अज्ञानी मनुष्य शोभ पापतो शोभ पापइम
मनुष्य बुद्धीळेन् भ्रष्ट घेतो। बुद्धीभ्रष्ट मनुष्य
यीनाश घेतो अशीयास् पद्य ञय अश्चर्य तानोछ
उपचे यीपन्नोच्चो अश्रिय याणी पनोभ भौन मरा म
नीष रायापी इठमी गोष्ठ म्हणू ने। पुरुषाच
नपुंसमपणठी घन पनली गमन घन नव्हे। आण
त्यागठी घन छळपझांत ज्ञाबो घनी नव्हे। पीला
मनून् ध्वणठी घन पमापाचे ध्वनाच घरपाछनठी
घन नव्हे घन नोळमठी घन अेष्ठ छुट पृथम घना
नव्हे। येश्या घाईठठी घनी छोळली पीनयनठी
रा। घनो नव्हे पनांरा पसठी घना अन्नायी नान्माचे

शठनांरा पस घना वंध्ये। भाण सोउणठो धन
गीन्वाचें कपंळ अर्ण धन वंध्ये। खाणछीनं कशी
रोप उन्का मान ठनांग भनरो खाणी कशी न्वांछणी
थांभन ठनरो कस म घरानपण शनोनान्वी म्नंरो
ठनरो खाणी कशी पीछान्वी खाणी शीपन्वी गोष्ठ पाप
नाश भनरो राथींन्व पसन्ना शांभन गुण ठनण म
नरो। ठे न्वींगून् मय मों पमक्षास पनपींडाने
घोषण भनोन् खाणी क्षछे रोठे मष घुसना थमघा
नोठा न्या नोसोन्मम पछुपथाठी पांडोथा खाणी ठन्वीं
छेठेन् स्त्रीसंसर्गें खाणी पनाधीन भोजन छे रोन मनु
ष्यान्वी पीउंघला। खाणी नोगी पन्नी खाणी न्वोन
मळ भपसी खाणी पनाझपोन्या खाणी पनापान्वे
घनी नोलणानना यघंन्व के भंवण रोन्व मनाण के मनण
रोन्व य घंन्वा पीसांपं। ठे पीपेनना म्नूठो मष्टन्वाने
मात्मयान धन संग्रठ भनायान्वे सागों म्राव मेष।
पंडीरांछो रोम्न्ठष् पाठे मष्टन्वाने घुध्दी न्वंयळ घेरो
मष्टन्व ठाक्षा ठेवम भनरो ठक्षापीउंरा गनुष्य या
मेमों खाणी पनमेमों घुध्दि पापनो ठावनन्तन ठन्तु-

गमन करीत त्या पीणामणांमध्यें म वर्तन देशाचे ऊन
आनि यमध्येम घेऊन चौरा प्रेष्ठ अष्टचो पाणी ऊमनी
ऊष्ट मनुष्य ऊपश्य घाक्षवारी घेतो । तो स्पष्ट पाहे
त्याच मन पनोऊष्ट त्याची ऊपघीच संपत्ती नसत
सोच्याचे शांमध्येम पांयं ग्याच्या त्याचे सर्वनाश करा
आने शांमध्ये पनंऊी पृथ्वी करावाने शांमध्येऊ
नष्टे । पाणी पनांशोषनुष्ट ऊपकाराने तम ऊपाच
शांतीतःकरण प्रेमांच ने ऊप तो ऊप ईश्वरें तोमडे
अंधरोरा के घनप्रेपी त्याअंश केठे ऊपीरां से ऊप
त्याचेस घेश नाठों पाणी तो पडन पडे त्याने
पापमीष पडे त्याने ध्यान शिष पडे की मनुष्य पाशेस
माघे वाघूल लीनाकास ऊपप्रंघन मनतो । पाणी
सिफठी मनुष्याच कीपन थेक त्याने मर्टेम घेनाळा
न ध्यान सेपीत घेत, नाठों पाणी पीनय घुऊ
पाठेष करा नाठों पाणी नष्टंसमधन स्पष्ट करा
नाठों । त्या नोमोत्पन्न धन तत्त्वाने जीकांच
ध्यंभन बोकनठो घून नष्टे रंऊीधाचे घरांतीष
कीनापनठो माघून नाठों । त्याच म्हनणे पापष्ट

घडोचें ठीपगुन्हा ऋथें भ्रनणाच ठीमञ्च । पंडीरांगों
छे म्हठष्ठ थठे संसारांरा प्राणीचा धर्म ऋय यात्र
प्रश्नापन ठीम्मन्र थपधि आध्यांपन छयाग । छुठि
ऋय या प्रश्नापन ठीम्मन सर्वचा थिनोगोशा क्षेठ
ऋय या प्रश्नापन ठीम्मन संघ्राप । पांडीश्च
ऋय या प्रश्नापन ठीसुन सघ्रसब्योपेवना । शा
छण्याठों शे म्हठ्ठ थाठे पीपछ्यशंराठो ने घन प्र
ठीग पीपिवना शेर्च पांडोध्य घन प्रधीगाचे पीन्वान
नठीरास पठोपर्चों पीपभी । थाणडीन ठोब्बाचे
साठों छम्रे नणास थ्याग भ्रनोष्ठ गांपंचे साठों ठाव्वास्
थ्याग भ्रनोष्ठ चेशन्वि साठों गांपंस थ्याग भ्रनोष्ठ थपक्षा
साठों पृष्ठ्यो थ्याग भ्रनोष्ठ । थाणी छनाथ्यास प्राप्त
पाणीच थाणी मथानंतान स्याठोष्ट छन्नञ्ज प नीश्चय
पीचान भ्रनून पाठरा थठि शेर्च छुछ म्यांरा नीपांठ ।
घ पनाम्रिशं भ्रनून मीं नीलीन पनांश थडो न्मा भ्रन
णे पघ थाणी मोठे ठरलों सेपीरा थनण्य थाणी न्वांगष्ठ
झाड थश्चय घन पीञष्ठ फळ थाणो पाणो श्वणठो घन
गपरापन नीजणठो घन झाडान्च घाम्रष्ठ पनोश्चनठो

धन धांन्य स्त्रीमध्ये धननधीराव नीपव धन
सख्ये। तत्वज्ञानठी माझे पुण्यघळा नीमीत्तम
या मीनमत्हेम धीभ्यासाने अनुग्रहीत झाले यहिं
यातां पुण्यघळाचे प्रकाश नीमीत्तम तूझा आश्रय
स्वर्गाचे सम प्राप्त झाला। त्या नीमीत्तम संसाननूप
पीप पृक्षाच्व नसाळ फळ घोन जपनूप यान्दरा
मैसाच्व अस्याघन छम यणी तुळणावे सघोरा
नीच्य छम। संपनाने म्लुछ्ध धन पांसांचे धूळीचे
आस आणी यौवन पर्वताचे नधीचे तोंडाचे आस
आणी पाण्याचा घोतु कसा चंचळ तसच अस्थीन
आयुष्य आणी जीवन फेंसाचे आस छे असून् जो अल्प
बुध्धी स्वर्गाचे अगळीचा उघडणान जो धर्म तो जो
मनीत नाहीं तो मनुष्य मग म्हातारपणा अश्रापन
तापीत होऊन् शोकनूप धीस्नीत जळतो। तो
अखंत संचय भेम घेता त्याचा लोप थयीम।
जलाशयाचे मधीष्ट पाणीचे पायथानेच नस प्राणी
अधीम मेरा तसच अर्जीत धनाचे दानानेच क्षेमा

च नष्ट होत ।   आणी आपण मनुष्य मात्रांस
ने विषय जन्य भोगतोस तो पूर्वींच नीच स्थानीं
आल्याचे साठीं यत्न करतो ।   आणी आलोच सुख
उपजीविका करीत असे मनुष्य धनोपार्जना इच्छा करतो
तो हृदयाचे साठीं योग्य प्रयत्नाचे असा केवळ
दुःखाचा मात्र आणी ज्ञान तथा संयोगनष्टीत धनाने
जर मनुष्य धनवान होय तर त्याच धनाने यांची
ही धनवान घें । आणी उपभोगनष्टीतात लोभोत्पन्न
होवाचे धन पानप्राचे प्राणाचे घनोघन । याच हे
धन हे संबंधमात्र आणी धन नाश झाल्याने दुःखाने
आपण नाश होतो ।   पंडीतांचें तो स्पष्ट आहे
होय प्रसन्न ज्ञान आणी अहंकार नष्टीत ज्ञान
आणी क्षमायुक्त शूनय आणी ज्ञानीयुक्त धन
संसारांत हे ज्ञान दुर्लभ ।   ज्ञानवानांचें स्पष्ट
आहे सर्वदा संचय करीत पण कधी त्यांत संचय मनुं
ने मज अशोसंचयी लोक धनुष्याने नाश झाला ।
या प्रमाणाने आणी शिष्ठांचे स्पष्ट तो मत ।
भंपन म्हणत आहे ।

ब्राह्मणभोजन त्यांचे शांतीस कैलास पार्वतीचा
आश्र असे तो तसे चोपसौं स्वग खेडभीरा पौंधात
तपीस गेस। तदनंतर तसे तनोणास मानुन
घेतेन् अरा क्षेत्रा या मध्ये तस पयानस शनीत
ब्रह्मनास पाठेत। तदनंतर त्या पाश्रने ब्रनो
णास सूर्यपन ठेपून धाणाने त्या ब्रह्मनास मानत।
ब्रह्मनानेठो फान गर्भुन पाश्रने पांडापन मानत।
पाश्च ब्रम्हि हाडाचे आहा सूर्यपन पडून गेस।
त्या ननणो पाणो भौंप अग्नी भौंप पीप भौंप
शल भौंप सुध भौंप नोग भौंप मर्परापरून पडण
ईश्वाची यत्नौंचोरा नोमोत्त पापून् नोप भाण त्याग
ननरा। तदनंतर ब्रह्मन धणो पाश्रचे पांय
पठलयाने तस सर्पठो गेस। त्यानंतर चोथैनाप
नापंचे नेह्न्याने धयनाचे साठों फेनरा सेठेठ त्या
च स्वग धणो पाश्च धणो सर्प धणो ब्रह्मनास पाठेत
धणो चोंराठ लय धश्चर्य धन सोक पक्ष घप मास
ठोपश्चीरा त्राठ सौंप भाष्यांच घुघि चौंरीरा व त्या
त्यानेठो नस येरा रास खष्ठठो सावरा यास्याने

छैपच धारीमीरु धेशो । शे धासे संमशी श..ने
मांसाने माझे शोन मठोंने स्तुधिने अशोष धाणछोनशो
धाइम मनुष्य छम मठोना धेर्छष छनीण धाणी उमन
छोन मठोना धेर्छष सर्प छम घीषस धेर्छष धन
मनुष्यानो न्मा धर्छन् । राछनन्तन पठेष्ठ सुधेंरा
छेन धस्ताछननठ.रा धनुष्यान्वे प्रशआचो न्मा धयं
छे म्हणुन् शे भेष । राछननान प्रशजाच धंधन छोठघ।
पंन धनुष्य वृछथापन प्रगुन शो छोधेनाप मेम ।
धशीयास् मी म्हणतो संचय धधष्प प्रनीष
धनन्तु धशोशय संचय प्रनू ने । शे म्हळष धठे मेष
धन्कोंचे घायप्लेने धणी धनाने धन्म प्राणसं स्त्रीठा
प्रनशेरा धशीयास् के छेशो के धशो शेच धनप्रणाच
धन धणो धोशोच पात्रास् के छेशा धणो छोधोउ के
धशा शेच ठीमच धन मों छे भणशों । नाठों
शन प्रिण्डाच्वेठो फोगायाच धन नस्सशा । धारुल
शंमशीम गरा पर्णनाने प्लय प्रयोजन न्मा नोमी भम
स्त्रानो मनुष्य धप्राप्य पस्तुस् धापोमष प्रनू ने नाश
प्राप्तेछ पस्तुस शोम प्रनायास् इच्छा प्रनूं ने धीप

सांगतो तीर्थ येथें जे स्नान नोमोल्लम आहे सोम
डोंगरी नीरंजन जिल्ह्याची प्रांत त्या नोमोल्लमशाल
अध्ययन करूनही मुक्ति होतो। जे पुरुष स्वयें
मनहो हीन पंडीत वस सुवर्णाशीत चैतन्य नांदमान
अनेक करीत नाहीं। आणी जिल्हावनहोताच
ज्ञानस्नान आल्याचे गुण करीत नाही यांविषयीचे
सामापतीच्छाची होत त्याच पवनाची प्रकाश मन
तो। या करणे येथे आहे सोम आपल्यापेक्षेषां
शांती मरीम तूं हेही आचार मष करून क्षणूं नसे
त्या नोमोल्लम नाम आणी डोळली आणी ब्राह्मण आणी
मंत्री आणी पशुळ आणी चांग आणी मेर आणी मनुष्य
आणी नदि हे आपणे स्थानच्युत झाल्याने शोभा पा
वत नाहींत। हे म्हणून बुद्धीमान मनुष्याने आपलें
स्थान सोडूं नये हे सत्पुरुषाचे वचन। त्या नोमोल्लम
येथे पाणी सत्पुरुष आणी हत्ती हे स्थान सोडून अ
न्यत्र जाण्यानेच लपला आणी सत्पुरुष आणी स्वग
हे मनहोत। पंडीतांसाठीं तो स्वच्छ आहे पीनाच्या
आणी पंडीतांना अन्य स्वदेश स्वरूप धीकेश त्या

देशास अजय मनतो त्याच देशास घाकं धळाने
जय मनतो । हारा आणी नंदी आणी पूंस हे
आपच अल न्या ठींघच तो न्या पर्वात असो त्यां
तच नष्ट छस्ल श्रेष्टाचे पक्काने आपल्ल राधन घोळ
पीतो आणी नशी चंडआळो आपचे अडांत असो
आणी नसे मासोळी प्रभृती कष्टपूर्ण नमग्रयास् अतोत
राशीच आपची संपत्ती अपश् घेऊन् डिघ्योगी मनु
ष्यास प्राप्त घेतो । आणी आठे सुखिची सेप मनोष्ट
आणी आठे दुःखिचोठी सेप मनोष्ट न्या नीमोल्लम दुःखि
आणी सुखि न्यास्नचे असे फोनतोत । आणी डिघ्योगी
त्यपा अन्वोनक्षीय आणी मसेल्लाता आणी पासनांत
असल्प आणी पीत आणी ख्याहल आणी घडेतांच्या
शीन असे पुरूषांस प्रक्षो घ्यणाच पस मनायाचे सा
ठीं प्राप्त घेतो । पीहाचे मडून शून पुरूष धना
पंचूनछो अनेक सन्मानाने डिच्च पद पापतो । ह्य
पण मनुष्य चिनपन घेऊन्ठो पनापाप पापतो यांत
घूष्टांत स्वभावने ठिवाह्न अपच गुणसमूहाने प्राप्त
हो पींठसंघंघी म्नंती हे न्नय उत्तान सोन्याची

माझ्या घातूनहो पापतो।   आणी धनपत्ना
यक्त ओ आठमन तो मय गरापीपाप घेऊन्हो
पी‍ाधास् पापतो ऊर्धारा पीषन्न देऊंने मोमी मनु
ष्यांच पडण आणी ऊठण घरांतील वेंडूचे अस।
आणी मेघाची सापड राधा छळाची मोरी आणी
नप शेरा आणी ली आर्जा   नापस्या आणी धन छे
अस्त मोंचीतमाळ ऊपभोगाच पीषय ओयेरा। आणी
धनाचे सागों अद्धंरा ऊद्योग मरुं ने त्या नीमीत्तम
पीद्यत्यानेच तो मृथी मेळ पाठे।   त्यांमी गर्भांळन
नीप नम्रभापनच म.येचे दोन्ही सनातन घूळ
पडता।   आणी अधे मीत्र त्याने अंसास मांडन
मेष पाठे आणी जीम पदीस होनपनंग मेम पाठे
आणी त्याने मोनास चोगीरा मेष पाठे तो गुरौ
पृत्नी पीधन मनोष।   आणखीन अहो मीत्र
ऊत्तम मेम्मांच नठत्य अयम्न अर्थ ऊपार्जनाने
दुःख ऊत्पन्न घेता आणी नाशाने ताप ऊत्पन्न घेता
आणी संपत्तीने मोह ऊत्पन्न घेतो तान धन मेणत्या
मनने ऊद्धिदायम घेतो।   आणी धर्मानुष्ठानाचे

सर्गी त्याची धनचेष्टा त्याची नीश्चेष्टा आणी त्या
नीमीत्तम क्रोधमचे घ्यायापेक्षा घून करून न घे
घण घन। त्या नीमीत्तम करे पद्धी आम्नशांत
अमीष भोजन अनरोग आणी अघाची पृथ्वीत आणी
उपभोनाची पाण्यांत भोजन अनरोग तसे सर्वजन्य मेम
धनजन आणी नाम्याजेन आणछेन पाणजन आणी
पोस्तीजन आणी चोराजेन आणी छलाजनची धन
जनांस सदैव भय जस यमाजेन सदैव प्राण्यांस
भय। आणी दुःखासूळ संसारांत यानंतर
दुःख लय त्याच्याने इच्छानुरूप संपत्ती होत नाही
आणी त्याच्याने इच्छाची नीवृत्ती होत नाहीं।
आने भाव आणवीनची अयोग धन आरी दुर्लभ
धन मिळाल्याने अष्टपूर्वक रक्षण होत आणी पापने
धनाचा नाश मृत्युसमान ह्या कारणे धन जोडता
मनु ने। धनाविषयी तृष्णा सोडल्याने ह्मण अनीछ
ह्मण धनजन करन तृष्णेस स्थान हे रान आस्थ डार्ह
यन आल। आणी वीषयास नोळी जसना
मनी तोत्मीच जसना प्रवृत्त होतो वीषयमात्र ह्याच्या

यनन त्याजन पसना नोपृत मासे ज्ञानेश पक्ष
पगाने नय यया न मासे सांगारीच यथे फळ होप
झन क्या नोमोत्तम ठीतम झेतनंचे प्रेरो मनणापाचे
हेत अस्ते। यणी नाग अत्यल्प मल्लांरा् भरो यणी
पने त्याग संगनछोरा घेशो। छे खयजान् हघु
परानम म्हणारा् याछे मंपन रा तुं धन्म रा तुं प्रशंसोरा गुण
चीशीष। क्या नोमोत्तम ठीतम माणसांच ठीतम
मनुष्याच चीमत्तानणाये मय यांरा घृचांरा नीछअंग
पउष्ठे छत्तोचा छत्तांच ठीष्यान प्रनणाना।
घृछ्यांरा मनुष्यामध्ये शेपळ रोच प्ररीछोरा रोच
मेगा रोच सत्पुरुष रोच धन्म क्याचे कपळ यान्यम
यणी शनणाण्ड माणसं नोनाश घेठीन् पीडीघ
घेठीन् न अरा। शठनन्तन रो या प्रज्ञने यथेष्ट
इच्छापूर्वक यछन पीछन मनीरा संडीष घेठीन्
ढछ्येने पस मनीरा् असेरा। छने ७ पर्यां नीनांग
नापंचा छनोणा मेण्ठो पत्कीने प्याछेम घेठीन् रोथे
येठीन् फेठम। शठनन्तन यथेष्ट म्हणास् पाळाव्

पाय संभापना भनून् अंपन पाण्यांत शीनम्र थाणो डौं छोन घोळांत गेम्र थाणो ळपळाठो ठेजून् स्वराप ब्वटम्र । राछनन्तन ष्ठघुपरानळने फान छून पापेरो याकेन् भयाचे ळनण ळंठोंब येरा नाठौं छे पाठेष्ठ मग ळपळ्याचे गोष्टाने छापघे मात्थ्यान येठीन् त्या च स्थानों मोळून घसष्ठेस । मंपनाने म्हगष्ठ छाघे म्हग स्तुश्चेने थष्ठेरा छे ष्ठसून् म्हगष्ठ थपष्ठे छच्छा पुर्वम्र पाणी गपराची श्वप्या या स्थानी नाकेन् या पनास सत्पामोभ्र मना । ब्वोत्रांग म्हणारा थाठे मों फाघिमतेंम्र कासोरा स्राञे थठें ठीमन्वे शनणागरा स्राञें ठीम्यासठेरा मोनस छच्छोरा थाठें । छेन व्यळने म्हगष्ठ मोत्र ठीम्छो थम्यासठीरा फान अष्टाने मीळाष्ठे थाघ । म्या नोमीम्र मोत्र नौं भळनचे छेरोरा रो म्हगष्ठ थाठे थैनस छाथांरा् छु भाछो थाणो स्वरासंघंघ छाथांरा् म्याचे सठोरा मोत्र रा भेष्ठ भरो थाणी ष्ठरूपानुक्रमो मोत्र थाणो पस नाकेन नसष्ठेम्र । यालोमोत्त्म्र छापणा थापष्ठे प ग्रुन्वे छासे येथे नाघ । रो पापठीन् छनोरा

थलंछोरा येऊन् थपले छींक्केने न्हनून् पाणी पीऊन्
पाण्याचे नपल शाडाचे सापळ्यांत् घसम । राघ
नत्तन मंघनाने म्हणूत्र थाघे मोत्र म्हग या मोठेन
पनांत् म्लेणाऱ्याने तुं भ्याम थठेम् या पनांत मघों
म्लय पाणि येतो । म्हगाने म्हणूत्र मळंग पेशांत्
कमांगछ नार्जवा नाक्ष थठे तो छंर्पीनय मना
थास् येऊन् चंद्रभागा नघी म्लंठों सेम्म संग्रछ
मनून् पस मनोत् थठे मारामळों तो येऊन् मपूंत्र
सनोपनाचे नपळ नाठीत्र् ये पाघन्चे तोंडाने मोंघ
घंतो थयमरा थठें त्या नोमोत्तम येघेठो पयाच न
नण ठे पीपेच्चना मनून् ने मरोप थसे तो मन । ठे
थयऊन् म्लसपने पोऊन् म्हणत्र घूसने तळ्यांत्
थऊं । म्लपळा थाणी ठनोणठो घोत्रम ठेच
येपे । राघनत्तन छं.नण्यम घंसून घोत्रम घूसने
तळ्यास् गेल्यापन मंघनाच मंगळ पडंऊी मारांपन
थयाच्चा म्लय ऊपाय न्या नंमोत्तम पाण्याचे नंऊच
थाणो मोठ घळ गडांत् नाठणान्याच गड मोठ घळ
पाघाघोमळंच रुपस्थान मोठ घळ नान्याच मंनो मोठ

घळ । मोन इघुपलनम या पन्नामशांने शीक अम्लन घेऊंइ् । नस पण्याचे इंम्लने [illegible] ऊान्वल्लिनम नात्रघुनमढम चोळोइ घपण पाळेन् फुःछो शान रासा रां घेशीइ् । चायंळ म्यग्इ हे नस । छेनण्यम म्यणरा यठे ।

भनेत्र छेशांरा पीनधुन नाधंचे शठनांरा पीन सैन नाचिन्वा छम नाभ छासे त्याने ऊीनंगघळ नाघंचे नानघुनास् सपीथस्त भेभ रो नाऊामान मोग थिनपन यणी युप घेरा । छने छीपसीं शठन भम ण ननोरा छासंरा युपरा भपण्यपरी नाघंची यण्याचे सुनेस पाठेइ । राठनन्तन यपठे घनी अजीन् ऊमा ऊाळ्वीप घेजीन् रीचे सागीं घूरोस् पाठपीइ । क्मा नोमीन्नन रा पावेरा घनी पठ छाल्ले यणी रा घावेरा घुरूष छीयांचा भपु घेरा यणी रा पा येरा इप्ण्या छाल्ले यणी रापवर्यंन पीनय छाप घंघन भनरा के पापेरा खंघनी घायभंचा घृथंपूप छापर्थ पण घुरूषाचे छछांरा नाठीं पडरा यणी [illegible] घाण मघाचेरा् पर्यंगी घेरा च घाण मथीं

पर्थं घेरा भाठों थाणी थणछीन॰ धाण पंशनीमीं
रा घनुष्याले अठष्ठेम घेठीन् गामम अरो घ धाण
कोपियानुम धनुष्याने अठष्ठेम घेठीन् गामम अरो
थाणी थाणछीन॰ धाण मनापापेरो अठीन् ठुठ
शो घ धाणछी मनापापेरो अठीन् ठुठरो थणी
थणछीन॰ धाणान्व भानाथणींव पक्ष दरन या
धाणान्व ठेल्यान्वे पाणणांव नेड पणं पक्ष। थाणी
शे मपण्यपरां छी थान्वे पक्षयान्वे समयापासुन् मम
धाणान्वे मथमाने कनंनीरांराःमनण ठेठीन् राठेमंरा
नीमा राठ। पंडीराठीं रो मठठ पाठे धाय
मंवा थापीय मेण्ठी भाठीं ओयठी मेण्ठी नाठीं
कशी गाय पनांरा् नप॰ गपरा सठैप थाषीमप
मनरो थान्व अम्लने धायको सपंछा नप॰ उकुष
छिच्छा मनरो। राघनमान मपण्यपरोने घूरीन्वो
गोध्य थयठीन् मठठ मों परी॰या मेणत्या
अम्लने घ मल्लींव थागनुप या पाप अमींरा मगुम
घेछीन् क्या नीमोत्तम ने धायक्ले घन मयींरा् नोपुन
रोन्व धाछीड ने धाछीड पुमपरा रोन्व पठो ने धायको

करोची प्रीया होच धार्डेष जे धायके साध्यो होच धा
र्डेष । आपन स्वामी ऊाष्ट घेरा नाठों हो धार्डेषच
मध्ये घाह्या कोचेपनहो संऊीष्ट घेशा ध्यपधे ७
होच्यापनहो संऊीष्ट ध्यस्लेरा । घाह्या मा धायलेचा
स्वभाप ध्यणी धर्मांची प्रशंसा मनहो होच ऊिमा ।
का! नी.मो.मम पीस्लोचे कपळ सामयांघा घाह्याच
धायवेच नसम । या मनणे मास्या प्राणनाथ को‌‌
धाह्ना मनहो होच पीपेचना न मनून् मनहों । घूरोने
म्हणष ठे गोष्ठ फान ठीनी । मपण्यपरोने म्हणष
ठे यम्म नौश्चय सन्य । हाठनमान घूरोने ध्यऊिन्
हो‌ ध्यपध ऊीनंगघळाचे समान सांगीहाष । हो
धयऊान् ऊीनंगघळाने म्हणष घाह्या ध्यणून समर्पण
मनीष् ठे मणाचा प्रमने घेईष् । ऊाठणोने म्हणष
ऊिपाय मना । हो पंडीहांठों म्हणष धठे मा नोमो
मम ऊिपायाने जे मनायास् समष धरा हो घळाने
मनायास समर्थ घेरा नाठों मंमो चे.ठीमचे पठेने
धारा मेष्ठ्याने ठक्की नाश ___ । नावप्रमाने
प्रसष ठे मस । ऊाठणो म्हणारा धठे ।

पूसानण्यांश मपूँनशोष्टम नार्पबा छम इस्ली थसे ष्यास पाळून थपधे लैम्यांठीं च्वींशष्ट नन प्र केण्ठी ऊपायाने मने शन याच्चे शनीनाने थामच्चे च्वीं मठी भांच थियाच्च धेय त्पापन् छम मध्रशानि केध्ध्याने मशोह्ना मेछ मीं घुच्धींच्चे मभापने याच्च मनण सा धेन । शघनन्तन षा पंच्चम्लने मणुँनशोष्टकूच्चे नपळ खतीन् थष्टांग नमस्काान मनून म्हणुष्ट थचे मघ नान घृधो मसन्न मना । इस्लो म्हणाश यठे केणा शुं केटून थमस् । षाने म्हणुष्ट मीं केछ्य पन पसी थपघे पतुँठीं मंळून् थपम्या नपळ पाठवीष्ट थठे ने नान्मापंच्चून पस मनण थनुपयुक्त यासाठीं पननाम्ध्यापन् थपोषेम मनाया मनीशां थपधे नानष्टक्षणाने युक्त ऊम्यास् वीनुपण मेष्ट थठे। न्मा म्हणणे ऊळान्चानाने थरीपधीत्र थाणी घळपन थाणी धर्मोष्ट थाणी ह्नानी शो पम्के पृछ्यींश ना नमाच्चे ऊपयुक्त थाणाधीन पच पठेष्ट नान्मास् थन्मय मनीष्ट मग पार्यांस् घेषेष्ट शघनन्तन हेन थकीन मनीष्ट मंमो या पृथ्वीपींश नान्म न सम्याने केठे पार्यां

मोठे धन । आणी सकळ जशी सृष्टीचे आपले
प्राणाचा जो पर्यंत उपाय तसाच नाश आपल्या जीवाचा
आश्रय । मेघ व सभ्यालेशी आपले जीव पंढरीचा
नाश व सभ्याचे पंचरा नाहींत । आणी नाशवंताचे
मनुष्य प्राय वर्षे ८० मध्ये मरतात ज्यांनी या मनाधीन
संसारात् सर्वात मनुष्य दुर्बल आहेत जन दुर्बळ
आहे कोण बांगडी न असे कोण रोगी असे कोण
मोहीन असे तथापी कंड मरणाने ढकलली त्यांना उप
मरा घेतो । या संसारात ज्या मनुष्याचे जीवनाचा
समय न काय त्या प्रसंगाने मरणात शीघ्र येतात ।
हे म्हणून उठून जातात । तदनंतर नाश्य
कोपाने पोळ चुकेन तीच सर्व नरोत्तम राजांचा ठरली
केल्याचे नको अंगारा मोठे वैष्णवांना फंसले ।
तदनंतर ठरलीचे म्हणत आणि मंत्र मेहच यांनी
जय मरीप मी वैष्णव पडून मरणांपासून पाठे ।
मेहच थंसून घेतले आहे मरणात मास पूर धनून्
ठेवा जे मासे धनाधन मेल्याचे शोधीपन पीत्यास
मिल याचे त्या म्हणणे अनन्तीत दुःख अनुभव मना ।

चंडोरामत्रंम रो स्कर्ष गेष थठें नन साधु भेम्नंवे
रांगारे याक घेशीष‍ रान सप्पनसमूठों पड
शोष‍। राघनन्तन मोठे न्चौछमंरा् पड छेम
ठरुनी स्नेह्यमाने थिर्हेम गेम।

यासागों मों म्कण्रां ऊपायाने के मेष अरा री
पनाकमाने मेष अरा नाठों। राघनन्तन ऊँठ
णीन्वि ऊपछेशाने त्या नानसुत्राने न्वारुछमनापन्वे
पण्यान्वे छूंकांस् न्वामन ठेपष। राघनन्तन नान्मान्वे
छूंन्लने त्यास् ख्यपघे पीश्पासान्वे मनर्थापन नीयुक्त
मेष। ठमे छोपसों रोन्व नानठामान सोन
घ्याणी नलाने नोमींश नग घेठीन् ज्ञान मनायास्
ऊपस्थीम घेठीन् घोषम थानमासून् ठमे मठीन्ता
पापेरो मों गैनीमरा मनीन् त्या सागों मशीनात्रों
ठम ऊाछुना युपरो त्नीस् घ्याणून् छे त्या त्नीन्वी मों
यथोत्कपीधीने पूअ मनीन्। राघनन्तन रो
न्वारुछम्न त्या मन्नने ठम नथी युपरीस् घ्याणून् सम
थेण मनीरा् ख्यसे माघे छमून् ठे काय मनरोरा् छे नी

म्हणून मनोरा असे । तो जिनंगवळ त्या युपरीस्
म शोधून घूनून फल रामा नम वर्णी स्वर्गं वे घ्र
आणी गंधने पूजा मनून् नमस्कार् घेऊन् पाठवून्
घेता असे । राघनन्दन पण्याचे इंद्रने तो पाहून्
धीम्यार म्हनून् धन प्रेमाने आद्यष्टवांम घेऊन्
आपळा धार्हीष्ठ छत्रपतीस् आणून् समर्पण केले । त्या
जिनंगवळाने अंतःकरणाची सीमा त्या प्रपण्यपरीस्
पाहून् नोभीन अलंगन म्हनून् प्रफुल्लित होऊन्
पष्टंगापन तोच्या सजीरा् धीमस भेन । तो पाहून्
मरीष्यामरीमार् अपीपेन्वम पणीन्वा इंम नीमळ
गष्ट छराळीचे असा स्वर्ग घेऊन् फान पीषम्न मान ।
अशीयास् मी म्हणतो पण्याचा इंम आपष्ट घाय
ष्टचे मांजि तानकुलमहंम चोळष्टेष्ट पाहून् दुःखी
माम तसा गूं घेतील । मंघन तो घोरा गोष्ठ
आपळा म्हनून् मोठे भयाने जीग्ध घेऊन् तो राळ सो
डून् जाइम । तो जीनण्यम आणी इघुपरानम आणी
चोजांगढी खियमनीरा अमंगळाशंका म्हनून् मंघ
भाचे भाचे गेष्टरा । राघनन्दन मारीपन भरा

डीरा जे मंपन रो खनण्यांर् फोनर् ल्लेण्डो पाधि
प्रटम पाप्र श्राम ।   यास् पापून् धनून् ठीन्बठून्
धेलुष्यांरा घांधून् श्रमण मनोर् श्रमानि भूम्र खाणी
रायनिने पाउाळ घेठोन् यपछे घनामडे न्वाठम ।
त्यानंतान उनोण खाणी म्लपळा खाणी ठोंडोन फ्रान
वौमषे घेठोन् खान्वे माचे गेठर् ।   राठनन्तन
ठोनण्यम पोमप मनूं मगम सठोछान्वे पानी भण
नस खसाध्य रासन्न ठमे घुःखन्न शेपठ न घेरां
माम्र घूसन घुःछ ठोपस्थोरा घेरा म्लंमी छीफ ठोप
स्थोरा शान्पापन खनेम खमंगळ घेरा स्पापापीम
के मीन्न रो पाप्यानेम्ब मीळरो म्या नीमीपम रो
खम्मन्नीम मोन्नरा पीपत्माळोंठी मरा नाठों । स्पा
पापीम मोन्नापन मनुष्यान्वा नीता पीप्पास घेरो
रोत्मा पीप्पास मायेपनठी घेरा नाठों खणी घायठे
पनठी घेरा नाठों खणी सघेघनापनठी घेरा नाठों
खणी खपयापनठी घेरा नाठों ।   ठे पनंपन
न्वीरून् म्ठ०४ घुघेप म्लय खाश्चर्य म्या नीमीपम
खपठे मर्मे पश्चाने समयांरानो घेरा के घन पठेंठ

ब्भांरानी थाचे अस थपष्टे प्रगींचे पत्र प्रयुक्त
अपस्थांरान या म्रेलंशच मासे प्रल्प पघयांर् ।
शनीन थप्रल्प म्त्यु अर्थारा् शनोन यद्गण स्रेभा
पन अपस्थ म्त्यु घेटो । थणाघेन् संपत्तीच पीप
भोच स्थान अर्थारा् संपत्ती स्राभ्याने थपस्थ पीपत्ती
घेटो थणी धनाघीचा समागमच अगम अर्थारा
धन संचय स्राभ्यानेच अपस्थ नाश घेटो या प्रल्पने
यापरा् जिवग्न पसुअपथच्च नश्यत्र । माल्याने पीचे
चना ननून घाष्टन शोभ आणी शनु भायसने नक्षपान
थणी प्रीतीचा पीश्याप्रमाल नलस्पनुप मीन छेखोन
अस्तन स्लेण्यासहंप्र सूष्ठ स्राष्ट थठे थणी औ मीत्रछे
औ ठाल्याचे प्रीतीनूप नसाचा स्थान थणी मनाचा
थनंघ जिव्राप्त थणी सुखं दुःखचा पात्र रो मीत्र
शुरुंभ । थणी औ धनाल्लंशी मोत्र रो संपत्तीचे
समयीं सर्पत्रच प्राप्त घेटो स्राडंच याथार्थ्यं अ
णायासाठीं पीपत्तीच प्रसंगेचे अशी थठे । या
प्रल्पने फान नदून छीनण्यल्पने चीनांग थणी प्रघुपटा
नम्रस् म्फ्रष्ट औ पाचेशे घ पाघ पनाधीन् न नीचे

तोमापेतो मंधनास् सोडपयास् यत्न मना त्या तोवै
मणाने म्हणूद शीघ्र पत्रामधीं सांग ।   तेनसम
म्हणता पाठे चीनांग पाप्याचे जवळ जाऊन् याम
प्यास् सेध्या सातीख घातिले । अनुपला त्याचेपनतो
कोंबाने प्रहंडा तोच्या गोळ्य ता पाध ह्या ह्याली
मसपस देवून् म्हण मांसाचे सातीं मरन जाईल ।
तावनलान यों मंधनाच घंधन अपोल । पाठ कुपळ
पश्चापन ऊल्ली त्रोपे नप पळाद ।   तावनलान
चीनांग पाणी दधिरानमने मेभन आऊन तासच मे
घ्यापन त्या मठचीने आंता घेऊन् पाणी पीऊन्
झाडाचे मूळीं घसून् त्याच मलने म्हगास् पाठेद ।
तावनलान घाप घेऊन् मफुल्लचोम घेऊन् तनी
णाचे जवळ चाद्यम ।   या त्यापसनांता डीनणपमने
येऊन् मंधनाच घंधन अपद ।   तो मसप मेमन
पाण्यांत शीनम ।   तो तनीण त्या पाधिम
जवळ येतां पाकोन् ऊठून् पळाम ।   मठची नेच्यां
पनतून् झाडाधिद पाम तोच्यां मसपस् न पाकोन्
चोंता मेळ ।   घन प्रहंड पीपिचना न मनून् मार्ग

मनरों ने र्मो रे मास हे उपयुक्त येथं। र्मा नीमी मन त्र मनुष्य नीश्चोरा पीषयास पनीमास मनुन् उनोश्चीरा पीषयाम कडमीरो वान्वा नेश्चोरा पींषय पीनारा येशा। उनोश्चीरा पीषय नाश शाम उठे। वानन्तन रो पाधि मसस्थानीं गेम। उशी यास कुगंम पनास्ठीं मीग मनाप मघ पाधिमत्टम घच्ध मसप श्रेष्ठ ठीं ठीनमत्टम मोन्वीश शाम मंपन प्रभृतीम उपधे पीपठुमणं घेऊन् यपष्ठ स्थानीं अठीन् खुचीने नाठेवरा।

राघनन्तन पाकउमान यलंधन्वोमाने रो उपध थयमोष्ठ रो उपधे खुठी शाष्ठेरा या मनीरां थमन्व उपमीष्ठषीरा संपूर्ण शाष्ठ। पीक्षशमानि म्ठठ्ष या प्रसंगाने ठीमन्व पंच्छीरा सीच्ध शाष्ठ घूसनाठी हे घेपे। उधे साधुमाणशं ठाम्ठी मीनास् भाप थणष्ठीन उपधे मनुष्य संपत्तीस् प्राप्त घे जेरा। थाणी नाम उपधे उठंड यपष्ठ घर्मांरा् उसूल् मृछ्यीस् पनीपाळन मनोरा थाणी नघेरा नायी क्न नशी उक्तषान्वे मनान्वे संतोषान्वे

41

सांगें घेतो राशीच गोरीपीच्या सत्पुरुषाच्ये चीत्याचे धनंजाच स्मरण घेते। याणी भगवत दीप रूपचे प्रेमंच मंगळ मनोरा।

इति श्रीनवरत्न गोष्ट समाप्त।

अथ सुहृद्भेदः ।—

राजपुत्र राजपुत्रांसी म्हणाले आर्य गुरु आम्ही मित्रलाभ ऐकिला संप्रति सुहृद्भेद ऐकावा इच्छा मनांत आहे। विष्णुशर्मा म्हणाले उत्तम सुहृ द्भेद ऐका।

ज्याचे पहिले श्लोकाचा अर्थ हा। अरण्यांत सिंहाची आणि बैल ह्यांच्यामध्ये मोठा आणि वैराच वर्धं नसोन अतिलोभी चहाड कोल्ह्यानें नाश केला। राजपुत्रांनी म्हटले हे कसं। विष्णुशर्मा म्हणता झाले।

दक्षिणेचे देशांत सुवर्णवती नांवाची एक नगरी असे त्यांत वर्धमान नांवाचा एक वाणी वस होता असे त्याची अनेक संपत्ती असतांही आपले बांधवांस ऐश्वर्यवान् पाहून पुनः धन वाढवीण करावे हे बुद्धी झाली त्या नीतीप्रमाणे आपल्यापेक्षा अधिक मनुष्यास पाहून लोभाच मत्सर न पटे आणि आपले पेक्षा कमी मनुष्यास पाहून आपले मनुष्यांमध्ये धनी ऐसे। आणि त्याच अनेक धन आहे तो मनुष्य

घ्रम्रम्र स्थापनठी पूजनीय घेटो। त्यांचे प्रमान पंथ स्थापन छनीछ मनुष्य खपमानीट घेटो। खणी युपटी ती नशी मत्सराने छाडुटास् ग्रठण मनायास् पसना मनीट नाठीं टासान्व खप पसायी खणी खळसी खणी छैपपनायण खणी साठसनठीट डरूषास् संपत्ती संग्रठ मनायास् ईच्छा मनीट नाठीं। खणी खळस खणी तीसेप खणी रुग्नटा खणी नन्मस्थानान्वा खेठ खणी पनी टीष खणी खटीशय पय ठेसा मठत्त्वान्वे पटी सांधम। क्सानीमीत्तम के मनुष्य खताल्प संपत्तीने खपण्यास् स्पच्छ मनून मानटो याच्याने मीं ठे सम सटीं के पीधटा खपण्यास् छ्ष्टाघ्नत्व खणून त्यान्वी संपत्ती खगष्ठीन् पठपीट नाठीं। खणी ठील्साठ नठीट खणी खनंघनठीट खणी पनांक्रमनठीट खणी शत्रुपक्षान्वा खनंघननम खसे ठेंत्नस् त्नेण्ठी घायत्ने ठीत्नन्न न मनो। शाठण्यामर्टम टो स्पठठ पठे खमाम के धन टो पापयान्वा ठीव्योग मनोठ माम

जे धन तें चोराचें झांकून संरक्षण करीत नसील जे धन त्यास् नाना प्रकारें कष्टीत पक्षींस जे धन तें सत्कर्मींस् व्यय करीत। धन संचयींस् अप्राप्त धन पावयाची इच्छा करतो जो मनुष्य त्याचें धनाचो प्राप्ती होते। पापष्टि नीचीर्वांछ नसता प्रेम्या अंजून आपणाच त्याचा नाश होतो। आणी त्याठी जशी अल्प पैंचनापनठी समयक्रमीं क्षयप्राप्त होतें याच प्रकारें अपर्ध्वींस अर्थ अल्प इच्छे त्राप्यापनठी समयक्रमीं क्षय होतो। जे अर्थ भोगायींस् होत नाहीं तो नीष्प्रयोजनच। तो स्वष्टेच आहे जे होत नाहीं आणी धीत नाहीं त्यास् धनाचे क्षय प्रयोजन। जे देनोस् दमन करीत् नाहीं. त्याचे पनाक्रमाचे क्षय प्रयोजन। जे पुण्यानुष्ठान करीत नाहीं त्याचे अध्ययनाचे क्षय प्रयोजन। जे जीतेंद्रीय होत नाहीं त्याचे ज्ञानीनाचे क्षय प्रयोजन। ज्यानीमीत्तम पाण्याचे थेंबु पडताचें जशी क्रमशः घागर भरतें याच प्रकारें अपघो पीच्या आणी धर्म आणी धनाचो क्रमशः

वृध्यी घेतो । घान आणी फोगापंसून त्याचा
छीपस उपघा अतो शी मेघनाचे भारीचे उस
ज्यास उस्लांठो कोपंरा नध्ये । हे चीरा मनून्
नंठम संकीपम नापंचे घोन घेमस् सगडांत् केरून्
नानाप्रकन छपाने सगड पनीपूर्ण मनून् पापान
मनायास् मम्मोन छेशात् गेम । आणी स्याठेचा
नाश आणी पळूचा संचय पाकेन् घान आणी पढण
आणी पणीन्माठी मर्मांत् छेपस नीनर्थंम मनणान
नाठों । त्यानीमोक्षम घळाचाच घेस् मय आणी
पापानोच घून मय गुणपनाचा पीछेश मय मोय
फाषोचा पानम्न मेण । राघनन्तन खघुगें नापंचे
मघनण्यांत अत त्याचा संकीपम पायं मोडून् पडम
थास् पाकेन् पर्ध्वमानाने चीरा मेझ । नीतीच
मनुष्य इभडे टोमडे पापान मनो पनंछी याच फळ
पुनः तेच घेरा ते इश्पनाचे इच्छेंत उस्न । पण
उपधि मर्मांच पीघ्न के पीक्रय ठे सर्व प्रकने त्यान्म
त्याम्ननणो पीक्रयास् होडून् साध्य मर्मांत् सोघ्यो
पीघन मना । ठे चींतून् संकीपम्नस् त्यास्यानीं

सोडून् पश्चिमान पुनः थपण धर्मउन नापंन्वे शठ
नांरा् अठीन् मोठे शनीनान्वा थणछोन ठम्र घैह
थणून् खेस् छेठीन् न्वाहम । राघनन्तन संकोपम
ठी म्रोणठी प्रल्लनाने रों छीनापन खेस् छेठीन्
ठीठम । न्यानीमोन्मन पुष्पाळ पाण्यांश् घुडहेम थणी
धघडापनुन् पंडहेम थणी राक्षम्लने न्वापहेम यघं
न्वे मम्रांस् थयुष्य संनक्षण मनरो । शंपनन
शनाने पीघ्ध स्राम्यापनठो म्राणी थम्लळों मनरा
नाठों । म्लळप्राम्र स्राप्यास् धेतशाग्राने शोपघ्या
पनठों पंन्वरा नाठों । थक्षीयमत्वम थनक्षीरा
पम्कोठी छपनक्षीरा स्राम्याने नाठरो । थक्षीय
मत्वम न्वांगहे मम्लने नक्षहेम पम्कीठो घेपठरा स्रा
म्याने नाश घेरो । पनांरा् सोडहेम थनाथ
पम्कोठी पंन्वरो घनों यल मेम्यापनठो पंन्वरा नाठों ।
राठनन्तन मोरोम छोपस गेम्यापन संनो. पल्लने थपहे
ठंन्वेने थघन पीघन मनून् नाणांरा् म्रमण मनोरा ।
छूष्ट पुष्ट घेठीन् नाछ मेम्र । थान्व पनांरा्
पोंगळ नापंन्वा ठम्र ठींठ थपहे घालंघळाने ठीपा

नांरा नाभ्य छवितुपाप मनीरा पस मनीरा थसे।
रो गोध्य पंडोरामत्टंम म्यग्छ थठे म्दग जींघवा
थफोपेम मनीरा नाठोंरा संभ्यानठी मनीरा नाठोंरा
घनंडी यपणाव पनाकमार्गीरा नाभ्यात्वा म्दगेंघ्र
घेरोा। रोान्व जींठ छमे जोपसों राघनेम घेजीन्
पाणी प्यायासागों यजीनेन्चे मंठों गेम। त्या
जीअने व्यास्थानी मेघान्वे मर्नांयान्वे थसा संकोपक्ल
न्वा शक्ष यियमीम। रोा ययजीन् पाणी न पीजीन्
सपाय घेजीन् पनरागून् यपष्ठे अग्यास् मजीन् ठे मय
ठे पीन्वानोरा जीगा नाठेम। यान्वा मंत्रीपुत्र
मनठम घमनम घोन मेछ्वाने जींसम् त्यामम्नने
पाठेष। व्यास् व्याममलने पाठीन् घमनम्लने मन
ठलस् म्घठष थघे मीन मनठम ठे पाणी
प्यायासागों नाभ्य मं पाणी न पीजीन् प्याष्टेम घेजीन्
ठकुप घसरा यठे। मनठम म्यणारा यठे मीन घम
नम मासे मरांरा यान्वो सेप मेछ अरा नाठों कन
रो चेस रान या स्वामोन्वे शोध नोनूपणारा् परन्वे
मय मयोकन म्यानोगोत्नम या नाम्याम्त्टम थपना

धर्मावरून आम्ही ठिकाणीच्या आणी धर्माचा दीपस
म्हान दुःख पावले असें। आणखीनही पद
ज्ञान सेवण्याना धनेच्छा मनोरा के मनरोरा रोपद
शनैनाव जे स्वार्थाय रोठो मूर्छिमहंम उनष्ठ कारा
आणी धनाश्रीत मनुष्य शीरा आणी जना आणी ठी
काने अ मटेश सोसतो दुःखमात्र मनुष्य त्याचे
उर्मांशींठो तपस्या मनून खुशी घेतोरा आणी धनापाचे
अधीनापासून जे नीपील ठेव नम्राव साफल्य जे
धनाधीनत्वास् प्राप्त साष्ठ अठेरा हो कन धंवरोरा
तन मेण मेम आठे। आणी या श्र पडा ठिठा
मैनापर्यंधन मना या प्रलने अशानूप यघने यस्त
याचलांचे सठोरा धनजन कोडा मनरोरा। आणी
मळपंरीण नशी धन पापयाचे साठीं येश मनून
आपष्ठे शनीनास् धनापाचा ठिपळनम मनरो रासेच
मूढ मनुष्य धनमेभ्यांचे साठीं येश मनून आपष्ठे
शनीनास् धनापाचा ठिपळनम मनरोरा। आणी
अपधीत्रांराठो पडरोरा स्वभावरा चंचळ के स्वा
मेचो घृष्ठी स्वाधृष्टीसठी ज्ञानन मोठो मनून मान

रोरा।   थाणी सेप थेमे थखांरा घुसंय योगी
भ्यनांवगो थधोध्य म्लंगी नन मैनाने नाङे रान
थास् मूछिं म्यणरोरा नन पमण्णी घेय रान
थास् पीसा म्यणरोरा मोंप मोगा घोष्ठगउ म्यणरोरा
नन ठीगा थसे रान थास् फेंमउ म्यणरोरा नन म्लंगौं
न सेसे रान थास् माय थनफोअरा म्यणरोरा
नन नपव्ळ घसे रान थास् थोंग म्यणरोरा नन घून
थसे रान थास् म्यघु म्यणरोरा।   पीशेषीं मे गा
थ्यायान्वे सागों नरा घेरो नीपनान्वे सागों माण सो
उरो खुथ्वे सागों घुःछो घेरो थशीयास् म्वामना
पेसा घूसना मूछिं थणछीन म्लेण।   घमनम
म्यणरा थठे थछे मोग म्लेणरोगो मम्लनाने छे
मनांरा् थणण ठीन्वोरा नथ्ये म्यानीमीप्तम ने संठीष
स्ताथ्यापन थोडे छोपसांरान्व मनोछय पूर्णं मनरोरा्
थसे ने थेनपन मनुष्य रो यलाने म्लं सेप नथ्येरा।
थणछीनगो पद्य सेपनठेरान्व चंपनांने ठीघ्घुरा
संपघ म्लेठे।   थाणी ठीघ्छंड थाणी म्येरा छन्न थाणी
थोडे थाणी छन्लो थाणी सैन्म म्लेठे। मनगम म्यणरा

घडे राठीं घ्रुच्यास या मर्यांरा् मय प्रयोजन न्या मनगे या मर्यांरा् मर्य सपैप्रमने खाम्स । पद्म के मनुष्य जपांपातांरा पापात मनायास् ईच्छा मनरो रो छीळ जिरडष्टेष्ट पननान्चे खसा नाश घेजिन् भूमोपन् नीनरो । घमनम प्रसरा् घडे हे मस । मनगम म्हणरा घडे ।

मगश्च घेशांरा् धर्मानण्यान्चे नपळ पृष्ठोंरा् जीपा घम नापंचे मयस्थाने मेष्ठगृह मनायान्चे सागों घनंप्त प्रम घेरा । ध्यांरा् घनीने न्चीनणार छमे धंवा चे मीरोम पाघेरो घोम जीमडे साष्ट घेरोरा त्या घेंगों जीमजान्चे मधि पढयाने छम छील मानून् ठेपष्ठ घेरा त्यान्याने पंघनान्वा शुंड कोडा मनोरा घेरोरा । छम पंघन मळाने पाठवीम्यान्चे खसा रोच छील घेन्धो घराने घेनून् घसम खाघेन्धी मंमडांरा् त्यान्च घेन्धी घांड मंघ घेजीन् पडष्ट घेरा । राघननन खाने स्वमापे मडून चंचळांरा मनोरां मोठे प्रयमाने रो छील घेघडत्त छील घेघडप्यानं रान घेन्धी घांड फाढून् मेम ।

यासाठीं मी म्हणतों की मनुष्य आपापानाकेपापान मनायास् इच्छा मनतो इंखाठी । घमनम घोष्टरा् थठे रायापी स्पामीची इंच्छा नोनूपण न्वामनास आपम्प मरीष । मनठम म्हणारा थठे आपथे ज्ञयींपन नीयुक्क को ऊीष्म मंनो रौन्व मनो न्या नीमींच न्वांमनांस् पनाधीम्लन न्वैा ज्ञेणरोठो प्रम नाने मरीष नघ्ये पस को मनुष्य प्रभुन्वे ठीरीच्छेने पनाथीम्लन न्वैा मनरो रो पीथम्र घेरो कसा पडायाने गाढप घंम मगम घेरा । घमनम पुसरा थठे छे मस । मनठम म्हणारा थठे ।

मशींरा् मपूंनपठम नापंन्वा छम पनठी भाठरा थसे रोनपीरानणी घायष्ठेन्वे सठीरा नरीन्वीया मनून् नोफीन थठंमन मनून् श्रींणी गेम थठेः राचन्व न्वन खान्वे घनान्वो परलु थापघो न्वोनी मनायासाठीं न्वोन शीनम्र थठे । यान्वे थींगणांरा् छम गाढप घांधिम थसे छम ऊीरानठो घसून् नाठरा थसे । राच नन्वन माढपने ऊीरान्यास् म्हठ्ठ थने मीन यूंस ठे

क्मयँ घेय रान रां क्मं मोठे शब्दाने मपुस् ऋगपीरा नाहींस् ।   ऊरान म्हणरा पाठे श्चघे मोन मासे क्मयांची चर्चा ऊिम मनण ऊिन्होरा नध्ये रां क्मय हे ऋणरा नाहींस् क्मासक्मने नानीचोपस खान्च घन संनक्षण मनरों ।   क्मानोमोन्मम च्चीनक्मळ नोपूरा घ मनुष्य मास्रो ऊिपयोगीरा ऋणरा नाहीं क्मासाहों पराां मम श्चियास् घेण्यारा ऋनाछ्न शाम पाठे।   क्मानोमोन्मम पैमहफ्म दर्शनापंन्चुन् नाम नापन घेण्याच्या ऊिणा पाछ्न घेरो ।   गाढय म्हणरा पाठे पयोम ने घर्घन क्मर्यक्मळों चे मनरो हो क्मय न्मामन पाणछोन् रो प गोनच क्मय पाह्ला मोळाव्यापंन्चून्ठो चे मनुष्य छूमन्यान्च मरांप क्मयँ ठी मनरो रोान्च मोन ।   ऊिरान म्हणरा पाठे क्मयँक्मळों चे मनुष्य न्मामनांस् ऊसरो रो क्मय घणी ।   क्माक्मनणे पश्रीरांस् पाळायांरा पणी घेण्याचे सेपंरा् पणी पुण्यानुष्ठानांरा् पणी संरान ऊिरुम्न मनायांरा् मरोनीची नाहीं ।   राघनन्तन गाढपने नाग पनून् म्हणष्ठ पाने घुर्घुध्यो रां पांपीष्ठ

म्याम्लनणे पीपच्चींरा् घेण्याचे म्नयांची अपेक्षा मेष्ठ अस्तु म्याप्रम्लने घणो अगे रो मास मरांप । म्या म्लनणे पाठीने सूर्यास् सेप मनोष्ठ पोगानें पीर्स्लास् सेप मनोष्ठ अपघ्या प्रम्लने घेण्यास् सेप मनोष्ठ् मायानठीरा पणाने पनम्रेम्लस् सेप मनोष्ठ । छे म्हणून् मोव्याने चोत्मान शाब्द मेम । राघन नान त्यापनठीके त्याचीत्मान शाब्याने अगून् मोंप मोठायाचे नागाने ऊिटून् धैंआने गाढपस मानष्ठ त्याच्याने रो गाढप मेम । यासागीं मीं म्हणरोा पनाधीम्लन चर्चा मरींप नध्ये ईश्याछो ।

पघ पर्ठेंस् घूसना पीषय कोडमीणाच अस म्नीयोग संप्ररी स्पनीयोगाची चर्चा मन पनंढी पान त्याच्चेंगेठी प्रयोजन नाठीं म्नंभी पमचे घोघ्यांचा भुक्तापशीष्ट पघन प्रुष्माळ पठे । छमनम्लने नाग पनूम् म्हळ्ष्ठ रा्ं म्नय मेपळ अुम्रनाचे सागेंच ना म्पींची सेप मनरोास् ठे रां अनुषष्ठुम्त म्हळ्ष्ठ म्या म्लनणे घंष्ठु म्रेम्लंचे ऊिपमनासागें पाणो शत्रुचेठो ठापम्लनाचे सागें नाभांचा पाश्रय पंडीरा अपोम्रष

मनरोरा् मेपळ थपष्ट् पोह म्रेण पनरा् नाठों म्यान्व पंन्वायाने म्राघाण थाणी मोत्र थाणी घांधिप पंन्वरोरा् त्यान्व कोपन सार्थंम थपभ्या मनीरां म्रेण नाठों पंन्वरा् ।   थाणी के पंन्वभ्याने थनेंम पंन्वरोरा् रोान्व पंन्वा नाठों रान म्रपळाठी म्रय न्वोंन्वाने थाणून् थपष्ट पोह पनरा् नाठों ।   पम्र म्रेण्ठी मनुष्य पांन्व मघपणाने घासरा पापरो ऊपयुक्त म्रेण्ठो थ्रह्र मघपणाने घासरा पापरो म्रेण्ठो मनुष्य थ्रह्र मघपणानेठो मोळरा् नाठों ।   थाणी समान के मनुष्य आरो त्यांरा् घासरा फ्रान नोंघोरा त्यांरा्ठो के मधन नष्ये रो म्रय पंन्वभ्यामध्ये गणनोय । पंडोरामहंम रो म्फग्ट्रेष्ठ थठे घोडान्व थाणी ऊरलोन्व थाणी ऊठेंडान्व राघा म्रेऊमड थाणी पापन थाणी घरलान्व थाणी घायम्रे रापा ऊरूष थाणी पाण्यान्व के थांरान्न रो फ्रान थांरान ।   थाणी घर्जरा घोड ठो थरानोन्क ऊेरा थाथल्प नाडो थाणी मेघ थाप शोष मऊन मांसनुजोरा थरघोठी पापून् ऊरान संरोष पापरो त्यान्वे भूमेन्वे नोपृत्योन्वे सागों

घेत नाहीं। जींव कोडांत् भाग भेख्यासठी
त्याग मनून् ठस्तीस् नाश मनतो आपले आणी मष्ट
पापम्यापनठी आपठे उपयुक्त फळ पसना मन
तेत्! आणी सेष राधा सेपळाव आंतान पच औरान
थास पनोमीत आन्नधाध्याचे नपळ धूंस घष्टपीतो
आणी पांयां ष्ठिष्ठते पडतो आणी फूमीपन पडून तोंड
आणी मोठ पाछतो वांगम ठस्ती ठळुट पाछतो
ठळुट ष्ठेतो। आणी मनुष्यमात्रंम पीछ्यात घेऊन्
पीछ्यान आणी पनाक्रम आणी मोर्चीत् आपनमाव
थम हणठो के पंचतो पडीतांठों व्यासन्व नीपीत
म्यघ्ठ आठे मपळाठो घळेत् छीपस पंचतो घळी
ठी ष्ठेतो। आणी के आपम उपछेश मनणाना
नष्पे आणी घास पगांपन घ्या नाठीं मनोत् आणी
घनोछ मनुष्यापन घ्या मनीत् नाठीं मनुष्य
मेम्नेत् ष्यावे पंचायाने मय फळ मपळाठो घळेत
छीपस पंचयो घळोठी ष्ठेतो। आणी पेठोक्त
आचातावे नथोत आणी आनेम मेमझांम फळोत
साष्टेम आणी मेपळ मोठ भनायाचा आणीमषी

थाणी धन पर्छिगाचो पीपेवना नर्छेरांरा:मनण को
पुरुषपर्छे त्याचा थाणछोन् छूसने पर्छेचा भेछ
लय । मनठम म्छणरा् पछे थाम्छो छोघे छामघन
रान थामचे यापीचानांरा् लय प्रयोजन । छमनम
म्छणरा पछे मंत्री मेरी छ.पसांरा् साधना भोप
छांसाधन्म पापरोरा् । क्षात्मनणी स्वभावनेच
भेण्छीं लेण्छाचाछी छाषोमरा घेरा नाछों छळछो
घेरा नाछों थाप्र चेष्टेराच मनुष्यास् मछरा भोप
दुष्ख साप्र भनपीरो। थाणछोन् नस पघडापन
छांरा प्रयासाने पाघन छिचष्टरोरा् छाछल्य समयांरा्
न नोबस्थानों गामरोरा् रासाच गुण थाणी छोषाने
छाळा । छाडछण्णाना नसा छेछे़ अरो थाणी
भोव्य छेजाना नसा छिंचोपन अरो याच प्रमाणे
मनुष्य थापछे प्रमेघ्यानानेच नीचोंरा् अरो रापा छि
चोपन अरो । रो चांगछ छापघ्याचा पाळा थापछे
प्रयासांरा् थायल । मनठम म्छणरा पछे यान
मन रां लय म्छणरोस् । त्याने म्छछ म नाप्र
सर्पांगळ लम्थास् सप्रथ घेऊन् पनरान् घसम पछे ।

ब्रनछन म्हणता आहे तूं क्लय याथाथ्यं कणरोस।
तमनम म्हणता आहे यांत् न कणाठ क्लय आहे।
शाछण्याने म्हछ्ठेष आहे म्हछ्न पीषय पश्चीछो सम
स्रतो अछेश मापश्चापन घाडे आणी छल्ली पछरोत्
पंडीत मनुष्य आमयोत स्राश्चापनछो पीतमे मन
रोत् म्यानीमोप्नम ह्युध्धी शुसन्याच्वा छंशाना कण
णानी घेरो। आल्लनाने आणी छंशान्याने आणी
श्चामयाने आणी च्वेष्टाने आणी म्हणयाने आणी डोळे
शेष्वा रोंडाच्वे पीम्लनाने मन आंतःमनणाच्वा पीषय
कणरो। या भय प्रसंगाने ह्युध्धीच्वे प्रभापने
मीं यानाक्यास् आल्लीय मनीन्। म्यानोमींप्नम
प्रल्लापन्वे छीम्य पप्म आणी सध्यापन्वे छीम्य प्रीय
आणी आपत्ते शाक्लीछीम्य क्रोध्य क्ले कणरो रोन्च
पंडीत। ब्रनछन म्हणता आहे आम्हे मीत्र तूं
सेप न कणणाना पद्म क्ले घम्लपश्यापंन्वून् नपळ
करो आणी पुसम गेश्यापंन्वून् प्रान घोठरो आणी
आपश्यास् नान्याच्वा प्रीय म्हणून् कणरो तो मनुष्य
मूर्ख। घमनन्न म्हणता आहे आम्हे मीत्र क्लं मीं सेप

न कणणाना मग स्वभावने खुंचन भोंप पर्जि
न्नय यांठे ज्यापन ज्याची त्याची घेरो टेच यांच
खुंचन घेरा । ज्याअर्थी ज्याचा कोड भाप
त्याचा भापने त्यामनुष्यास प्रवेश करपून घुंची
मान् मनुष्य पाक्षपश करीष् । पणी येथे स्नेण
ठे प्रसभ्यापन मों पडीस ठे म्हणार्ष पणी पहा
प्रना ठें म्हणार्ष पणी शक्ती प्रमाणे नाअहा इंधन
भनूं ने पणी पल्पाझंसी पणी धैर्यपव शाठणा
मनुष्य सापडने पसा सर्पंचा पनुगरा नाठीष्
पहा मोळाप्यापन पहा पेमंडूं ने तो मनुष्य नाज
स्थानी पस भनतो । भनतम म्हणारा पाठे पा
समयीं प्रवेशाचे सागों शणी नाज गुरा पपमान
भनो । पाने म्हणष् हे घेणे तपाची स्वामीची
पेख चालनाच पपश्य भरीप । ज्यानीमी नम
चोषाचे भयाने ने स्नर्यांचा यनंपन भनण हो स्न
पुरुषाच ष्क्षण । पने भाठी पनीर्णाचे भयाने
स्नेण नपळोष पोनन पनीत्याग भनतो । पण
नीगुण पाजी पठीळोन पणी पशोन्च प नपळीहे

मनुष्यापन नाश अनुग्रह मनरो ज्यांनी प्रायशः
नाश आणी घायस्न आणी येष्ठ अपघ्या नपळ ने
पस मनरो त्यास् पेष्टन मनरोरा। मनउम म्हणारा
आठे राजनन्तन रोथे अजीन् रां म्नय म्हणशोष्ठ।
त्याने म्हउष्ठ आयोम मास्सापन मभु अनुनक्क मोंप
पीनक्क छे अणेन्। मनउम म्हणारा आठे रो
अणायान चीन्ह कय। छमलम म्हणारा आठे
अयोम छुनून् पाठण आणी घंसण आणी उसा
याने अतीशय अघन आणी माघेही गुणाची मशं
सा आणी चांगळ परन्तु पाठेष्याने आठपण मनण
आणी सेप ने मनोरा बाठों त्यांरायो अनुनक्को आणी
मोय पष्माचे सठोरा जान आणी चोषांराठो गुण
घेण अनुनक्कांरा छे अपघ चीन्ह। आणी
मध्याशाचा समय सेप मनण आणी फळनठोरा पाठ
पीण धुध्धीमान् मनुष्य छे अपघ पीनक्क नाष्याचा
चीन्ह अणेष्ठ छे अणून् त्यामध्ने छे मासे पशोपूरा
छेरा रो मनोन् त्याक्रनणे अपाय पाययाने कीजम

खेरो जे पीपन्नी आणी ऊपाय घरीनाने ठीवञ्च खेरो
जे संपन्नी त्यास् मेधपी माणसं नीरीशारुध्याना
पुटे प्रत्नशमानाचे वस पाठरोरा। मनउम म्हणारा
आठे रार्टी प्रसंग ऊपस्थीरा शाष्यापंचून् घोमयास्
योग्य घेणात नार्ठी। त्यानीमोत्मम धृष्ट्परोठी
व्यासंगीम जम म्हणारा नीवुच्चीरा आणी घर्के
मळ पापम वमान पार्परो। घमनम म्हणारा
आठे वळे मीत्र पीठीं नम्न मी व्यासंगीम गाच्च
घाठनात नार्ठी। त्यानीमोत्मम पीरत्माळीं
आणी पठ सोडून् अथाचे समर्थी आणी कर्ये मळाच
वशीकम शाष्यापन प्रसम गेत्यापंचून् ठीमाम्ही
त्यास प्रसेष्ट् मी वपत्नश मळ पापून्ठी नन मंत्रणा
न म्हणे रान मास् मंत्रीसठी पाठरा घेरा त्या
मीमोत्मम त्यागुणाने नीपीन घेरो आणी त्यागुणा
चे पृच्छीरा् पंडीरा प्रशंसा मनरोरा् त्याच मणणे
गुणी मनुष्य रो गुण संनक्षण मनीष्ट् आणी मठपीष्ट
यासाठीं वघे रच्छ गम आहा घे प्रस्थान मनीं।
मनउम म्हणारा आठे मंगळ घेपे पर्वेरा् राुश मंगळ

घेथे जे पंछीत ते मत ।   तदनंतर तो पील्स
यापन्नाचे असा पींगळभ्लचे नपळ गेला । तदनंतर
धून्नूनच अदनपूर्वक नाभ्मतेंम अपेशीत येऊन्
साष्टांग नमस्कार करून् घसला । नान्याने म्हणून् घर्ती
ता थीपसानंतर फोन्न ञाछ ।   धमनम म्हणता
थाठे यद्यपी म्यां त्वामनाने ओयुक्त मधनाभ्याचे
यांयांच प्रंगीं मयोजन नाहीं तथापी सेपम समय
पीशेषीं अपश्य फेच्न मनीं यासाठीं मीं थेतें ।
थणी थ्ये मघनाम घांत घांसणाने थणी ऋन
श्रीमपीणाने गपराकेती नान्यांच ऋर्य पडत् तन
थांग पञ्न घरापींशोष मनुष्याने ने ऋर्य पडत् ते
ऋय म्हणोन यद्यपी घर्तृऋळ ऊप पाघमर्तेम थाप
छाता मास्ती युध्धीनाशाची शंख येते ते शंखती
मतोंम नध्ये । म्यानीमोग्न अपछात सांम्यापनती
धैर्यपृथ्री मेभ्मांची पृथ्धीनाश शंमनोय नध्ये ऋंमी
पीस्तो श्वेष्ठ मेम गेध्यानंतानती शीघ्र मधी श्वेष्ठ अत
नाहीं थ्ये मघनाम यान्ननोतां सर्पभ्मने नाच्न
पीशेषछाता येईह् म्यानीमोम्न पायांने मणी होऊन

अथ थणी डोर्छपन मंत्र थनण मेम अथ ने न्मा
प्रश्नने थछे टो थान्व प्रश्ननेन्व थास्ले ने मंन्व टो मंत्र
न्व थास्ले ने मणो टो मणोन्व थास्ले। थणी नाश्व
नेष्यां पीशेष ह्याननठीश जेठीन् थपघे भाण्यापन
समाननूपों नाठटो टेष्यां समर्थ शत्रुपक्षान्वे युद्धा
छोंस ठिव्याग घेटो थणछीन् ठील्लाठ नाश घेटो।
थणछीन् थाघे मघनाश ठत्तम मध्यम अधम टों
प्रश्नन पुरुष घेटोट् टोन प्रश्नन स्त्रयांट् या टों
प्रश्ननन्वे पुरुषास् नीयोग मनोष्ट् ष्याश्ननणे न्वामन
थणी नग ठपयुक्त स्थानीन्व नीयोग मनोष्ट् स्त्री
पायांट् न्वूडामणी ष्टेट नाठोंट् नूतन डोर्छपन ष्टेट्
नाठोंट्। थणी स्पर्णाष्टंशननाने छिन्वोट मनायान्वे
ठपयुक्त मणी नन शीष्यापन नडे टन टो मणी
नडट् नाठों शोभान्व पापट् नाठों पनंडी योवना
मनणान्यान्वोन्व नोंध्यटा घेटो थणी ठीठागांट् नडष्ट
मंन्व थणी पांयान्वे नगांट् नडड्ड मणी यांट मणीन्वा
शोष नष्ये पनंडी साधु पक्षीन्वो थपीघघटा
पद्म घ पक्षो धूष्टीमान थपन्व थननक्षा घ पक्षी

झून याजेन पय यापम्नने न्यामनाव घन पर्यंत
वीपेक्षनाम्रशां नाअ न्यामनाने पनीपूर्ण घेतो ।
तो पंडीतांशीं स्पष्ट थठे घोउ थाणी शल्ल थाणी
शाल्ल थाणी वीणा थाणी पन्न थाणी पुरुष थाणी स्त्री
हे मनुष्य वीशेषास् पापून योग्य थाणी थयोग्य
घेतेत् । थाणी थशक्त थनुनक्त भूत्याने न्नय
प्रयोजन थापस्ननम सरु र्थ भूत्याने प न्नय प्रयोजन
थर्थ मयनाल पम्ना थाथच समर्थ मन थापह्या मना
यास् डीम्हो योग्य घेत नाहींत । ज्यानीस न्नम
वीद्य पनीपन मनुष्य थापह्याने नोघुंध्यी घेतो
ताक्तन्नन तोव पय्रयाने कपळ पंडीत म्रेम नाहत्
नाहींत् । पंडीतमर्दम नाक्ष्य शीउघ्यापन नोरी
गुणपती घेत नाहीं । नोरी नाश शाघ्यापन
थापघा नगरा पीषद्र घेतो । थाणी नाकानुगृहीत
मनुष्यास् घेशस्थ थापघी माणसांच ठीपासना भनरोत्
थाणी नाअमर्दम थापह्यात जे मनुष्य तो थापघे
मनुष्याने थपमानीत घेतो । थाणी ईमनूजेन्
घो न्नाय्य गोष्ठ पंडीताने ग्रहण मनोपी न्नंशी न्ना

देशांत सूर्य नाहीं आदेशांतून्य देषाचा प्रकाश नाहीं। पोंगळस घोषम घन घमनम हे स्नय तूं माझे प्रभन मंत्रीचा ईश्म छं त्ने चोपस पादेतो मेणछी छळाचे गोधीने आप्र नाहींस् आतां नथी छच्छा ते सांग। घमनम म्हणता आहे आजे मघनात्र दुसरीं मोंचींत सांगा नम्नर्षी मघनात्र पाणी न पोंळीन् स्तं पीक्मयापन्नाचे आसे नाहेरे आघ। पोंगळस्तने म्हणे तां चांगष म्हणे आह पतंळी हे नहत सांगायासाठीं मेणछीं पीक्ष्यास स्थान नाहीं तयापी छत्तंता मनूत् म्हणतों पायीम आतां हे नाण आपूर्व माण्याने आश्चीझोता शाष आहे आशीयास् आमन्व स्नाम्न या मनींतां पीक्मयापन्न शाप्त आहें आणी मांछी मोठा आश्चर्य शाह्य आयमीम आहे शाह्या प्रमाणे या माणीच मोठ घळ आसेष। घमनम म्हणता आहे आचे मघनाम हे मोठे पयाच म्नणण घेय तो शाह्य अम्हां छी आयमीम आहे पतंळी तो स्नय मंत्री ओ पहेरे न स्थान स्नाग म। युध्य ऊपदेश मनतो आणी या म्नर्याचे संघेमन न्यामनांची ऊपयोगीता म्नणेष।

श्गाम्ननणे मीन्न थणी स्नो थणी न्वामनान्व थणी
घुघ्धीव थणो घव्लान्व थणो श्नीनान्व सानस्र पीप
ष्गोनुप्र प्रसैगोने मनुष्य अणरो । छीं० म्हणता
थठे पछ्र मम्र मोगी शंम्ल घीरा थठे । घमनम्लने
मनांग् प्रुनः म्हणून अस स्राम्रापंन्वून् नाभ्य स्तुति
होडून् स्थानांरानीं अयान्वे सागीं मशी फाषण
मनोरा् थठे । घमनम स्पष्ट मनून् म्हणता थठे
ध्यंथे मम्रनान श्रे भावरो मों पंन्वम्र थठें रो पापेरो
भय मरींप नध्ये पनंगी मनगम मप्रुरीम्लम्रगो पनो
स्ना थ्या न्यान्वोमीश्म्र पीपध्यान्वे मरोम्लनान्वे समयों
प्रुन्नुषसमूठ मोळ्ण घुर्डभ । रावनन्तन रोन्व
घमनम मनगम नाभ्रमत्टंन सर्पस्पाने सम्मानीरा
घेणिन् पयान्व मरोम्लन मनायास् मरीघ्ला मनून्
न्वाश्वम । मनगम्लने मरा- घमनम्लस् म्हणून ध्यथे
भोत्र पयान्व म्लनण म्लय मरोम्लनान्वे योग्य मींप
मरोम्लनान्वे ध्ययोग्य ठे न अणून् पयान्वो शांरो मना
यास् मरीघ्ला मनून् म्लेणत्था प्रम्लने घ मोगा शोनो
पाप चेराम्र म्नानोमीम् ठीपम्लन मेभापीणा म्लेण्छा

त्योठो सैगारा घेठीं ने पीशेचे मडून् नाम्मावे। पद नाम्मावे मसन्नरोने घृध्धी घेरो आणी पंनाकमार्गि नय घेरो आणी क्रोधिने म्लु घेरो आशीयास रोव रोक्तःपुंन। रोव आण ईमरु नाम्मास घ मनुष्य ठे म्हणून् आपह्या न मनापी। म्मानीमोत्तम छे मोगो चेपरा मनुष्यनूपों आस्ले। छमनम्मने घंसून् म्हणूष आघे मीत्र गिगे नाव म्यों पयाव म्लनण म्मणाष थठे। थांडीया घैम्नवा शाह्य रो घैष थमन्वा फल्राणीय मों पुनः जींयवा। मन ठम म्हणरा थठे नन आस रान प्रभुव पय म्लय त्याव स्यानी म्लभ्यास पय मोडम नाठों। छमनम म्हणरा थठे नन नाम्मान्व पय त्यान्व अग्यांरा अय रान म्लिणया प्रम्लने घ मोठा शोनोपाप मोळे। थणी न्वामनामल्टंम घिण्यास् मधी नीनपेक्ष्य मरांप नव्ये। घिण्यास् नीनपेक्ष मनून् न्वामन छधी नर्णांवि थसा घेशे। मनठम डुसरा थठे ठेमस। छमनम म्हणरा थठे।

जीत्तनेवे पहेंग् आधुंछशीष्ठिन नाजंवे पर्पेरापन

मवपनाकमी छुवैंार नापंबा छम छींठ नाठरा छसे
पर्यंरा ष्यनांर् नोघोरा खाबा मेशनाय छम छिंठोन
छोक्षोड क्लपीरा छसे । राघनन्नन प्रेशनाय क्लपष्टेश
पाळेन् नाग भनून् गडछेंरा छिंघोनास् न पापून्
न्वींरां मगम श्रे ४यन शत्रु छसे पनाकमाने धनम
करा नाठीं खास नाश मनायासाठीं खान्वे छीम्य
सेला मरीड । हे पीबानून् खाडींयने गांपंरा
अठीन् पीभ्यास मनून् छघोमणी नापंचे मांननास्
यलपूर्वम छणून् मांसाघन छेठीन् छपष्टे गष्पनांरा
ठेपश । राघनन्नन खान्व भयाने छिंघोनछी घोळा
छीन् नीघरा नसे । खाझनण रोान्व छींठ छच्छीम
मेशन घेठीन् खुध्विने शोपी करा छसे । नेष्यां
छिंघोनान्बा शाळ्छ छायमरा छसे राेष्यां मांस भौनन
घ्याना खामांननाब्वी संपर्धना मनीरा् छसें । राघन
नन्नन छमे छोपसी रोान्व छिंघोन भूमेम घेठीन्
घाठेन न्वनरा् मांननामटेम प्राप्त घेठीनमेम । खा
नन्तन रोान्व छींठ घळेरा घोपस पारोा छिंघोनास्

न पाहता असे आणी त्याचा शब्दही आयकीत नसे। त्यांचे त्याचे अनुपयोगीता मनीतां मांकनास् थ्रुति ध्यायांत् अन्पाहन झाले। तदनन्तर अनाधन ठेऊीम घधीमणे दुर्बळ येईन् अपसन्न झाले। या सागीं मीं म्हणतों प्रभुस् बीनपेक्ष मनुष्य ईश्वाची। तदनन्तर घमनम आणी मनठम संकीपम्नचे नपळ गेष्टेस्। तेथे मनठम शाडाश्रष्टतो मागा मताप अणपून् घसम। घमनम्नने संकीपम्नचे नपळ अऊन् म्हणष्ट अने येष्ट व मीं पींगष्टम नाअमर्दम धननसणाचे सागीं नीयुक्त मनठम नापंचा सैन्या श्रीश आहला मनीत् आठें अमन ये नाहीं तान या पलाळीन घून अ नाहीं तान तूं पहीठ फळ पाप शोष्ट म्लय अणे प्रभु नाग पनून् म्लय मनतो ह्। तो अयउीन् संकीपम आम नात्माची आहला थोमंडण श्राम्हणाचा अनाधन घायम्नचे येगळ यांपरूण शल्यापरानेम यधि। तदनन्तर ठेशाचानापीचोत संकीपम्नने फोडीन् नपळ अऊन् मनठम्नस् सांष्टांग नमस्कार केन। मंडीतांठो तो म्हणष्ट पाठे

धळापेक्षा शुद्धीच होतो त्याचे व सायाने हल्लीचो
हे अवस्था । तदनन्तर संजीवन सर्वांस घेऊन् घोडस
अहे सेनापती सास् त्याय मर्यादा तो सांग । मनरास
म्हणत अहे अते पृष्ठा यापर्यंत् नाहे आमचे ना
त्याचे चरणानपोंचास् नमस्कार मत ।   संजीवन
म्हणता अहे अभयवचन मज हे तोव्यां अर्धन् ।
मनरास म्हणता अहे आयोस ते पृष्ठ हे शंका पृथा
शपथाने वेढो नात्यांस् प्रत्युत्तर न देऊन् स्वच्छ
मिथ्याचे असा शब्द मज त्यानीसं नम ओंठ स्वच्छ्याचो
घोड घोडत् नाहीं ?   सर्वाप्रत्तन जीवाने नका
थाणी स्तिपळे गपरास् पना ऊपडीत् नाहीं फार
ऊंच झाडासूच ऊपडून् गाभरो स्थी होता मनुष्य
होते मनुष्यापर्यंतच पनाक्रम ननतो ।   तदन
न्तर तो संजीवनास् थोडे दूर ठेवून् पोंगळ्याचे
पल्ल गेहत् तदुपर्यंत् नात्याने द्वायांस् थोडनपूर्वक
पाहेश ।   तो नमस्कार ननून् घस्टेत् । नाश
घोडस तो तां पाहेज अहे । हमरूलाने म्हणत सच
नाल पाहेस अहे पण सचनात्याने ते ऋणाश अहे तो

हातान व कान मोठे मघनाल्यास् भावयास् ईच्छा
मनरो पनंडी व ऋशीशय घळमन ऋशीयास्
सराफम घेऊन् घसून् पम मेपळ शङानेव रो फय
मनूं नम। शाठण्यामळैम रो म्फठ्ठ गेठ थाठे
फायात्व मनण न कणून् मेपळ शङाने भय मरीप
नय्ये। शङाव नोमीम कणून् ऊठणीने गैनप
पापम घेरा। नाम्याने ऊसठ ठे मस। घमनम
म्यणारा थठे।

श्रीपपैराचे मध्ये ङाम्पडन नापंवा ठन ऋहे
त्याचे शीघ्रिनाचे ठनी मडे घंगामर्ण नापंवा ठम
नासस पम मनीरा् ऋसे व ननप थायमयांरा्
येरो। ठमे छोपसौं घंगा घेऊन् पळणाना मेण्डो
चोन पघाने फसीरा माम त्याचे घराने पडङ
घंगा पंठनांठीं भापङ पंठन रो घंगा सर्पंसणो
मनपीरा ऋसे। त्यानंतान •नगनस्थ मनुष्यांठीं
त्यामनुष्यास् फसीरा पाठेठ थणो सघेप घंगानप
ठो थायनीरा् ऋसे। राठनमन घंगामर्ण रूष्ट घेऊन्
ऋपघे मनुष्यास् घरा ऋसे घंगाठो मनपीरा्। ठे

म्हणून् आपचे मनुष्य शहनातून् पळाले। तदन
न्तर मनाभनांचे लोकांनी पनामशी मनून् सर्वत्राणी
हे धंदा पतरी रात मय पंचन धंदा पनपीटोरा। हे
घापण अणून् नाव्यास् अणपीठ घाले मग्नतान कन
खोड धन छर्दे मना रान मी याधंजामणीस् साधि
ना मनों। त्यानंतर नाव्याने रोम धन घोड्य।
लोकांनी मंडळ डाकून् गणेशाचोमांचे पूजेच फान
धालून् वाढपून् पतण पंचनाचे मीय फळ घेऊन्
धनांत् अऊन् फळ अपघ गाळून् घोड्य। तद
नन्तर पंचन धंदा तामून् फळासक शाहेत्। लोक
ाणी धंदा घेऊन् शहनांत् येऊन् आपचे मनुष्यांची
मान्य शाळा। आशीयास् मी म्हणतो भयाच
म्लाण न अणून् केवळ शाळांच भय मदीप नध्ये।

तदनन्तर संतोषास् अणून् फेल्या मनपीठ मग
त्याच स्थानीच पाक्षीरा येऊन् पनस्थन आवांरा भोटीने
फान घोपस पस मनोरा असे। तदनन्तर अन्ने
समयीं त्याच जीवन्दा भाऊ स्वच्छपणें नावांचा
जीव अस। त्याच परोक्ष मनून् घसून् पीगळभ

त्याचे क्रियासाठीं पडेल नाश मनावयास लावेल। या
अपलशांना संकोचक म्हणता येते अधे मघनात
थन नाश स्राछेछे म्हणाव मांस म्हणे। नाम्याने
म्हणूष उमनभ मनठम अणांना। संकोचक
म्हणता येते अणोना मय येते प नाहीं। ऐवने
थीवन्वना मनून म्हणूष तो नाहीं। संकोचक म्हणता
येते त्याचंठीं मेणल्या भस्मने छत्म मांस धिछु।
नाम्याने म्हणूष धिछु येते छन्हं मेम येते अपला
ठी मेछ येते छे.खांडच्य अस। संकोचक म्हणता
येते श्रीयुत मघनान्याचे चनणास् अणपीक्षा
पंचून मं अस मनतो। नाभाने म्हणूष मांसे अस
मद मनतो। राघनलान संकोचकने म्हणूष छे ठीप
युक्त नव्हे। पंडीतांठीं छे म्हणूष येते अधे मघ
नाज थीपल्नीचे मतोमनापंचूब अम्मन स्पामीस्
थीनंतां मेष्मापंचून मेण्ठीं मयें मनूं ने। यणी नशी
स्रानी तोंडाने उष्मळ पाणी मभूतो यठण मनते
तोंठने अशीअल्प त्याग मनते या प्रमने मंगी
मेम अनेम ठीफ्राची संचय मनतील मान थोड छिचे

मनशीष ऋंमी छाघे मघनान ऋण्ठी समयौं पुरुष
ऋय मूछैं घरो मींप छनोछ घेरो मींन ऊच्छ
घेरो ऋानंमीलम रीन मंनी सर्पणा घना ऋ पांव
गंड ऋेशंछी छछपीशे। छिऋनचीवा छिऋनाव
प्राण नाऋाचा प्राण प्राण नघ्ये। घणो घण
छीन् ऊळाचानाने पुरुष प्राम्ह घेरा नाठौं ऋंमी
नीधैंल ऋाप्पास् घपछ घाईंछठो त्याग मनरो पानऋ
ऋय। नाऋाचा घ मोगा छोष छैनाछेऋांचा
छधीम छैन्वं घणो न पाठण घणो छधमीने संचय
घणी छधीम छान घणो घून ठेपण छे छपघ पं
डानाव घसन। ऋाम्हनणो प्रामो न पाळीन्
घपछे छीच्छेने शीघ्र छैन्वं मेघ्याने ऊपेनाचे समान
छैलघनछी छचन घेरो। ऋलछैमणी म्पणारा
घठे घयोम पाठी छे छमनम मनछम घलोरा छोप
साचे घश्रीरा संधी पीग्रठ ऋयोपन नीयुक्त छैनाघी
ऋनापन नेमणुम मनण जिचोरा नघ्ये। घण
छीन नोयेगाचे प्रसंगापन म्हां ने घयमीष घठे रो
मीं म्पणारो ब्राम्हण सत्रीय घांधप छे छधीऋनार

महाल नष्येर् । ब्राम्हण म्मायश्चिन भष्ट पूर्वमधो
छेरा नाग्रों । हस्रोय धनापन नीयुक्त ग्राम्माचे
छपश्य छाल छाछिपीरो । धंधु खारोभाजने सर्पस्य
धक्रमण मनून् यास् मनरो । घकेंगा छीप
साचा चास नीयुक्त घेउन् छपनाधिंराशी शंकनथीरा
छेरो मभुस् छनास्था मनून् यथेष्टाचान मनरो ।
जिमलनम पास्की छशीमलनी घेउन् छपछ छपनाधि
मालर् नाग्रों जिपलनास धमने मनून् छपघव
हपपीरो । छलु॰ घोमयाचे पनामही मनणाना मंत्री
छपणाव नाम्माचे छसा यस्रान मनरो हो मनुष्य
सचैव पनीचयाचे नीश्चय छपद्मा मनरो । छारः
मनण छुष्ट समापन मनुष्य नीश्चय छनर्थलनम
छाघेमघनान यांस् दृष्टीरा शक्तिनी छणी शमठान ।
यमाञ्च सचेप साध्य नष्ये मंमी छपघे धनमन
घेरा म्यालनणे सीध्धि माणसांची छे यसा पाठे नो
धन न्वं स्माचे पीलनास् मनरो । प्राप्त धनाचा
संग्रह छणी छपाचा घछम छणी जिपनोध छणी
जिपद्मा छणी नीर्घुंध्धीरा छणी जिपभोग छे छपप

भक्तीचा लोप। श्रीयुक्त मनुष्याचे नयठून दीन दशा
आचा उपाय आणी नानकरूपांची बौद्ध पनीक्षा आणि
छीन मतीपक्षी मनपीज आणी अधीक्षनाचा भनोघमी
ले ठपच कुठ होउ असा अशीशय कुठी ध्यामा
यान ज्ञानस्य मूभपूरी मंस् कोध्यान मनटो टासेक
आदे मघतान अधीक्षनस्य मम अजीशय मीठोम
भाभापन खीलनस्या पकुस् मयउरीभ्। ओघे
मचनाले श्रीयुक्त मिर्मल् पर्नमन समसेठ। यम
घा पीकाभाने क्रय ज्ञानपत्र शीघ्र माणी ध्यान
मनुरा। हे आपल समयानुरूप म्हणून पापधन
मतीय। डौंठ म्यणारा याचे आमन ठेय परंतु
हे होघे नण सर्वथैव आम्ही गोष्ट मनणाने मध्येरा।
काकिमणी म्यणारा याठे हे आपण ठाकरा ममाने
पनुपसुक्त म्याझनणो आलेला झुंपन मनमाने आपले
फुलांग्यो नाक हमा न बनी। नाकाक पांटा
मनणाख्य यानुनाय पीठेव मय रुलकी पत्कोल याम
नाम मेरा अशीष माणसांची मोजरा नाश येतो

आज्ञीशं छीयाच्या कीळ नाश होतो । धनधनायण
आकांक्षा धर्म नाश होतो । फरनी मनुष्याची पीच्या
नाश होतो । म्हणून मनुष्याच्या ऊर्ध्व नाश होतो । त्या
नात्याच्या संत्री अमल होतो । अन्न नाश्य नाश होता ।
आणी नोनाकोन राधा नीयोगी गुरुष्याकोन् आणी
पीपरताकोन् आणी नात्याचे ओय मनुष्याकोन् आणी
आपष्टे मठच्याकोन् नाश घापाचे आसर श्रवोस संनदाण
मनोष्ठ आणी माणी सर्व अभक्ति मारती सोध्य नान
पाम्हो पापवनथी नेम आहे । [illegible] संतोषम होता
धणाला अर्थाधीमनापन यास् जीयुक्त मन । त्या
गोष्टीने तो अभ्याशेतान समजून घांधीप पनीत्याग
मनून आलीशय स्वेच्छने पीगळम संतोषमन्या समय
आहा आहे । राघनन्दन छानांचिठी आयनछानांटा
सैन्योभ पायायाने छमनम आणी मनठानने पनस्पन
चीरा मरोति छमनमने मनठमन त्ती म्हणष्ठ आहे
मोन मन्य मरीपा आपल मेम हा दोष आपणा दोष
नेध्यापक ठेऊ मनाण आनुचीत । [illegible] तो पंडीता
जी म्हणष्ठ आहे मी स्पर्शनेंद्रिस् शीपून आणी घूरी

अपल्यास घांधून आणी साधु नव आयास इच्छा
असून अपष्ट होयाने हे दुःहीरा । असल्यास म्हणता
थाहे हे असा । हमसम म्हणता थाहे ।

अंचलस्तुन नापांचे राहनांत पीनपीक्रम नापांचा
हम न ज्ञ आसे त्याचे चेंगाधीभ्रन्याने पध्य भूसोपन
नेणाना स्त्रेण्ही नाहीचा य मनुष्य पध्य नघ्ये हे
म्हणून अंघपभेडी नापांचे संन्यासीने पत्नाचा पघन
धनम । नानपुरुषांशी म्हणूष अं य पध्य नघ्ये ।
संन्यासी म्हणता थाहे हीं हष्ट्योपांत नीमूहभेडी ना
त्याचा अंघपभेडी नापांचा हेम म्हां हमे धीपसी म्हां
कोडापत्नांत असून पोरापण्याचे रोडाने थयमोष तो
थांसडीध्यामध्यें चडीहेशी रीषींत थपीभूत मन्मा
साडाथ्वेष नलसमूहाचे मीनणाने मनोहन घालेपन
घसडु हपघे यांपनणाने शीणघानडु इखीचे हाशी
सुंधनो पीणा पनपीरा थाहे हाशी स्त्रेण्ही मन्मा पघ
यांत येरी । राघनन्तन मों पोरापण्यास घेहीन्
नापेपन चलून होघे गेलें राघनन्तन होघे अहीर
घालेपन हधीमन्मा थान अमीने रोहम पाष थान

राव ते सखीचे सहीत सखीयांस् मग्ना घेऊन् याहू
ल्या सारखे खासंगत तीचे सौंदर्य गुणाने खेळत
असून् म्हांठी तीचे मागे फिरी ध्याराव। तदनंतर
हंस स्वर्ण नगरास् पावून् सोन्याचे कागरांत् रहीच
धालेपन धसद्धे पीध्याधीनीचे सेपमाना माझा
सहेस पाठेख गेला। तीनेही मन घूनून् पाळोन्
सखीस् पाठवून् यहनपूर्वक भाषण केले। तीची
सखी मासेमहेस उसळे गेल्यापन घोढले अंतर्भेले
नापंचे पीध्याधीन नळपरीची नवमंतनी नापंची
हंस हे हींचा नोयम पाहे के मनुष्य येऊन पाहे
ठेल्याने भनमपतुणास् पाठीव. तीच पीलाचे पाल
मसही मन पनघड भनोल हेच मनाची मरांडा
यास्तव हीन गांधर्व पीतघने टूं स्पीकार भन।
तदनंतर गांधर्व पीतह साल्यापन तोच्या सहीत
क्रीडा मनोरा खाच अग्यांत् मी नाहत् असें। तद
नंतर हंसे पीपक्षी नीनाल्यांस् तीने म्हणत् याचे
स्वामी यापह हींचूने हे खापच फोग मन पनंती
चोनीत यास्पर्णनेथे नापंचे पीध्याधीनीस् भव्हापो

शीपूं नको। तेव्हां मीं क्लैडीअसपीस घेऊन् स्वर्गें
नेईन् आपले घराने शीपुन् बीजीर स्वर्गीने श्रमर्हंम
माछपयाच्याना राऊीर घेऊन् येऊन् आपले घेशांत्
भऊमें राछनत्तन दुःछीत येऊन् संन्यासी झेऊन्
र् भ्रिमण नीोर् या नगनास् पावलें। राछन
त्तन स्पष्ट त्याम्याचे घनों नीनून् पाहेष त्यास संध्या
काळीं असीयांचे पाळन मनून् आपले घनीं येऊन् आपले
घायष्टेस् पूर्ते सांगाते क्षिणछी पनामशीं मनरां पाहेष।
राछनत्तन स्याम्पाळीणीस् राऊना मनून् छंपांत्
घांधून् नीनज। राछनत्तन यहीं नानीं स्यानापान्वी
घाईष पूर्ते स्याम्पाळीणीचे कपल करीन् शाष्ट
रूखे पीनछनूप पीस्लोने कळाम घ मनुष्य मीछं
धाणाने कर्णंरा ऊीग्रूथांचे ऊीप्य आहे। पंडीरांची
रो स्छ्रष्ट आहे नानीं चंप्रमहैंम यांधन पीनाश
स्याम्यापन संघर्पे पाळेन् नपेरानव्यांचे मन पोंधरी
स्यान्वी राशीच व्यपस्या पाळेन् घुःछीरांसःमनपा
घेऊन् ऊीम स्रागोनी पष्टे पहें स्यान्व क्ननणे मीं येचे
आपल्यास् घांधून् आले रां रोपे करीन् स्यास् पं-

तोष करून् स्नान ये। तसेच मेघ्यापन त्याच्यायानि
अगुरु म्हणून संपतो आग पापास उंच उंपतीचे
कपाळ नेतो। तदनन्तर त्याच्या ईने करंदीदे म्हणून
नादीं तेच्या त्याचे रुप घेऊन् अदंकनाने मालू त्याने
घर उंचनदो दोल्या नादीं हे घाबून् नागा
सूनी घेऊन् ईचा नाम कपास तो करून् माझ्याक का
नून् ज्ञोपी गेला। तदनन्तर त्याळीणीने येऊन् हुरीस्
कुरुष समाचार कय। हुतीने म्हणून मम पदे तोंडच
पूर्णता म्हणता आहे। यानंतर त्याच्याळीणीने
तसेच करून् आपल्यास घांबून् नादीला। तो हुरी ते
कपड नाम घेऊन् आपले घरी प्रवेश करून् नादेला।
तदनन्तर प्रातःकाळीच त्याचाप्याने आपले बायकोस्
सूर्याचो चवदी मांगीतल्यानन्तर एक सूना घोड्या।
तदनन्तर आपची चंचदी न पापून् कराजोधे घेऊन्
त्यानाउने तो सूना हुतून् घरांत गामून् घोड्या।
तदनन्तर हुरीने पारीस्पन करून् यासनुष्याने आप
नाधपंचून् मास् नाम कपड हे म्हणून धिमाधीक
तेचे कपाळ यास् आणद। तो त्याळीण त्याच्याशी

म्हैस उसळी आणिन् घोडा उने ग्राम भोगी
सरी मज्ञ ज्ञेण मोनूपण मनूं समरो माझा मोघाप
पापघन उष्ट होमपाञ्च आणरोग् न्याकनणे सूर्य चंद्र
वायु उरली स्वर्ग पृथ्वी पाणी धाराम्नणा यम होपस
त्याचो होल्डी संध्या धर्म हे मनुष्याच्या वनीत आण
रोग् नव्हीं मी पन्नस सरो धैर्य ठाम त्याग म्हनून घू
संन्यास् न आमी घूसने पुरुषार्स् स्वभाग् पालना न
मनी राम त्याच्या पुण्याने मात्र ज्ञानष्ठ नाम न ज्ञानष्ठ
घेवें मी ठाम पाक्य मनूं समरो पनंठी गूं हाच्या
अंश पाया मनीशां जिण्या मनटी मघ मास होंउ।
त्यानंतर केच्यां ग्याळा होप म्हपून् रोच होंउ
पाठरी रोच्यां गूंगनाठीम होंउ पाळून् रोचे पांया
पउम मी धन्य त्याच्यो धाडिं उाशी पनमसरो। हे
पटोशाण गायठान् स्थानात्याने त्याहूरीस् घाणी
ग्याळीणीस् गांपंरून् मघून हंछ्य नाठि घरीं
गेम। घ ओ संन्यासी पठे याच्या पूर्वांराही म्हणारो
घ घापर्ट घरीठोम् नोघून् घाना पर्षांरा मळ्याचम
नपळून् या उनोस् पापम पठे यास्त्यानी मळपरो

गोन्हे घनों नोकम घेरा खाउमठणीन्हे घनान्हे छानांत्
अमडान्हे नोंभींरा पेराह घेशा म्यान्हे मरलम्नेरा छम
उआमनल असे याच्याने यामहन्हो सादुने नान्नों उठून्
मणी घ्याचान्हे सागों चला भेम रोच्यां कान पेराल
माहंम सून संच्यानेरा घोन्धो म्नराने घेनम कउन्
छापम्होने खांदान भेम। अछनलन उठमो
उठून् घोहक हेंम महस्ान्हे नपक्लन् शुं मम थाडेस्
हो घ्यपच नक्त म्याह् घे नाहों रान घ डीम सोड
मान लाहों घ न्हेम सामलन। राछनलन याहे
धस्क नल समर्पण भेह म्याप्रमने घ सर्वस्व छीकन
गेउन् येउन् धान्हा सहोरा् पेठम हे घ्यपघ धाम
आन् नामछकषाहों मायापन श्रेमाधीमनोस् मपूस
मनपीह। घसोयाख् मों म्कणारो रुपाने थेस्
मों घोपून् इंयाओ।

राघनलन घ घाष रुपर्य घरा मांन् नउप
डीवीन नघ्ये। घामज्हा पीन्हान भनून् घोहम
रघ्डे भोन यर्लन सैाघर्घ नस म्पां मनपीह थहे
नसान्व खड्घीघडो मों भनोन्। म्याकनउो

वोनभन झेम नस समान अभ्यासुठो थींव मोंव
वाडपीरोरा रासे थशीभय छेळ मासर्स मो भ्यासुठी
सवा भनून वाडपीरोश । थणी अन्यं ऊपस्थोरा
शाभ्यापन भान्वो घुन्दी भंश येश नाठों रो मनुष्य
थापधे पीपलीकम् रानरो नंशी श्पाळीण होव ऊप
परो भनुन्ठी पीमलीकम् ऊिध्धान शाळु येशी।
भनवभ्र शुसरा आठे ठे भस। कमनभ स्ठणाश थठे।
व्यानापरी मार्दने श्रुनीरा् झेण्ठी ष्पाश्यान्वी
थाद्दिष्ट येसो रो शीपाळ येशी गांमंत्रे स्नेरापभ्रन्वे
थणी स्यान्वे ईंश्नवे सळोश ऋीडा भ्रनीरा् थासे। पंडी
शांठो रो स्पष्ट थठे अंभडाने पीरलो ठाश येश नाठों
नघीने सवीघ ठाश येश नाठों थापथे आण्यानेठी
थम ठाम येश नाठों श्रुरुपाढे घायम्ने ठाम येश
नाठों थणी घायम्ने कानाने ऊीष्ट येश नाठों
थणी सम्मानाने ऊीष्ट येश नाठों थणी सानळ्याने
ऊीष्ट येश नाठों थणी हेदने ऊीष्ट येश नाठों थणी
हालाने पशीभूरा येश नाठों थणी हालाने पशी

खुदा येश नाहीं ख्रानीमीभम यायम्नांची अशी
आपल्या प्रज्ञने पीषम । राघनन्तन उमे छीपसीं मेरा
पमन्चे युनान्चे सत्रौरा क्रीडा मनीरा् असे राघन
नन मेरापंडकी क्रीडा मनायासाठीं म्हास्थानी थम
बास् येरीं पाळून् त्याचे इंग्लस् मेपल्यांरा् ठामून्
मेरापमन्चे सत्रोम थ्याच प्रज्ञने क्रीडा मनीरा् पाठे ।
राघनन्तन रीन्या छात्ता म्पाम गोपाळून् थम म्हास्
पाळून् म्पाङाओने म्हारष्ठ उाने मेरापष्ठ रां चेंडा घेऊन्
नाग घाण्पून् मैमन ऋ । मेरापमने रासच मेआपन
गप्राम घनांरा् येऊन् घामष्ठेस् उसष्ट मनुष्यासाठीं मेरा
पष्ठ येथे थम मेरा रो म्हणारा पाठे य मनुष्य मेण्छी
मर्थांचे साठीं इंग्लन्चे पनशी नाग पानम पाठे । रो
इंमठी धमनपष्ठेम घेऊन् येथे येऊन् प्रपीष्ट शाम
पाठे म्मां व्यास् मेपल्यांरा् रामून् ठेपष्ठ पाठे त्याचे
घापाने ठेडमून् सोधि पापम नाठीं यासाठीं य नाग
पानून् कारा पाठे। राघननान रीने मेरापमने
इंग्लस् मेपल्याळून् मग्रजूने घाण्पीष्ठ । रो पंडी
ताने म्हणष्ठ गेष्ठ पाठे घायमांचा प्योगुण पायन त्या

घंन्वी गुध्धी न्वडीगुंण पापसाय सागुण मम पढ गुण थाशीयास् मों म्हणतों मयें ठिपस्थीत शाभ्मा पन न्मान्वी घुध्धी नाश घेरा नाठों ईयाणे ।

मनहम म्हणता थठे थासम घेपे यानंतान पन स्यन स्पषापिने ठिपक्षरा फान गोहा खेठ मेणाद्या मल्लने थांतन पाडपूं समतो । पंडोतांवों तो म्हणुह थठे ठिपायाने नो शम्म घेरा धीक्षमाने तो मनूं शम्म घेरा नाठों । नस मपळीने सोन्मान्वे सूताने मळ सर्पास् नाथ मम घेरा । मनहम पुसरा् ठे मस । घमनम म्हणता थठे ।

मेणठी शाडामन छम चेडा मपळा पस् मनीन् थासे शाडान्वि मेठनारा् थाधंन्वे घञ्चे थापघे मळ सर्प थिरा थासे । शठननान मपळी मारब्यान् गर्पानशी वेजिन् मपळ्यास् घेठ्ठ थाये स्पामी ठे सोड सोड याशाडापन नांठठेम मळसर्पं सर्पघा पमन्वे शंशानास थेतो । न्यानीमो भम भडा त्ती छळ मोन मसुन्मन चेणाना न्वामन थाणे सपिन्वे सठोंश नांठग्राने घनोंस् पम ठे थापथ

वसुसनुर यांस संतोष नाहीं । आपला म्हणता आहे आग श्रोये भय प्रदीप नष्ठे अनंतर मां याचा आशीर्वाद आपनाचि सोसम आहे संप्रती आज होन् क्षमा प्रदीप नष्ठे । आपलीने स्पष्ट होणया असने यापवळपनाचे सगोत तुं युद्ध मनायास् समर्थ होशील् । आपला म्हणत आहे हे शंभ पुणा म्हालणे म्हाची युद्धी त्यान घळनीचुं युद्धीच घळ करठे भय शशमहत्म महोन्मत्त डींठ पोता शोत साज । आपलीने स्पष्ट हे मस । आपला म्हणता आहे ।

अंतन मांगचे पर्यंतापन घुंघीरा नापंचा थम डींठ ताहता असे तो आपंड पक्षिंस् पथ मनोरा आसे । तदनंतर व्यापघे पक्षिंठो मोव्हून् त्याठीं मस पीनंती मेळ आहे डीठ अभ्यासाठीं उमर्पाच पक्षी पक्षि मनरा नन अनुग्रह होय तान फस्तीच डीमचे पायनाचे साठीं पोक्षोड उमळ पक्षी तैयार घेठीं । तदनंतर डींघने स्पष्ट डीमल्या नन प्रत मनोरथ असे तान होत घेपे तेथां पासून तो सौठ उमळ पक्षी

सोगात घेत असे। राघनन्तन एम मघराने शशम्लनो
पाळो एम चीपस घडा खाने खौंशा भेठा पंचायाचे
आशा मयुक्त फया मनीटां मीन्तो शनरोत् नन मने
तन जींघचे मोन्तीत् मास् लय मयोनन यासाठीं
एळुढ़ मशें। राघनन्तन जींछठो फुभेम घेऊन्
नागाचे त्यास् म्हणुन लग्यासाठीं हूं ऊशोन मनून्
येत घछेस्। शशमने म्हणुन मघनान मीं आपनाची
मध्ये पठिंत् येतां मीं छूसने जींघमटेम घनम गेभे
येतों त्याचे समीन पुनः कयाचे साठीं थाण घेऊन्
मपुस् पीनंतीं मनायास् येथें याझें। जींठ नाग मानून्
घोडममैमन आऊन् घाण्डीप तो घुघाचा लेठे अस्लो।
राघनन्तन शशम त्यास् घेऊन् एम घेड घाड घाण्ड
पथासाठीं गेभ तेथें आऊन् मपु थापण पाघ ठे
म्हणुन् त्याच्याचे पाणींत् जींघने थापन मतीघोंघ
पाठेम। राघनन्तन तो जींठ नागाचे मपीत घेऊन्
घाठंलनाचे घाठंलन मूर्पम त्याचेपनतो थापयास्
गमुन् मेम। आशीयास् मीं म्हणतों त्याची घुघी
थोन घल छियाची।

आपल्याने स्वराष्ट्र स्वां आपल्या स्वधर्माचे धारां चे प्रसन्न प्रतीक होतांग। आपल्याने स्वराष्ट्र आपले हे यासंतोपनांत् पोखोड नानकुन येऊन् स्नान मनहो स्नानमन्च्यां त्याचे मनोनायून् पडचेष पाणी नपळोहे पापनापनहो ठेपचेष सोनाचे सूत्र सोंनाने घेऊन् घणून् यास्नेहनांत् ठेपशेष पाऊपन घजे घोपणीं स्नान मनायाचे सांग्रीं नानऊमान प्राण्यांत प्रवेश साक्षापन आपल्याने टो श्रेष्ठ। राघनल्न तानऊन यांशीं सोन्याचे सूत्राप्रमाणे कऊन् त्यासाडाचे स्नेह नांत् स्नानगणीस पाठेष आणी मानष। अशी यास मीं म्हणतों ऊपायाने ते मनायास् समर्थ असा हैव्याची।

मनुष्य म्हणता आहे तर आस तान गूढ आ तुसी फार मंगळ येते। राघनचान घमनस पींगष्मन्चे नपळ कऊन् नमस्कान मनून घाष्म आहे ममनात्म म्हणजो आरोशय मोठ फयकनम स्नयं कणून् पाने म्यानोमोत्तम पीपन्नी स्नळीं आणे पुनोहे प्रवेश अ गचे समयीं आणी स्नयंस्नळाचे मनासांत् खडरा

मनुष्य सुखी व गोल्यापनठी मंगळ असम म्हणोत। आणी त्याचे भोगाचा मात्र अर्थाचा पात्र त्याचे नष्टे त्याचप्रमाणे त्यांची धोषाने ठाम घेतो। ते पण मंत्रांचा अर्थ कम आणि सोडणारो घन डोईच म्हणठी घन स्वामीच अमुचा पुण्यानुप पारायण इच्छा असतो कि मनुष्य त्याचो ठिकेला मनन घन नसते। पींगळकाने आठन असून् म्हणून त्यांतरान शू अय म्हणायास् इच्छा असीश् आहेस। एमनम म्हणत आहे मघनाक संकीर्तनास् ठिकाणावरो अनु पयुक्त पापयनींचे आसा माठरा आहें आणी आमचे समस्त श्रीयुत मघनाख्याचे चनणाचा प्रताप उत्साह मंत्रनूप शब्दो शोंगेची नोंचा असून् नानसा असना असीरा आहे। हे आयउठन् पींगळम पाउन् चमत्कार मानून ठिगा घेउन् नाठेम। एमनम मात्र्यान् घाष्टम आये प्रभा उपधे मंत्रांस् सोडून् अमठे यासंकीर्तनम ने ठिम्ही सर्वश्रीमनी श्रेष्ठ वाघ टोक घोष। त्याचा आणी मंत्री अंतुच्चीत शाखा पन संपत्नी योन्ही मायांस अपर्दंवन असून आहे।

ही संपत्ती धायकांचे स्वप्नावस्थेतील खेरी न होसूं समूळ
त्यांचे होणेचे मध्ये अन्य हानास् सोडतो।   आणी
जाऊन जेव्हां असे मंत्रीस् नामस्मरण प्रमाण मन
होत् तेव्हां मोक्ष मनीषां अधंकार त्यास् आश्रय
करतो होत मंत्री अधंकाराचे घेतो जे आळस त्यांस्
लोभांत घेतो होतनीपांत मंत्रीचे अंतःकरणांस्
अहंकार करायाचे इच्छाचे फळ करतो। तारणहार
अहंकार करायाचे इच्छेचे करणे होत आमाख
नाकाचे प्राणास् नाश करायास् इच्छा करतो।
आणी पीक मोळपीठ अन्न आणी वस्त्र घर आणी
पुष्ट आमाख मायापत्याचे मूळ उत्पन्नाचे सुख।
आणी जे नाक संपत्तीस् मंत्रीचे अधीन करतो त्यांचो
पीपत्ती साक्षापन हो नाक खंडाचे असा संबा
नम्रपणून अपमान घेतो पीशोपे पडून आमाख
सर्वो साध्य नव्हे त्यांसो आपचे आमाखन धनधन घे
होत् ज्ञानीमोक्षम साधु प्रेमांची हो आहा जे धन
अंतःकरणांस् पीडन करतो आपचे मर्मांत् आपटे
इच्छेचे प्रपूर्ण घेतो त्यांस् अज्ञानाचे प्रमाण।

पंडीतांगो रो म्यछ्ह्र पाठे पृष्ठौंत् थासा पुरुष
लेण्ठी नाठों के पनापान्वी संपन्नो पसना नाठों मनोरा्
अंमो पानमान्वी नमणीया युपरो लोम लेण पुरुष
थाछनाने नाठों पाठरो । जीवने पीयेब्बना
मनून् म्यछ्ह्र पछ लन थास रापापी संको पलन्वे
सचेत मामी मोगो मीरो पद्य के मेय रो थामीय
मम मनीराछी मीयन्व नाठरो नसा शनीन थानेम
थोपाने पुष्ट शाम्मापनठो लेण्ठान्वा मीय नष्ये ।
थणो के मीय रो थामीय मम मेम्मापनठो मीयन्व
नाठरो न्वांगह्र पन अव्वयापनठो पीस्लोपन लेण्ठा
न्वा थपन नाठों । पमनमले पुनः म्यछ्ह्र थाधे
मयनात्र रीान्व मोगा पोप न्मानीमं नम नाव न्मा
छेलपन मींप मंगे पन मींप ठिगासीनापन डोव्वास्
थाधीम थनाठण मनपीरो री मनुष्य संपन्नीन्वा
थाश्रेप वेरो । पायम थावे मयनात्र थामीय
थणी पघ्घ्य थान्वे रोपठ स्रुष्ठिायम घेरो न्माप्याने
पत्ना थणी श्रीरा थन्लो न्वोत् ऐश्वर्य कोडा

मनरो। ऊिक्तो प्रभल घासांस् सोडून् थगंडो
त्वा पुनस्नान मेटे पच ठे जनुवीरा मेष्ठ पच
व्यानीमीत्नम मुष्ट व्यामनास् सोडून् थगंडील्नस् मतो
पाळण् मनूं ने यापेक्षा थणघील् भोगा छोष
वाठों त्यांमी व्यानीमीत्नम नागसाच्या पीनाश
लनो। छींठ म्हणारा थठे त्नय नमस्नान त्या
थपाय पमम घेऊन् थणाष्ठ थठे थणो पढपीम थठे
रान लेणत्या प्रत्नने मम नाश मनूं ईच्छा मनरो।
घमनम म्हणारा थठे थठे मजनात नीनंतन सेम
मान साध्यापनठो घुष्ट मनुष्य सानत्या पापरा् नाठों
नस शेंम थणो टोमघेत्नने ऊारात्याच पूंस सीध घेरा
नाठों। थणो ऊारात्याच पूंस शेंमष्ठेष्ठ थणो नमडष्ठेष्ठ
थणो ठोनोने गुंडाळष्ठेष्ठ साध्यापनठो घोना पर्वांचे
रान सोडव्यापन पुनः थपम रूपाप्रमाम घेशो।
थणो सम्मानास् पढपीव्यापनठो धळाचे प्रीतीचे
त्वनणे मेठे नस पीषपूर्ण ऊन्दरा सेन्वीरा साध्यापन
ठो पध्यास् फळरा् नाठों। थशोयास मों म्हणारो
व्याच्या पनाकीय ईच्छा न मनोष्ठ व्यामद्देम पुसम

गेम्यापंचूनछो छोरा पश्च म्हणेष । जिम्म मिल्लंम्या
धर्मं ञ क्यान्वा पनालय छिच्छा मनोष च्यामलंम पुसम
गेम्यापन अधम मनुष्य छोरा म्हणणान नाछों ।
पंडोरांछीं रो म्हणुष आठे के मनुष्य अमंगळा
ढेन मना मनरा रोन्व पयस्य रोन्व भर्मं के
नाभ्ळ रोन्व घाइष ने सछ्मनीणो रोन्व सुच्छी
मान के पंडोरामलंम समानीरा येय रोन्व ऐश्वर्य
ने मत्तरा जिवाम नाछों मरोरा् रोन्व सुछी के
व्यञ्जानछोरा रोन्व मोञ के आद्युनोम रोन्व पुरूष
के छिद्री यान्वा पश नष्ये । संनोपम पसनाने
मीडीरा मघनाक पीह्यापीरा शाम्यापन्छो कन मी
पूत्त न खेरा रान मों च्यामनारा् जोष नाछों । रो
कणारा नाम्र शक्क घेजिन् म्नयं मोत्रोरानाछों
थणो छोराछो मोनोरा् नाछों मन्न यरुांचे अंसा
स्पच्छंच घेजिन् यथेष्ट गमन मनरो । राच्छनत्तन
आपमानीरा घेजिन् रो नेष्यां शोमनुष आनष्यांरा्
पउरो रोष्यां च्यामनापन जोष ठेरा आपम अपीनय-
भणरा नाछों । पोंगळ्मतने अंगःमनणांरा् च्योंरा

ढेळ ते पत्राप्माचे थापनाधने ननपान्वा छंउ मनू ने
थापण बीछीस घेऊन् छांगेष भौंप सल्लान मनीष।
हे पंडीतांचीं म्हणष थाठे थाठंमनप्रयुक्त सर्पांचे
गोंडापन घरा छेग नस थपष्ठे नाशान्च मनण घेरा
हासन्च गुण छोष नीश्चय न मनून् थानुग्रठ मनण
थापष्ठे नाशान्च मनण घेरा। स्पच्छ् म्हणरा थाठे
हात संकीपल्लस् मय थाह्ला मनीन। छमनल्लने
संभ्रमपूर्वन म्हणष थाघे मघनात थास नव्हेऽ
याप्रल्लनें मंत्रभेद घेगे। हे म्हणहेष थाठे मा
प्रल्लने थानल्पठो भेद न घेय थान्च प्रल्लने छे मंत्र
नूप घोन गोपनाचे नसण मनीष ल्लंभी हे घोन
घेगळऽ स्राभ्यापन केम घेरा नाठीं। थाणी गूढें
योद्ध्या सर्वांग थापूरा स्राभ्यापनठो नसा पत्राप्माठून्
भेद शंल्लप्रयुक्त धकेरा समय युद्धस्थळीं नाठीं
समरा नाठीं याप्रल्लने मंत्र सर्वांग थापूरा स्राभ्यापन
ठो पानप्राकीन् भेद शंल्लप्रयुक्त धकेरा छोपस
नाठीं समरा नाठीं। मींन ठे मनुष्य छृष्टोष
स्राभ्यापनठो घोषाकीन् नोपूल्ल मनून् संधी मरीप

ते अक्षंटा अनुपयुक्त ।   न्याह्ननपि एमघान्वे
कोषाने घुष्ट को मीन असस् माप्नान् संधी मनायास्
को इच्छा मनटो टो म्त्युमन्व ग्रयण मनटो
इच्नी नशी गर्भास् ग्रहण मनटो आणी खंटा:मनया
घूष्ट अपव टामापन ओम नीश्चय समस्त अनर्थ
म्ननो अग्ने मघनात्र यापन गृहांटा शक्तिनी आण
छीन् शमगानन्व घाठे। छींठ म्हणाटा घाठे आणा य
पान्नो पामव मय मनायास् समर्थ श्रेय। त्याने
म्हणूष अग्ने मघनात्न शुंगांगी भाप ना आणभ्यार्प
न्यून् म्लेणांधा मल्लने शप्नीन्वा नीश्चय घेईष । पद्य
गोष्ठीप मक्षीनेन्व सवीप्रास् पावित्व्र मेष घेत। छींठ
झसटा घाठे ठे मस ।   एमनम प्हणाटा घाठे।

एक्षोण सवीप्रान्वे म्हंठीं गोष्ठीप त्वी [illegible] पस
मनटा् असेटा् त्याच्याने मसपम्लव नपव समपन
गोष्ठोभीने पटोस् म्हणूष अग्ने स्वामी मसप्रेपयुक्त
नीनैन स्थान अनुसंधन मन ।   गोष्ठोभाने म्हणूष
अग मीये ठेन्व आगा ।   टीने स्पणूष ठे आगा,
सपीप्र घेळामत्वैम पान्नांटा घेटो।   गोष्ठोभाने

म्हणून सर्पाच जय सत्र शीघ्र असतो। ईश्वराने
असून म्हणून आम्ही स्वामी गुरुचरण आणी सर्पाचा
ज्ञान खांतात। ईश्वराने म्हणून जो मनुष्य आणला
नाही अर्थात त्यास बुद्धी नाही तो दुःखाचा पत्री
खेद मनुसमरा नाही आणी त्याची बुद्धी घटे
तो महाराष्ट्री आपसात घेता नाही। अनुभव
स्त्रियांचा अनंत आणी स्वजनासहीत पीनोध आणी
धळाचा सांगाती अस्पर्शी आणी घायमांचा पीक्यास
हे त्यानी म्हणुन घ्यावे। तथपरंतु गरुडाचे
गोष्टी मनोरंजक त्याचे त्याणी पाठ। हे अपघ
आयडील सर्पाचाची त्याच सामर्थ्य आणाया मनो
रा तो उंच आम्ह आपटणे होय। तथपरंतु
ईश्वरापी शोभवीना घेऊन घाडुगास घोषक आहे
प्राणनाथ दुःखी उपस्थीत साह मास तो अपघ
उंच नाश साह। ईश्वराने म्हणुन अग प्राये फोडी
नसे हे म्हणून पक्ष्यांची मेळ मनून पक्ष्यांचा प्रथम
गरुडाचे नपळ गेस। तेथे असून ईश्वराने
आपचा पृथ्वीत फगफन गरुडाचे पुढे नीचेपन होय

आधे असो आपले घरांत् नांदेसेम मीं आपनाअपंनून्
सतीछमत्तेम नीगृहीत शासि आहें । राघनत्तन
त्यान्च पम्म आयदोन् मृत्यी स्थोतो प्रळयाचा स्मनण
भगपन नानायण प्रभु पीछापेंत येऊीन् सतीछास्
डौंप घ्यायासाठीं आला असे । राघनत्तन सतीछाने
भगपनाची आज्ञा शीनोधार्य मनून् तो डौंप आपघ
गीतुीपास् समर्पण केलं । आशीयास् मीं म्हणतों
थांगांगी-भाप ना अणून् छिलाही ।

नान्याने म्हटलं घ हौंसम हे सेणत्या प्रम्नाने
अणेन् । छमनम म्हणता घाहे नेम्यां तीच संनी
पम गर्पीत येऊीन् शृंगायनूष आलापीपीछ येऊीन्
येईल तेध्यां आपण अणाल । यान्च प्रम्नने
म्हणून् संनीपम्नचे नपळ गेम त्यास्थानी काढीन्
छळू नपळ काम पीक्मयापन्नाचे आसा आपम्यास्
आछिपीत । संनीपम्नने याछन मनूनू म्हटलं आधे
मीत्र शुभ मंगळ । छमनम म्हणाला घाहे नाम
नांच मंगळ होते म्यासननणे ने नाम्याचे आधीन त्या
घंने संमजी पनायण घणछीन् आंतःमनण सर्व

हा दुःखेरा आणी आपले साक्षापनकी आपीश्वास ।
आणखेन् म्हेण मनुष्य धेन पापून् अहंकारा होरा
नाहीं आणी म्हेणारे पीजयीचो पीपच्ये होरा नाहीं
आणी पृथ्वीरा म्हेणचाच मन लोमहंम घेंडीरा होरा
नाहीं आणी नाम्माच्चा सोय म्हेण होरो आणी यमाचे
होच्ची घरामध्ये म्हेण अरा नाहीं आणखेन् म्हेणारा
मांगणाना गौनप पापरा आणी म्हेण मनुष्य दुर्जना
चे अळांत् पडून मंगळ पापरा ।   संकोप
म्हने म्हणष आघे मीत्र सांग ।   अमनहलनेची
म्हणष दुर्भाग्य मीं म्हस म्हणेन् पच सर्वांत्
मधून मनन सर्पास् अपडंधन पापून नसा होर्
समरा नाहीं धनूंचे समरा नाहीं रासच पारां मीं
दीर्घ होरा आहे मानीमोत्तम हमे म्हलनें नाम्माचा
पीश्वास करा होरो अनंत दुःख नाश होरो । या
म्हप म्हय भनूं म्हेठे अठीं दुःश्चणारा पडले आहें
हे घोळीन् जिभीमा गामून घसम । संकीपन म्हणारा
आहे तूं मासा घ्यराहून रापाची आधे मीत्र अंतःमन
णाच अपच सांग । अम नम्लने नीनाल्यांत् म्हणष

जछौं नानपीश्यास म्वणायाचा नष्मे टाधापी माझे
पीश्यासांर् थाम थठेस् थाणी थठेसछी थाक्लनणे
पन अक्लर्पी मों टूस छीरा थपश्य सांगेन थायीम
याप्रभुने टूसापनटो पीक्लनप्राप्र नीन घेठीन् नी
नाब्यांर् म्कठ्ठ संनोपक्लस् पीनाश भनूल् थपष्टे
पनीपनास् थ्वठीं घाछ्लन् । छे थयठान् संनोपम
मोठा पीषन्न स्राम । ठमनक्लने पुनः म्कठ्ठ
पींपन्नरा नीनर्पेम समयोपयुक्त क्रयं थनुष्ठान
मन । संनीपक्लने पोउमे समय पीपिबना भनूल्
म्कठ्ठ छे नीश्चय थठे घायक्ल प्रायशः छुष्ट मेलस्
गमन भनरोर् नाम्भ प्रायशः थपात्रपोपम घेरो
थाणी धेन प्रायशः झंघाबे थनुगरा घेरो थाणी
छेपरा प्रायशः पर्पैरापन थाणी सर्पीक्रांरा पृर्थे
भनरो । थाणी ष्टक्षो नीनास् थश्रय भनरो
पीच्या थठीस्क्लनाप्र थश्रय भनरो घायक्ल थपानास्
भनरो छिप्र पर्पेसापन् पृष्ठी भनरो । मनांर्
माप्नान् पीटम्नें मेम मोंप छिक्लबेयोरा भणं समरा

नाहीं त्याचा पापवासनेचें नीजूपण करावयास समर्थ
नाहीं होत। ख्रिस्तीधर्म लेण्यो असाधु मनुष्य
याश्रयाने सौंदर्यइतीम शोभा धारण करतो। कस
मेलम मलब्यी लाशीनीचे डाब्यांत माप घेईन्
शोभा धरतो मस हे म्हणणें चाहेत्। त्यांत
अमाने संपमान मात्र कीची पापतृ नाहीं हे जय
आश्चर्य पण हे जे चमत्कृत प्रतीमा हे यथाधिमान
स्वाभावन पैनी होते। याचा प्रतीसन त्याश
मात्र ख्रिस्तीधर्म लेण्यो मनण उद्देश मनुष्
जे मनुष्य नाग धनतो तो मनण मेव्याधन तो।
मनुष्य नक्षय प्रसन्न होतो। त्याच मन नीमीता
पंचून घेयचा धेरा लेणाचा प्रलने मनुष्य त्यास् संशीट
मनोए। यणाधीन् घोडम नांव्याचा व्यापमन स्मा
मस मेम याचे नाने सर्वांचा व्यामनम होतात्।
धमनम म्हणत याचे त्यस यमोम पील मीत
मढेन उपमरा स्वाभावनचो भोंवीत् शत्रुशावनण
मनचा यणाधीन् धूसव्यामढेम साशीत्रु व्यपमरा
स्वाभावनचो डीच होतो सच्च्यानपस्थीराचे मान

बनोन म्हब अशी आश्चर्य सेप धर्म अतीशय शुद्ध
योग्यांविषी अघोध्य । आणी पापात्मांस पुण्य
शरा नाश मूर्खांस् शरा मध्यांस नाश अपवित्रांस्
पवन शरा नाश अन्येरानांस् शुद्धी शरा नाश ।
आणखीन् सेपधर्म अन्यांस शुद्ध योग्यांविषी अघो
ध्य म्हणी जन मौनाने असे रान त्यास् मूढ म्हणतोस्
जन पम्रष्णी रान त्यास् पढिळ म्हणतोस् भोंप
शीघ्र घोडगड म्हणतोस जन म्हणी न सोसे रान
त्यास् प्राथशः अनपोकरा म्हणतोस जन नपळ घसे
रान त्यास् धीठ म्हणतोस जन धून असे रान त्यास्
म्हणु म्हणतोस् । आणी भाग पीषयांस् अतीशय
शुद्ध पापून् छळ माणसं गुणघाराम घेतोस् म्हणी
गंधिकें शाडापन सर्व नाठरोस् आणी पाण्यांस् अमळ
अस्ने त्यांस् ममनाची नष्टंडी अस्लेस् । ये प्रभु
मोटपाषो पीपासमान अंतःमनण छे मास्नाम्हर्टम
पीछोस म्हाठ । म्हाम्लनणे छूनून् ठेवळ्ळा घम
आणी सवळ डोळे आणी अर्ध घसन घेणाना आणी
शोतीन अद्धंगनांस् रावन आणी प्रोयत्नाचे प्रसा

थाने छ्रराघन थणो न्वीन्नांर् गुम पीज थणो धाठेन मधुमय थणी थरीशय मायापळी च नेमाधूरा नान्वणाना म्नेण क्षे छुर्नेनमर्टम शोसीरा साम्र थछे। रो म्हणरा थछे नोर्पेयुरा पंछ मनाइस्लीवा गर्प नाशान्वे साठौं थंजीश छुस्लन पाणीसमूछ रना यांरा् नाप पांधनांर् ऊिमस्थीराने छोन या अन्नने पृछ्योरा् रो नाठौं म्नान्दा ऊिपाय न्वीरा पीघल्याने नाठौं भ्रम थछे मौं छेन्व मानरों क्ने छल्लांर: भनण न्वनोत्र छनायाने पीघराठो नीरुच्योगी साम्र थछे। संगं पन्नने मात्म्यान् ऊिआमा गामून् म्हग्ष्ठ अघे म्नय छु:छ। शेराश्विणाना मौं पींछ मर्टम मन्श्यास् पीनाशीम चेर्ष्ण्। पुन: न्वीरा म-धुन म्हग्ष्ठ मासापनसे घ नाम्र म्नेणरो मनु थ्यान्वे भनणीने पीघठीरा स्राम्र थछे मौं थणश् नाठौं पीगडष्ठे नान्माठेन् सछेप पाय मरौंप। म्ना म्ननणे रफठीम्नन्वे पष्ठयास् संघन भनाम्रास् नसा म्नेण्छो समर्प चेरा नाठौं रासन्व पृछ्रीपरीन्व थांरा भनण मंत्रीमर्टम पीघठीरा साम्यापन म्नेण्छी संघन

अनायासू समर्थ होत नाहीं। आणी पन राज्या
नानपीघठन होन्ती अत्यांत भयानक यामध्ये पन
अम स्थानीच पडतो आणी जे नानपीघठन ते सर्वत्र
पडत्। आप्लनणे युध्धांत् मृत्युस् च स्वोप्लन
अनतो अतां त्याची आज्ञापाळण अनुपयुक्त। आ
प्लनणे अप्नापन स्वर्ग पावेन् पैन्यास् पीनाश अप्या
पन उध्वस्त पावेन् आप्लनणे पीनांचा घ घोन
गुण घुटेंक। युध्धांचा घव समय जेव्हां युध्ध अप्पा
पांचून् आपश्य मृत्यु युध्धांतठी प्राण संशय पडीत
त्याच समयास् युध्धाचा समय म्हणतोत्। हे चोंगून्
संकोपप्लने म्हणूध आहे मोज प्लेणात्या अप्लनाने अ
णेन् जे याधुर्युध्धीने मन नाश अनायास् हीच्छा
अहु आहे हे सांग। घमनाम म्हणारा आहे जेव्हां
शोन्च स्वर्गमणों उध्धेपूस अनूक संगत आठ घेऊन्
शोंड पसनष्टेन घेऊन् ऊन पाहेस तेव्हां तुझों
आपम पनात्मम छाञ्छीशरीस। न्यानीसोमन नीसेग
मनुष्य घळ्पन शाम्पापनठी प्लेण्याने पनाक्याचा
स्थान होत नाहीं पण माणसं भंप्लनठीत घेऊन्

फाख्याचे नाशीपन पांच टेपरोरा । पनंळी गेपनाने ठे थपध थानुवान मशेपा नाठीं रान रांगे नाठ णान नाठींस् मींठीं नाठणान नाठीं ठे घोष्टून् मन ठल्लचे नपळ गेम। मनठल्लने म्ठठ्ठ ल्लय पंपन्न शाठ थठे। घमनम घोष्टम पनस्पन फेठ नोप्पन्न शाम। मनठल्लने म्ठठ्ठ संठेठ ल्लय न्याम्लनणे घुलेनाचा घांधिप ल्लेण थाधीम मांगणान शाम्यापन ल्लेण नाग भनरा् नाठीं घनाने ल्लेण ठ्ठम घेस नाठीं नीघोरा ममांरा् ल्लेण पंडीरा नच्चे याणी घूरांमाणसं थापठे ठोरोच्ळींरा् ठिभम मनुष्यासठी घुश्चनीन मनरोरा। ल्लंमी पीस्लोचे थासा ठिळसंसगे ल्लय नाठीं मनीरा्। थमनम पींगळल्लचे नपळ फठीन् घोष्टम थाघे गघ नान रोान पापीठ थाम थाशीयास् ससण्म घेठीन् नाघ ठे म्हणून पठेम सांगीराष्टेम थाल्लन मनपीम। राघनान संगोपमठो थाम थाच मल्लने पील्लन माम ठींग्रस् पाठीन् थापष्या मम्राणे मनाक्रम मेम थानंरान थाघंन मोठ युच्ची शाप्यापन ठींठमठेम मंनीपम पीनाश्चोरा शाम। थानंरान थींगळल्लने

आणी नीर्इष्य ओळखो नाश येईरा। पुनश्रही
मारिला गृध्र म्हणता आहे आहे प्रधनास पस
नीरा नीमीत्स युद्ध पीठीरा नव्हे। म्हाम्हणी
मीत्र मंत्री छघुच आपघे नेष्यां अनुगरा येईरा
आणी धीपक्षाचे हे पीपनीरा येईरा रेष्यां युद्ध
प्रारंभ आणी पूमी मीत्र सेन हे शीन युद्धाचे फळ
हे जेष्यां नीश्चीरा येईरा रेष्यां पीग्रह प्रारंभ। ना
म्हाने म्हणउ आहे मंत्री मात सेना भय आणी वार्ध
नी ऊपयोगीरा आणा आणी भोरोशीस् घडप्र स्पैक
इम्र नीर्णय म्हनून् केले। मंत्री म्हणता आहे राजाणी
अभरत्यांस् याना ऊपयुक्त नव्हे म्हाम्हणी ने मूढ मा
णसं शत्रुच घळ न पीचानून् सहसा सैन्यामध्ये प्रपेश
प्रनरीरा रो नीश्चय शत्रु धानाछंगन पापरीरा नाम्हा
ने म्हणउ आहे मंत्री माझा ऊल्लाठ भंग रर्ष्या
म्हनू नम्र नय इच्छीणान पाक्षी म्हाप्रम्हने पना
पान्चो आगा येईरा रो सांग। गृध्र म्हणता आहे
री सांगरो परन्तु याचे अनुष्ठानचे फळछ येईरा।
हे पंडीरांशी म्हणउ आहे शालध्न नाम्याचे अनु

[illegible] मिळाले संगतीने लष्कर प्रयोजन कामासाठी
पैसा झाला नेमाची समरात्र शेठेची घोरा लाठी।
लाख आणि घेऊन पातीकरताजी व नव्हे नाही अथवा
पुढे तो पोलीसी सरहौ अथवा पाठे जनपदी त्यांच्या
त्यांनी कधी गेली असत गडाने पाच पाठे यांच्या
त्यांनी पूर्णपणे सैन्याचे सहीत सेनापती आप
[illegible] घेऊन पुरुषांचे सहीत सेनाध्यक्ष बडे आहे
मध्ये धावून प्रभु फिरून पाठोपाठ उत्तम ते घ्यावे
जे आपले घोडे पार्श्वी घोडी घोडांचे पार्श्वी नव
आपुले नव्याने पार्श्वी हत्ती आपले हत्तींचे पार्श्वी
त्यांचे अधिक माघे सेनापती [illegible] सेनास
अभ्यास मनोरा [illegible] आणि मंत्रीने आणि उत्तम
सारख्यांचे सहीत नाव सैन्य घेऊन [illegible] प्रवेश
[illegible] जीव कोंचे घेऊन घरटीने समभूमी घेऊन घोडा
चे माणसांस नावाने सर्वांच्या पाळावे अष्टौ। पर्ण
कालीं [illegible] अन्य समयी आज्ञाचे सर्वेषां [illegible]
[illegible] गमन प्रवास पर्यटन आणि घुसून [illegible]
नाम्याचे [illegible] प्रदीप। [illegible] माघ

मशीरा शाश्वापनठी योगी लीक्षाने बीलीइ। कुमे
आणी शत्रु आणी ठीपमठेअब्याना पैनोस् नाश मनोइ
आणी पीठडीइ मनछेशं मपेशांरा् पमख्ल मेम्नंस् उठे
मनोइ् क्यास्थानो नाश यरलो यान्व स्वानो म्नेष
मनोइ म्लंमो धृलागानापंखून् नाभरा येरा भाठों या
अन् यपइे न्वानतीह् छेईइ म्लंमी घाराान येठीन्
म्लेण मनुष्य युध्य नाछों मनीरा् क्यास्ननणे छये नाश
मनुष्याच्वा न्वाभन मनुष्य नघ्ये पनत्तु धनाच्वा न्वामन
म्लंमो धनाधन नोमोत्तम मोठपण झग्रम्पंण येरा
सैन्य मनस्पन ठेम्स ओठीन् युध्य मनरोइ् पाणी संन
हणाठो मनरीइ्। पाणठीन् ने म्लंठों ठीमम
सैन्य रो पूझन्वे मक्षे मनोइ् ओबे नाश धीनाब रैका
ने डुठे प्याठांस् नोयोग मनोइ् पैनोस् घेना घाझून्
माठोइ् आणी याच्वे ठेशास्ठो पामोठ छेईइ्।
समझूर्मीरा् नष आणी चोजाने युध्य मनोइ् पाणी
माय छेशांरा् नापेपन याणी ठरलोपन युध्य मनोइ्
पूरा मराभीजं छेशांरा् धनुष्याने युध्य मनोइ्

स्थळांत् छाष्ठ शतपत्र ध्यताने युध्द भनोह्। राडात
थणो शास्त्रन् पाणी भनोध यो ध्यपध्यांस् जाश मनीस्
शत्रूव गपरा ध्यश पाणो संशाडास् सरूप नाश
भनोह्। ॥ नाशयाचे सैन्याचि मध्ये छलोत्र प्रधन
छूसना क्लिष्ठो राशा माध्रो क्लंमी पापष्ठे ध्यधयप्रनेत्र
छसौ ध्यष्टायुध वेरो श्वास्त्रनर्गो सैन्याचे मध्ये ध्यष्ट
सैनास् नोप शास्त्रन धेय ध्यान्त क्लनणे पाधीम धा
ध्यान्या माश्च स्थळ युध्दांस नयो धेता। रो
म्हह्ष गेष्ठ पाठे ध्यष्यानुक्र योच्छे चेलेवळों ध्यनेय
क्लंमी छूनस्थ चौपसरी ध्याचे छलस्थ। ध्यपचे
सैन्याच संनस्था भनणन्त प्रथम युध्द भनणा धीग
नीधाय भनण पठ शोधिन भयछ योध्यांस् भदणा
पाध्यांच क्लर्थ म्हणारोस्। स्वभापस्तः चीन ध्यस्त
चीरा् ध्यपीनम्फ ध्यश्रांरा प्रतीध्य रणीयडीम्य या
ध्यपचे सैन्यास् शाठणो ठिभस म्हणून् मानरोस्।
पृथ्वीरा् स्वाभीधरः संभामाने मनुष्य नस युध्द
भनरोस् नाशमाच ध्यनेम धन चौह्या गेध्यानभ्नठी
राम युध्द भनीस् नाहींस्। राधापी ध्यसानसान

थोपेन्वना प्रना आक्रमणे न्वांगड थाउ सैन्याठो
घनो प्रसन्नश्रेणी प्रनं ने आक्रमण थ्यंस सैन्यान्वा
थांगठो अंन्तम सेनान्वा थंग प्रनंटो । थ्पसन्नटों
युद्धस्थलों थ्वनामेमग ञ्गराण्प थेलनाठो न थेग
प्रत्नक्षेप प्रनण प्रटोक्षनं न प्रनण ठे थ्वक्न युद्धांत्
थैठासरांव खोक थेय । नवेक्व न्याय घुसाधि
श्रनुनि सैन्यास घुण्ठ थेत थ्वनाव्वाससाध्य थीपद्यान्वे
छुन छ्रा गप्रन्न अारा सैन्यास् थ्वहोप्रक पोषण प्रनीष्
थन्याणाठेन् ह्नुवा थेठप्तनप्र थुंन थ्वक नाठो
थाक्रनणे थ्यान्व शत्नुन्वे णयणस् यक प्रनून् ठीठ
थीइ् । युपनवन्न्वे हठोरा थोंप प्रधन अंनोन्वे
सठोरा संधि प्रनून् स्थांनन्वोन थ्पो ग्रोकाह्वे थांश
प्रनणांत् क्रोधि प्रनषीइ् । ष्क्वि मा नास् युद्धांत्
थंग ठिणठो भाक प्रनीष् थोंन माठीवा यष्णा
थांप थाठी न्यान्वे प्रधन थशोरान्वे धीक्षाप्रनोशं
थाश्चप्रनोइ् । नाक्ष पनछेशाकमण प्रनून् थप्प्र
थेश नक्षण प्रनोइ् थोंन थान थाठी सप्ताकघान्वा
संनसाश प्रनीइ् क्राक्षणे शन्सशाप्य थेनघधेगेस् ।

ताम्याने स्थळ्ट पः क्षात गोष्टीने ह्मय अयोलन
पापठा पृथ्वी पत्नपाची अनी छेव नीनी च्यास् रुपो
ह्मन भनून् शाकणो पनक्लपत्व ह्मानास पापटीश् ।
मंनी घंसून् म्पणाग थाठे ठे वापूप पीशंस ह्मनुष्
म्पणटोश् पनंडी छम माणी ठीच्छूंछिल्द छुसना प्रापो
शालनीयंत्रोग क्याम्लनणे ठीलेड पणो घंघनाच
सामानाघीमनण्य ह्मेठे वाथांश् नसे छम्रे वाष्टीमनणांश्
ठीनेड पणी घंघन घोन्छी नायश् नाठींश् रासेव
थळधनीं ठीच्छूंछष्टस पणी शालनीयंत्रस घान्छो
नाठश् नाठीं । राछनमान नान्याने ठीठून् छेपस्
मर्हेम ह्मापोश छम्नांश् प्रख्याव भेष । राछनमान
थाठपीठेम पसुस छोनणंगर्भाकपळ येठीन् घोष्टस
थाये मयनाल चीत्रपणीं नाषा भाय पम संमशी
अठ्य पर्यंताचे नपळ पस मनोश् पाठें सर्वेक्षण
छुगैनुसंघन मर्तेप न्याम्लनणे शा गृघ्र मयमंगी
पणाछीन् म्नेण्हो पत्कोचे सठीश् खाची पीश्पास
नोप्य फाषणाने खाच्या छेंशाना माशेमर्हेम पीछेश
श्यास पाठे ने ह्मांचे नान्याने म्नेण्हो मनुष्यास् पामन्ने

भडांग् मुर्पौव पाठपीष्ठ याठे । न्वकुनम स्थाम याठे याचे मयनाल स्लपव्लाव ठे संपप ष्येरो नान्मा मे स्थठ्ठ छे मछाभो बघ्यो गन कह याठे रान स्लप्पास् ल्याने खीस्लने पनापनपन ठिच्याम भेम । याणी खीस्लने यायाने ल्यान्वा युच्चोल्लाठ रो घठीर घोपस मारख्यानीं याठे । मंनी स्थणम याठे रापाये यागडीम्लन्वी थांम मनापी । नाम्नाने स्थठ्ठ यर्भ डीम पक्नीठी मछान्वोर ठीपव्लनम येरो पर्यीम पनापनठी चीराम्लनी पंघु येरो घंघुठी याठराम्लनी पनापन येरो शनोनन्भरा नोग याठेर येरो पंनाच्वी चौपष्वी ठोरा येरो । पाणी शुकुम नाम्लाबा पीव पन नापंन्वा ब्यामन येरा ल्याने याहन्प स्लकोंव यपठे ठेंम्लन् घव्लो पोछ्यो पेरो । न्वनपनम स्थणम याठे ठे मम । नाम्न स्थणम याठे ।

मों मुर्पो शुहुम नाम्लाब्वे काडा सनोपनाम् मपुनमेठ नांपंन्वे नानठेंसान्वे ठेंम्न मर्पूनमंकनं.नो सठोर यरोशय यानुनागी साम्ने येरो ल्यान्याने मननाकुडन पीनपन नापंन्वा स्लिमठी ठेयाकोन्

घेळीन् नानध्यानों अतीन् घ्यानीस् थोडम मों पेत आर्यो नागडुज नागधशेन मनीष। टाघनक्तन था अटमठो नानछर्शन गेडम घेळीन म्थाारा थडे थाघे मथनाज मन मां पुन्यापन मछमकोन्च प्रथाजन थसे टान मश मनूनो छे। शुक्म म्थाारा थडे ळीतो मनूनो मय। पीनपन म्थाारा थडे घोख्रोड पांच शी खुपणे छे। नाकाने म्थाद्ध गूशी सामयो मय। पीनपन म्थाारा थडे छान घाली मोसना छिन्न। नाकाने म्थाद्ध के सामथ्यी काठों। शे पथळीन् पीनघन थाडम। टाघनक्तन मनीननाठों म्थाद्ध थाघे मयनाज न्वों छीपसान्वो मलूनी घेळीन् माल स्पनूम थाणा थ्र मनुष्य मसा ळीयुक्त छीमो मनूनी पेटो अनुपयुक्तन्व य। थानंटान मंनीन्वे गोथीने घडपून् पीनपनास् पीडे घेळीन् पांच शे खुपणो घोछेरा। थान्व पम्मा थणो थान्व पीनीपेग नानसने वीनाल्मांस् वीमूपणा मेझ। वीनपनाने थान्व थाघ्यें घेपंस् थणो थाथणास् घेछा ळीनथान्व थाघ्यं घुःठीस् थान्व ळीनडेड पद्

प्रश्नाचोजास पोच झेश । हे अपूर्व नेत्र मज स्मरून्
ताजव्याली नाही झोपस छिद्र यावीं घेऊन तोलत
असे । केव्हां नाच थपणाव थद्वा मनी रोव्यां थेपडे
घनीं अत असे रोचनवत थप्ने चौपसीं खुजपदाचे
बडिर्हंशीस् ज्ञानीं नाज्माचे मरूणाचे सगोरा नडा
ला शाद्व थयमोज । शुद्रम घोडम जेग जेण याचाना
घन थडे । त्याने स्थउद्ध थवे मधनाल मों प्रीनघन
घेयं । नाज्माने स्थउद्ध नडाचा अनुसंधान मत ।
पीनघनाचे स्थउद्ध थघे मधनाल नशी थाद्वा मना
हे घोडून त्याडज । नाज्माने त्वींराड के हे उपयुक्त
नस्ते घान थंजनीरा उमज स नावप्रज पावपीज
भेज त्याज्ञनणे मघे० गमन स्मरून् ज्ञान हे हे नीन्
घण मनूं त्यानंतर नाश्री रानघन घेऊन त्याचे
अनुसरण क्रमाने नमनाचे याडेल गेज । अडीन्
पीनघनज्ञळेम त्याचे नठणानी नूप यौवनसंपन्न
सर्वजनपाकृष्टरा ज्येष्ठी घायज्ञे माडेज गेज थणी
प्रसज गेज गूं ज्ञाण थडेस् ज्ञश्यास नउदोस । था
थळेने स्थउद्ध मों याशूघलो नाडडली घडेरा

ही, चन चोळचें सापळ्यांत फार सुद्धां केले पो भाग मेल
दोघां संबंधी चांगले आहेत् । तीनपान म्हणाला
याचे जेव उपाय येतो तेथे तिसायडी चाहे तर
आपल्या मनाने येथे पुन्हा शून्य नाहीसा होय । उद्यांचे
म्हणून तन घरीस इच्छेने युक्त चांगले देख त्यांची
मनास् तूं भागतरी सर्वांगवळाने घाळी घेऊन् तर मीं
पुनः येथे घडेल तर पण पस मनोन् हे म्हणून्
उघडण्या लाडा । तदनन्तर पीनपनाने चांगले
घनी काढून् बोलघेऊ चांगले पायलीस् आगपीठ पाणी
घेऊन आगपीठ तो दोघे तेव्हा तीन उघडून् घर
केले । पीनपनाने इच्छेची तो उपयोगी गोष्ट सांगी
लाडा । तेव्हयनंतर पानफोडून घेऊन् शब्दाविन म्हणाला
पाठे घेऊन मी धर्मांचे ताब्य नसणाचे साठीं ने मासी
उशी उपयोगीता ते प्रष्टाय तर पाणी उशीनाचे
मनन मनय असे नयीत् शनोनाचा पीलीयोग प्रष्टाय
म्हणूनपणे पंडोर पाणी घेन पाणी प्राण दूर
त्याचे साठीं त्याग मनोष्ट् अंगी शरीर नीट उपस्थल
देईन् यास्थाने साधुंचे साठीं आनंद घने । आणि

छत्राने मायेने म्हटले कन हे न मना शन घूसने
म्हणके म्नयांत् धळीत मेले पेरानाचा नीरलान घेईद्
हे पीन्वानून् व्यपूचे सर्वमंगळाचे नपळ गेहेत्। राय
सर्वमंगळाचो पूत्र मनून् पीनपत म्हणता यहे व्याग
छपी मसन्ना घे शूछम मध्यतान नययुक्त घेयेत्
धळीचयण मन हे म्हणून् ईश्लन्वी डोई रूपठ।
शठनन्तत पीनपताने न्वोंराश नाम्मान्व पेरान घेरा
म्यान्वा नीरलान शाम संमरीम व्यञ्जनम्लन्व पंनवण
पर्थ हे पीवेत्नना मनून् यपष्ट शीनच्छेघन मेष राठ
नन्तन पीनपताचे पयम्लेनेशी वाछा। याणी ईम्लनचे
शोम्लने घुःखीता घेठीन् रो मेष। नाम्माने रो व्यपूघ
माळेन् पीम्सयापन्न घेठीन् न्वोंराश माझे समान शुष
नंडी नन्मरोत् यणी मनरोत् पूर्ण पोंत् यान्चे समान
मनुष्य घेरा नाठीं यणी घेणान नाठीं म्यान्व म्हणणे
यांत् नहोत घेठीन् माझ नाम्म नीष्पुयान्न राघ
नन्तन शूछम्लनेचे यपष्ट मरूम म्हणायासाठीं छेक
ठेनयम। राघनन्तन पागपरी सर्वमंगळाने नाम्मा
न्वा यरा धनम यणछीन म्हटले प्रभ मीं ऊिसापन

असल्या शाईं घेतला साठस नीनयंम प्राणांरीगौं रागु
नाक्ष्य अणान नाठों । नाम्याने साष्टांग नमस्कान
भनून् म्ठठ्ठ छ्ये छेपी मारे नाक्ष्याने घाणी प्राणा
गेल्व प्त स्नय भयोलन लन मी छ्नुगृठीरा घेयं रान
आते थायुष्याचे शेपठौं थाईठ ठेम्नचे सठीरा ख
धीनपन पंचा नाठों रान यद्यंगौं के गरी पापठ्ठ
शेल्व गरो मी पावेन् । फागपरोने म्ठठ्ठ छ्ने भुग
गूरे यासयसंधानाने याणो भृत्यपत्सम्याने ठीरुा
पन संठीष्टा शाईं क्ष नययुक्त घे यापनोपना सगड
चाकठामानघो पन्चा हे म्हणून् छेपी चांराठौंरा
श्राठ । राठमनान धीनपन लो भुम्रासयेरा
घनो गेम्न नाकठो थायेठान् छाष्ठसीरा येठीन शीघ्र
थांराःभुनों गेम । स्याठीपन प्राराःम्लठो घ्यानस्थ
धीनपन भुनः भुसम्न अठीन् घाष्टम्न थाये मयनाक
नडणानी रो पयम्ने मम्न पायून् ठाहूम्य स्राठ
थणंछोन म्लठी पृम्नांरा नाठों थान्चो गाघ्य थयठान्
चाक्याने चांराष्ठ घ पान्को प्रष्ठाय्य मोग रख थाम्लन
शी म्लपंण्यनठोरा यंठीन् मोय मनीष् भून पक्षप्रष्ठाक

नछोश घेर्ह्इ् धाशा थपान्नथायो न घेर्ह्इ् मपचूम
पान्को नीभुनभाषो न घेर्ह्इ् छेन मयछकभान्व
इह्लाण थांग् थप्च थठे। शचनन्वन थानान्माने
पर्लेन्वो शीष सप्ता मनूल् थप्घा पून्मान्न प्रस्नाष
प्रनून् थनुग्रहमयुक्त थास् मनीछ नाम्प चोछ्र।
रोन अघोभागान्व म्लय थागंछीम पुष्ट थांग्छी छीलम
मधाम थर्धम थठे। न्वकन्वम म्पणारा थठे नाम्मा
न्वे इच्छिने ने थाम्लथं म्लयंछीम मनूल् शासन मनरो
रो म्लय मंनी प्रभुन्वे मनान्व दुःष्छो धन रापापी
छम्लथांस् म्लयं मनूल् शासन मन ने। थ्या
मान्माव्वा वैध्य गुरु मंनी मोयपछ थासे रो नाव्व
शनोन थाणो धर्म थाणो भंडानाकोन् मनीयभ छोरो
थाघे मघनान थयम्ल पुण्यप्रयुक्त मीण्चीं मनुष्याने
ने पापछ थठे रो मामछी घेर्ह्इ् छे थपून् चे
मनुष्य म्लयं मनरो रो नाश घेरो यांग् चूर्धारा
थारोशय मछन्व प्रयुक्त भीसुम्लस् राउना मनूल्
मोध्यर्षी नाग्ति नसा नाश हाम चेशा। नाम्ब
डसरा पत्ते छे मस। मंनी म्पण्डा थठे।

अथोधांस् चुडामणी मायंता द्वर्तय असे थाने
धनाखे सागीं भगवन चंद्रचुडास् घकांस् ओपस
यनाधिना भेछ। थ्वावेनंतान नोथ्याय थ्वाव द्वनी
थाम रूपांस् दर्शन छेजिन् मछेस्यनावे थहेने थाये
नास् थाछेश भेम नें तुं थज पूर्वेन्छी दौन मनपून्
मतांस् घैंडा छेजिन् घतो ४पून् नाछशोइ् तथन
नान थ्याव थंगणांस् थमे फोसुमस् येता पाछशोइ्
थास् नोर्थय धैंजावे मघनाने नाश मनशोइ्। थ्या
थनान सोम्मान्वो धागन थेछिँइ् थ्वाथ्यानेव तुं ओपन
थापेशा खुछो घेजिन् नाछशोइ्। तछनतान
तो भेथ्यापिन तो साछ। थ्वाथ्याने दौन मनायाव्
सागीं थम धैंता थे नाछि थ्याने तो पाछेन् थोंताइ
ने नोथी पाजयान्वा ऊपाय थव मोंछो थसव मं
नाछीं मनोस् तेथ्यो पासून् तो नाछि धैंडा थतो धेजिन्
नोजीनांस् फोसुमव येण मगोसा मनोस् थसे थमे
थोपसो थानाप्याने फोसुमस् पापुन् नाश भेम था
सागीं नाम्माव पुरुषांगों थास् नाश भेम। थशोयास्
मौं म्थणत थछें पुण्यमयुक्त भेण्छो थन्तो छँथाघो।

[illegible] आहे. पुर्वकाळात [illegible] म्हणा
[illegible] मनाप [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] अनुसंधान [illegible] पर्यंत
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] । [illegible] आहे [illegible] आहे
[illegible] [illegible] आहे [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] । [illegible] [illegible] आहे [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
पर्यंत [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] माना
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ।
[illegible] [illegible] आहे [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

चीकोवोंचें स्थापिन आणी धूम्र राधा राक्षसानें चोडीरा
आणी मन आणा श्रियास् फळ आणी नेमी आणी घु
मव्हानें चोडोरा आणी धानास्थायी आणी घोडे आणी
पृथ्वी आणी जल्यानें पाउळ आणी वीहष्ट आणी
धूळ्य आणी पाण्यानें आकाश आणी आशोशय पत्र
आणी छत्रुघोडीरा असें शत्रु सैन्यास् नाश मांस
मनोष्ट्। आणी आक्रमण पयानें शोभ नाश
आगमण आणि धोपसा मीनष्टेज नीछापाउळ
सैन्यास् नाश मनोष्ट् यासाठीं अठीन् समस्तांचे घळ
उपलक्षणमी आमचें सेनापती नाश मनोरा। ही
भ्रष्टानंतर चीनपर्णाची सेना आणी सेनापती फान
नाश साष्टेरा। आनन्तर चीनपर्णी उद्योग घेऊन्
आपष्टे मंत्री घूनरुशींस् धाष्टम आघे पीराः मम ल
श्यान् उपक्षा मनोरा् याठेस् जेठेठी मनय मासा आपी
नय आठे। पंडीतांठीं स्पष्ट आठे नानख मापले आठे
ठे स्थान मनुन आपीनय मनूंने आक्रमणे मस्रतान
पण लस उत्तम सेधर्म नाश मनरो याव मन्ने
आपीनय संपन्नो नाश मनरो। आणी मनी

वीडुन फल्ली संपत्ती पावतो बध्यपोतो मनुष्य
मंगळ आणी सुद्धि आणी आरोग्य पावतो उद्योगी
मनुष्य वीच्येची सीमा पावतो आणी धीनयाने धर्मे
आणो अर्थ आणी यश पावतो। गुर्वि म्हणारा आहे
आधे भजनात आयळ पाण्याचें नषवीठ स्नाउ। नसी
पृथ्वीस् पावतो त्याच मलने आघ्र पाचठी गुण
पनास् नपळ ठेपून् पृथ्वी पावतो। आणी माठज
ध्यमाच पीण ली स्तगया भूतकोडा पन ध्यमाच
अपठनण आपश्च भायाच न ठेणा वीडुन पेम्म नीं
नेमनाध चंड भनणा हे अपृथ नाभ्याव घुपसिन।
धांणवीन् मेपळ साठस मागापयेची मनुष्य आणी
ढिणायनठीरा मनुष्य ऐश्वर्य पावूं समरा नाठीं पनंडी
आयाने आणी शौर्याने संपत्ती पावतो। उम्ही
आपठे सेनान्वा ठिल्लाठ पाळुन् साठठीम मास्ता महेम
ठेपठीट शमणापन आमपधन मेठे आय आणी
वीडुन गाध्य म्हठ्ठ आठे आश्रीयास् रोन घुनीरीव
हळ किर्थ अनुभूत मिरा पडे। पढीराठीं रा

स्वगुह पाठे नोरो घोष लेणरो घुष्यमंनोस् नाठों
धापदृ नोम लेणरो थापथ्याशीस् राप चेरा नाठों
संपत्नी लेणरो मनुष्यास् गर्पीरा नाठों मनोरा यंम
लेण्डास् नाश नाठों मनोरा षी घव लेण्डासरा
धीरा मनोरा नाठों पीपत्नरा ठषांस् शोरा नलठ ह
नराम् सूर्य संघताम घ्वराभरा उण्यास् मीन ठरांन
शोमम नाठ पीपनोस् घुर्नीरा ठरोनोक्त ठेस्य
थैासृठी नाश मनरो। ठि पोठून् यामंनीके यडेन्वना
मेठ घ नाप्न नोठुंच्छी नाठों रान मनश्यास् नोरोशा
नाबे गोष्ठनूम मांछगोस् पठमनुष पिठमाने घंघन
मनोरा पठे नमालनणो नया नो घुच्छी नाठों भ्रांल
घ्रान्व मय मनोठ् घोन्को ठाव्काने नठोरा मत्नोस
घनशी मय मनोठ् ठे पीपेत्वना मनुन् ठिगा घेठिन्
नाठेम। राठनन्नत नाम्माने म्नरांताठ घेठिन् स्वगुह
पाघेपेराः य मरा यापताशि पाठे संमयो ठेनसे
लेस्वाहरोरा पनराम् पीं घ मर्पेरापन नमा घंम
घांरा ठिपचेश मना। गुधि घांराःनतपांरा नोंरा मनूं
मगम यांरा यशोमन मन। नामनणो घेमपत्र

सुनूपन गार्डेपन आगमापन घामणापन ईमनापन
थळीनापन मणापी कोणे मरीया नच्चे। मंजी धसून
म्हणारा थठे थघे मधनात पांडी मदन वयल थडे
मधनात पेगळे संधनाने मंतरांचे संतोषाने पेच्यांची
बुध्धी अणाडे अरे सुस्थांत् लेण प पंडीरा नच्चे।
थणी नीगुंध्धी माणसं पांड मये मनरोरा थणी पारल
धरोरा सुगुध्धी माणसं मोठ मयें मनरोरा शपापी
पाडीमळ घेस नाठौंरा। कोल्लनणे थपट्ठ थनुग्रघने
गडास् मोडून मोरी थणी प्रतापाचे सठोरा डीम्हास्
पाड ठोपसांतच पोंध्य पर्वतापन घेठीन् थठीन्।
नाम्माने म्हठ्ठ लेणाचा प्रमलने संमरी थत्कल्प सेन्याने
थाच संपन्न घेठ्४। गृध्र म्हणारा थठे थघे मधनात
थापघ घेठ्४ कानीमं मम नयेच्छु नाकाची चीवें
सूनरा कय सोध्धीच चोन्छ थाल्लनणे थमस्मारा् शुगे
नोध मना। ठे नव्यगपांचे प्रेनीरा घूरा घगळ्याने
घेठीन् रो म्हठ्४ ने थघे मधनात ठीनघ्ठ थत्कल्प
सेनाचे हठरा रोच नाक चंतपणं गृध्रांचे पनाममां

श छुगं नोध्व भनोइ्। नान्माने म्ढठ्इ थाधे सर्पंद्दल थरां म्नय भरांप। न्वमन म्छणरा थठे थपरे सैन्मांरा् सानासान पीपेन्वना भना रो अणून् ठिपयुक्त नूषों थानोरोषीभ ब्रुपर्णां पलाछो प्या। न्माम्ननणे के ढास्यानस्थोरा म्नभोनीस्ठी सठल नोष्काठीम्र द्मान भनून् संग्रठ भनरा पणछीन् समय पीशेषोंठों म्नेठो धनापनठी ठीन्कठम्ल घेरो न्यान्व नान्ठींयस् इक्के पाम भनोरा् नाठों। थणो थह्वांरा् पठा ठांरा् पीपत्काल्लों शनुस्यांरा् भोरोंभन भमांरा् भोम भनायांरा् भोय लोंरा् घंधु भेन्नंरा् थाधे मधनाक्र या थठांरा् ढारोशय पय नाठों। न्माम्ननणे नोघुं न्धी मनुष्य ढान्सल्प पय पयाने सर्पनाश भनरो म्नेण्ठो ब्रुघुंध्धी मनुष्य मासूम्न्वे पयाने गांठाडो थाग भनरा। नान्माने म्छठ्इ म्नेणत्था भम्लने यासमयों ढारोनोक्त पय ठिपयुक्त घेरो। पंडीरां ठों म्छठ्इ पठे पीपन्नोन्वे सागों धन नसण भनोइ्। मंत्री म्छणरा पठे धनपनान्वो पीपन्नी म्नय। नान्माने म्छठ्इ इथीठो मथीं भ्ररो। मंत्री म्छणरा पठे संन्वीरा

घनठो नाश चेरा त्याप्रमाणें ओढें मयनाश घपणारा सोडून घान आणी सन्मानध्याना आपष्ठे योद्धांचा पुनध्यान मना। पंडीतांठों रो म्हणुष आठे पनस्पत पोचोरा आणो ठर्षोरा आणी मारणधाग मनायास ठेवारा आणी ठकळीन आणी सन्मानीरा हे पीपक्षाचे सन्मास करी मनरोरा। आणी शोभसंपन्न मोळीरा प्राण घाग मनायास ठेवारा शून आपले भांच हो यो घेधाठो शत्रु पक्षाचे अनेम सैन्यास नाश मनरोरा। आणी शोष्ट माणसं राधा पोशेष स्नानठोरा कोधी घराप्र अवांसनो मनुष्यास सोडरोरा घूसने म्लथ सोडोरा नाठोंरा। त्याप्रमाणें सत्य आणी शौर्य आणी दया आणी घान हे अपूष नाम्याचा मोठा गुण या अपुधे गुणाने नठोरा नाम नोराच्छ नोंध्यशा पापरा असे पोषयांरा मंत्रांच रापवापे रो पुनध्यान मरोपा। शाह्मण्याठों रो म्हणुष आठे को नाम न्यायंनोतन पठरो सो नाम ता मंनोस पठपोष आणी चेन ठेईष। आणी नोंप पोषयांरा आणी धन पोषयांरा आपांरा पोम्पाळप

मनुष्यास् थोडका प्रतीष्ठ कोडनणे थेडी आणी
धारणे आणी ईश्वर व ह्या तारणाचे मंत्री हो नास
आगायनुप आटुरा पीडीत होऊन् कायहूप मतीभ्रांत्
होत नेती । अशास आम्हे सदनाला ज्याच्या हर्ष
ज्याचे नाश समाप्त आणी शालप्रदीघाच्यांस् पूढ हास-
आणी सुरंधा व्यामनाची अनुषेसा भुजली ज्याची
डीलघेणाची येते नाशाचे हर्षरु कार्याची पृथ्वी
आणी हास घेत साठेत आगास म्हणून नाश
अघापी अवस्था न मनीष । कालनणे हको
समूह अभीष्ट खडलपीषोष मणांध हकोचा कसा
भोग मनुष्याचे घकोरा घोपस चेडाचे मन अपष्टंवक
केला दासन स्रयांस् खडलपीशोष मणांध नाशाचे
मंत्रांचे घकोरा घोपस चेपाचे मनाच यठण केरा ।
राघन्नान शेषपणी येऊन् नमस्कार मनून् म्हणाला
आहे आम्हे सदनाला अनुग्रहपूर्वक मध संभरी गडाचे
ध्यानी पैकी एक त्यामनणे मयमाण्याचे चरणाची
आशा साम्यापन धारेन अठीन् अपम्न पनाक्रम घा
थेपी हो म्हणून मसनाण्याच पायांचा अनुरागी होयं ।

न्हपा म्हणारा थाहे हे मनु वह्ले कन थाहेन वोथुः
युच्चे मेष अय शत छुगंऋय वीनर्पंम। [illegible] थाशुः
नक फयानम छिंपीन [illegible] वोघाभ्यापन था
थम थेरो थल्लपान छिंहछी पनाक्नेन् वोघाभ्यापन
म्हेक्ष्यान्हे थासा केंहो। थाध मयनाक थापण च्छन्
युच्चे पछ म्हाक्लनणे नाम भाछेरा सैन्मास युडे
मनुत सुच्छ मनपीगु स्पाम्मधीघीरा पतरानछी काय
छिंडने यासा पम्बनला मनीरा नाछों। [illegible] गछननान
रो [illegible] [illegible] वानोव्यापन थाछेन् थडडेरा।
हूसने छपलीं न्वीवपणे नान्याने गृध्रास् म्हछह
थाये पीरा थारां थपछ मलीह्ला मरीपाछन मना।
गृध्र म्हजाम थछे थाये मयनाज थयन्त घछ[illegible]
स्थायी थापी थानेम सैन्य पंडीरा पसननछीराम्बा
थाश्रय थापी डुप्याती थाणे गुन धान्धा हे थपथ
छुगं गुण। थापी थाडे छीपस्थायी थाणा
थानान्प सैन्स मूछि पातलीन्हा थाश्रय थापी स्तगुप रापा
भंमड याम्पा हे थपथ छुगं पसन। हे थपथ
छुगं पसन येपे नाछो पण पेछ थापी घछेरा घंपस

व समरण आणी आक्रम आणी उग्र पुरुष हे त्यांस
दुर्ग बंधनाचा उपाय । इतकांत म्हणता आहे
आत्म शक्ती प्रमाणे अष्ट बळ मन । तदनंतर
सूर्योदयाचे पूर्वीं व दुर्गाचे चौंहों घ्यानापन युद्ध
शाखापन उभे दीपसीं दुर्गाचे मधीलचे घनापन इतप
त्यांहीं पीतला गामस त्यानंतर गड घराम आढे. व
क्षेमठह आयउन सर्पंग प्रभुरामनी पाठीन नाळठं
सादे सेन्याहीं आणी गडांत नाळणाने क्षेमांहीं ठानाने
अर्थात् प्रवेश क्षेम श्वापनणे इतर्थ उपस्थीत आ
स्थापन के पराभक्ष मनून आसलो शक्तीप्रमाणे ते
मनोइ मौप पनाक्रम मनोइ मौप युद्ध मनोइ मौप
पळेह पीवान मनणान नाहीं । नालछंड्र स्पष्टापने
मंठगरो आणी दूसरा सानस याचेघांस् चोन
पर्णाचे सेन्याधीश क्षेमजाने येउन् चेनइ । होनण्व
गर्भाने सानसास् म्यछ्ड आधे सेनापती मासे आनुनो
अने आपल्यास् इतथ्यास् नाश प्रनशा उम्हो आर्ता
अति समरा हे मनून् पाण्यांत् प्रवेश मना आपल्यास्
बंनसण मना नुडामणी नावचे मासे बेंइतस् सपेक्षा

ते सुखराशीने नाश भनशील् । मानस म्हणारा घडे
आधे मयनाव घस घुःशठ पक्ष म्हणण ऊन्वीरा
नष्चे श्री पापेशो चंद्र सूर्यं घल्लशापन घडेत् तो
पापेशो आधे मयनाव घापण नयी घ्या आधे मय
नाव शों छुगीधीम्लनी माशे मांस नक्षत्र घ्याना
त्वे घरीने शत्रु भपेश मना घणी भाता दामापन
गुणग्राहम प्रभु म्हणाने मीळशो । नाश म्हणारा
घडे हे यथार्थेव होय मनंऊी पवीत्र म्लमें नीवुण
अनुनमा दासा वासनठी घुडींपा । मानस म्हणारा
घडे घयप्ल आधे मयनाव नन युध्धि सोडण्यापन
यमान्व पाय नसे तान अन्यत्र काण ऊपयुक्त नन
आण्यान्व मनण अपश्यन्व तान ल्लं पाथं अपयश मनीं
घणी त्यान्वे गमनाने घेतो श्री ऊेंठपाठ त्यान्वे गमना
गमनान्वे घासा थोडे छोपस नाठणाना श्री य संसान
यांत् घूमन्यान्वे साठीं प्राण त्याग पुण्यप्रयुक्त घेतो
घणी स्वामी घमान्य नाष्ठ घुगं म्लेष सैना ख़ुद्दत् नग
मस्थ भ्रम हे घठ पनस्पन ऊपल्लनमस्त ठेऊीम
नाण्यांत घेतोत् आधे मयनाव ऊम्ही घणी सर्पं

प्रकाने नक्षणीय ।   आकाशणे थमाल्प मेम होते
शाम्यापनशी रुप मांस् सोडून् पन्धरा् मारोंरा् गरायु
थांरा् धन्यांनी पेच्छी ल्लय मनटी ।   धणी
सूर्य अप्रकाश शाम्यापन असा पक्ष अप्रकाश घेरी
असा नाम अप्रकाश शाम्यापन हे प्राणी आपणे
अप्रकाश घेतात् सूर्य प्रकाश शाम्यापन गता मसळ
प्रकाश घेरी टासा नाम प्रकाश शाम्यापन ठेव
प्राणी आपणे प्रकाश घेरात् ।   राघनन्तन मेम
आने यऊन् नावळसांचे शनीनापन रोहिणा नक्ष
भारा मन ।   शनिस मेनन नोपळ येऊन् नाक्यास्
थगष्ट शनीनामध्ये घेऊन् पाण्यांरा् पडम । राघनन्तन
आसडाचे नऊ ऊंऊ प्रधनाने हारा पीक्षरा घेऊन्
शानसाने फान ऊम्भुउ सैन्यास् नाश मेम ।   मग
शानसठे वंतु प्रधनाने घायल येऊन् मन । राघ
नन्तान स्वकपणे घुगांरा् शीतून् घुगेस्थ कृपा आपघ
श्लेष्मू पंचमहेम कयशाने थनंगीरा येऊन्
आपले कस्यास् गेम ।

राघनन्तन नारदुर्गांचे मध्य धाताकाचे

सैन्यांगुलं सानस थशोभय थुण्यमन न्याने थाथ
शनीन सोडूल् स्वामीस् संनदाण भेड।   ठ
भंडीरामल्लम स्थउ्ड गेड थाः गाय थप्पि गार्छवी
थस्यती थक्के थुनासं ठेवन्न मनरोरा् शुमाने
शोप्सीरा थनेम गार्छवा स्वामी थके थुनास् मदा
न्वीरा् स्नेण्डो ठेवन्न मनरो। पीछुशमांने स्थउ्ड
रो मयसरा पीध्याधिनी मनीपूरा घेठीन् स्वर्ग लउ
जुमप मनो।   शाठण्याठों रो स्थउ्ड थठे मभु
थम्मा छुराछ ने पीन थप्घे युध्यांरा् मभुवे सागों
प्राण त्याग मनरोरा् रो थप्घे मनुष्य स्वर्ग गमन मन
रोरा्।   शत्रुने घेनडे थठीन् शून मनुष्य येचे रोचे
मनरोरा् रो थक्षय स्वर्ग पापरोरा् नन स्नरानरा न
वायेरा्।   थणठान्ठो थस घेने ठीमवे स्वलो
घोडे प्याध्यांवे घ्याना युध्धं मचावीरा् न घेने मीरो
मंनणानूप पयुघ्पाना थाठरा घेठीन् शत्रु थप्घे
गीनी गध्यनास् थश्रय मनीरा्।

छींसी पीयठ गोध्य समाप्ता।

अथ संधी ।—

मात्थान् मधानंषाचे समयों नाउमान गों ष्ठगष्ट अधि गुरु थाष्टों पीग्रठ थयसोम संशतो संधी सांगा । पीक्षुशमीने ष्ठगष्ट संधीचे सांगतो ष्याचे पठेष्ट प्रष्टोक्वा च अर्थ । अतीशय युधी शाष्मापन छोन्ठो नाष्माच अनेम सैन्य नाश शाष्मा पन संनक्षीत थे गृध्र थणी वक्रपम तामंगों पोडे छोपसांताव गोष्टीचे ष्याना संधी भेठ । नाम ष्ठनांठों ष्ठगष्ट छे मस । पीक्षुशमी ष्ठणता थाठे ।

थानंतान ष्ठानानळंसाने ष्ठगष्ट मासे गडांत् ष्ठेण पीस्ता मपीम ष्ठय पानमे मनुष्य मोंप पैनीने प्रेनीत मासे गडांत् नाठणाना ष्ठेण्याने । वमप ष्ठणता थाठे अधे नाष्म तूसे नीनषैन मीन तोच मेघपणी सपनोपन पाघयांत यत नाठों ष्याष्टनणे घलांघ ष्ठा वच अनुष्ठीत ठे । नाष्माने मोंचीष्माळ चींता मनून् ष्ठगष्ट तोच घेय मास छुपांग्य ठे ; पंडीतांठी तो ष्ठगष्ट पाठे तो घोष घेपचा मंत्रीचा च घोष नष्पे

अंनं छुयठेरा अयंधी अठे छेपयेगानं नाश यंरा।
गंनो च्वणरा थठे ते च्वगुन थठे छुनपस्था पापून
अेन छेनसु नोंछा मनरोरा मुद्दं मनुष्य थपम भमें
छेष्व खणरा नाशौं। थाणं थे मनुष्य छोराणी
भषो म.नांनं गोच्छ थयमरा नाशौं रा मनच्छ्युय
मीघुंनथी भमुपन्बे थासा नाश येरो। सर्पण
गोछोसन्व संनसण भनं:ष्ट भंभो गोछोगेन नाश येरो
छंसछ्य भटंम नोयमान ममठान्व पहल नस।
नात्माने च्वगुष्ठ छे मपु। मंनो च्वणरा थठे।

मगद्य छेशारी फुछोखष्ठ नापंन्बा सनोपन थाठे
थांस् घछेरा छे.पस संमठ थोमठ नापंन्बे छोन छंस
नस मनोरा थमेरा् नाछंन्बा मीन मंघुयोप नापंन्बा
मसप पास मनोरा् थासे। रावननन थमे छीपसौं मेप
भौंठो येठीन् नास्थानो च्वगुष्ठ के यास्थानो थाम्यो
थाज पास मनून् छीथा भारामनकौं मासोन्वो मसपघो
नाश मनूं। गे थयठान् मसपने छोन्वो छंसाम
च्वगुष्ठ थये मीन रैपन्नोंथो गोच्छ मारा थयमोछ
थरां भास मय मरोप। छंसांगौं च्वगुष्ठ भनः

ती क्षण पचले ने उपयुक्त असे ते श्रेष्ठ अर्हिष्। ज्ञसप म्हणता आहे आस नष्ये ज्ञात्मनणी मां था स्थानीं परीक्रम पाहेम आहे। साठण्यांठीं ते म्हणष्ट आहे अनागतापीश्वता आणाठीन् प्रत्युत्पन्न मती ठेठान्ची मस्त ठठी घेतोत् आणी यद्भविष्य नाश घेतो। ऐसांठी म्हणष्ट ठे मस। ज्ञुमें म्हणता आहे।

पूर्वीं यासनीपनांत् मछुवे यामज्ञने उपस्थीत शाश्चापत्र तीन मासोळ्यांठीं पाहेष्ठ त्यांत् अनागत पीश्वता नावंचो एक मासोळी तीन पनामर्श मेड मीं दुसन्या ताळ्यांत् अर्थ ठे म्हणून् दुसने ताळ्यास् गेलु प्रत्युत्पन्नमती नावंचे दुसनी मासोळीने म्हणष्ट आपी पीपयांत् नोश्चय नाठीं मीं ज्ञेठे अर्हिन् तो उपस्थीत शाश्चापत्र के घेर्हिष्ठ तो मनोन्। शाठण्यांठीं तो म्हणष्ठ आहे के मनुष्य उपस्थीत पीपत्तीस् समाधान ज्ञनतो तोच बुद्धीमान आंत् नीठर्शन आण्यानी घायष्ठेने उपपतीस् मत्यक्षता दयपीष्ठ्। यद्भविष्य उसता अठे ठे मस। प्रत्युत्पन्नमती म्हणता आहे।

पूर्वी वीरसमडनांत् सउीघ्छन्त नार्पंवा छप्र पणी राछरा छसे नलप्रभा नापंवी व्यावो घाईड यापष्ट छप्र चाप्रनाचे सघीरा क्रीडा प्रनोश् छसे क्यांप्लनणो घायलंवा क्लेण्हो छप्रीय नाछीं प्रीयछी नाछीं शाई छपचे नसे पनांत् सपंछा नपष्ठ नपरा पसना प्रनरीत् याप्रम्लने घायक सपंक्षण नपेठ पुरूषात् छपीप्रय प्रनरोश् । राघनन्तन छप्ने छीपशी रोच नलप्रभा व्यावाप्रनास् रोंडावा मुप्ल छेरा घेयी रो सउीघ्छन्याचे पाठेष । राघनन्तन व्याउीप्रछाने प्रैप्रन घाहुराचे नपळ कउीन् म्छछंष छघे नाष यावा छरीशय नीपंछ क्याप्लनणे चोनो प्रनून् प्रपुंन घैरो छे क्यां याचे रोंडरवा पस घेउीन् कणाष । रोम्छछेष याछे घायम्नंवा चाघन घ्योगुण व्यायंची घुघ्धी चउी शुउ ईश्याघो । रो पायउीन् चाप्रन नाग पनून् घोष्टम छछे प्रपु क्याधिण्याचे पनांत् छप्रो गृछीणो व्याख्यानो चाप्रन प्रीणरवा प्रम्लने छसे नेपे नीनंरान घायप्ले घासाचे रोंडावा पस घेरो । राघनन्तन रो उठून् चाष्टप्र व्यास् पणाळे यत्न पुर्पंप्र प्रघोघ

म्हणून घेतः। यासाठीं मी म्हणतों की मनुष्य
उपस्थीत पीपचोस् समाधान मनतो ही याची।

त्यानन्तर यज्ञपीड्याचे म्हणूं की पीपय घ्यायाचे
उपयुक्त नव्हे तो घेणार नाहीं की पीपय घ्यायाचे
उपयुक्त त्याची अन्यथा घेणार नाहीं। राघन
लान मनुष्यप्रमरी मारागलों अक्कांस् घर्म घेऊन्
घपयास् करावीय छाडपून् नाहेम राघननान
अल्लाऊन् लीघून् माम स्वें नुनुप ऊंची मानून् फान
पाण्यांस् प्रवीष्ट झाम। यज्ञपीड्य मैपरीमहेम घनम
करीन् पापाचेरा साम। यासाठीं मी म्हणतो
खलागराचीघरात ही याची।

त्यानंतर मी म्याममने कूसने राज्यास् अंयं तो
मना। हंसाठीं म्हणून कूलने राज्यास् गेल्यानन्तर तुम्
मज्याज परन्तु माहीपन असाचा तूसा मय उपाय।
मसप घोषम न्याममने मी उम्गा सांगारो घम्रस्थ
माशीने अंयं तो मना। हंसाठीं म्हणूं लेणच्या मम्लने
उपाय संभप घेतो। मूसे म्हणता पहे ऊमने
चोंधे कणाने बोंबाने घुनटेडे एन मंमडाचे उमजाम्

मीं शेंडाने आपटुंघन मनून् कहीन् उंमचे घोर्यांचे
पक्षघळ्याने मोठों खुषीने कहीन् । घोन्हो हंसाने
म्हटलें आम्ही उपाय संभाप येय परन्तु शाहणा
मनुष्य उपाय चौरा मनीरा आपायठो चौरा मनोष्
कांमी पाहरा येरा अे मूठं घगळ्या काचे घचे पींगुस
मठैम थिह्ले गेहेरा । कसप डुसरा पाहे हे मस ।
हे म्हणरा आहे ।

उम्मनेचे पर्वेरा गृध्रकूट नाचंचे पर्वशापन एम
मोठ पोंपळ्याच शाड असे कापन अनेम घगळे पस
मनोरा असेरा च्यांचे राने घच्यांम् शाडाचे पीठ्ठा
सर्पं धरा असे । राघनन्तन शेंकडोन घगळ्यांचा
नड आयडोन् म्लेच्छो घगळ्याने म्हटलें असा पीमप
मनूं मम्न डोम्हो मासोळी आणून् पींगुसाचे गच्यास्
घनंभ मनून् सर्पाचे पीघन पापेरो पंक्तीक्रमी स्था
पन मना । राघनन्तन रोच भक्ष छपमेपो पींगुस्
येडोन् सर्पास् पाहे ह् स्पाफापीम शत्रुरा नीमोमम
त्यास् नाश मनीष् रो मेध्यानंतरान रो शाष । राघ
नन्तन त्याच शाडापन पींगुहांठीं घगळ्यांचे घच्चां

तो अनी घयमोठ मग त्याचंठों साडापन वढून्
घगळ्यांचे घच्यांस् देख। यासाठीं आम्ही म्हणतो
सुबोध मनुष्य उपाय चोरा मनांत् धरावा।

आम्हामध्यें नेणान ऊंड पाळून् मनुष्य आपण
मांठों म्हणेल् तो घयउान् नन तुं ठेवन ठेशील्
तान तुस् म्हणु त्यासाठीं सर्वथा येयेच नाहे। मसप
म्हणता आहे मों मय आहात मों मनुष्य ठेणान
नाठों मंगोंच म्हणान नाठों तसच मेख्यापन तास
मसपस् पाहून आपुले गोनदाम माघे आंपस्तेत
आणी घोटस्तेत। मेण्हो म्हणता आहे नन या
मसप पडे तन नाच स्यानो नांधून् घ्यां मेण्हो
म्हणता आहे यास्थानींच पाहून् घ्यां मेण्हो
म्हणता आहे घरीं घेउन् जाउन् घ्यां। तो गोष्ट
आयकोन् तो मसप क्रोधयोग घेउन् पडेल गोष्ट
पीसरुण् घोडस उम्हो नाहि घेट ठे म्हणतांच
पडस आणी त्याचंमध्यें पामाठेत शाम। यासाठीं
मों म्हणतो ठेतापोमषी मीत्रांच धरावी।

ताघननन पुत्र घगळा तोंपे घेउन् घाडस आहे

106

मग्नताव म्यां पुंष्पीक स्पष्ट पाहे तीननान घुगें
सोद्धल मनीप गे ऊस्की मेष नाठों स्वाऊनपग्नताव
फळ हे अनुपुरा घेरा पाहे। गृध्राने सेरोरा
मेघपर्ण मपळ्याने गड अळम पाहे। नाक्याने
किआमा ठाकून स्पष्ट पृक्षाथापन नोळम मनुष्य
झाडाचे ऊआयून परोरा घेऊन् लसा ऋगरो आसन्व
मोरो मधुक मोंभ ऊपमन मधुक के मनुष्य पीपक्षा
पन पीस्थास् मनरो गो पीपकुल घेऊन् पीधोरा
घेरो। मणीधी घोष्म यास्थानाठून घुगें
घाठ मनून् नेष्यां मेघपर्ण गेम शेष्यां मसन्न घेऊन्
वीजपर्णाने स्पष्ट यामेघपर्णास् यामपूंनघ्योपाचे
नाच्यापन ऋपोषीक मना। शाठण्वाठों रो
स्पष्ट पाहे घसराघ्रत्य घासाचे मेष्ठ्यास् फळाचे
घ्याना पाणी मनाचे घ्याना पाणी गाध्योचे घ्याना
नाश मनूं ने पाणी स्वाच न्वामनास् पाठून ठर्पे
ऊयन्न मनीष्। वऋपम स्पणारा पाहे याचें
नन्तन। धूराने स्पष्ट स्वानमान पीध्य मनी

मुख्यानें स्पष्ट आहे मघनात हे उपयुक्त नव्हे
प्रसादांतन स्तंठों मना। म्हणजे आपीचानल्याच
नपळ पत्रामधीं सांगण रूप छंडणाचें आम आहे मय
नात नोंचापत उपलन मनण पळूंन् पीतायाचें
आस मोक्षाचें अग्यापित लोकांस् नष्टापो न मनोष्ट्।
पंडीतांठीं हे स्पष्ट आहे नोच मनुष्य प्रशंसीत
पछ पापून् प्रभुस् नाश मनायास् पालंता मनरो।
उंगीत पापेस पापून् तसा पीनोस् नाश मनायास्
गेम घेता। नीजपणी प्रसत् आहे हे मत। मंनी
म्हणता आहे।

तैताम मठपीचें हपोपचाय् महाराज नांचा
पीनो नायत् असे टोपे लपल्याने घिडिन् अणान थन
उंगोनाच पचू त्याच पीनीमहंम प्राप्त हाष्ट। राष
ननान स्वभाप घयाल्ल त्याच पीनीमहंम छेपशाळो
चें म्हणाले श्रीयाने पद्म त्यानंतर त्याच उंगोनास्
श्रीयासाठीं लाभत मघे अंपत् आसे। उंगीन टो
पाळान् याउीनीचे प्रदेस् अपश मनोरा आम राहून
जात पीनोने स्पष्ट आने उंगीन हूं मांतन नेराहन

नंतर तो मांडून ईश्वराच्यास् पाहून् पळाला असे त्या
ऊपन चीनीने म्हणूं ईश्वराच्यापाहून् भीतीस् याकरि
तां ईश्वराने घेईश्वरास प्रधानुन् भीता असे म्हणणे
त्यांचीनांनी ईश्वराच्यास् प्रथ सेम्न। राहनंतर तो
चीनी त्याप्रधास् तींचीन घ यासुन्नने पाहता असे
नंतरनंतर आपुचे मनुष्य त्यांचीनीस् पाणी प्रधास्
पाहून् म्हणेरा यान्व चीनीने ठींचीनास् प्रघ केला
पडे। हे पायचीन् त्याप्रधाने चौंदा सेळ कि
पापेरा घ चीनो नाहीं तो पापेरा मास हे आप
समस्तर स्वतःपासून् अणान नाहीं। ठींचीनाने हे
चीपेजना मनून् त्यांचीनीस् नाश मनायासाठीं गमन
सेई। त्यानंतर त्यांचीनीने तो म्हणून् पुनः ठींचीन घे
हे म्हणून् ठींचीन सेम्न। आशीयास् मीं म्हणतों
नोन्व मनुष्य समंसीरा प्रच पापून् इच्छाची।
म्हणोनि तुम्ही हे जनायासाठीं हे म्हणात ना
हींस्। आमोन कित्तम मध्यम अधम आतेम
आसोळी प्रकरण मनून् घगळा आशीश्वय मठन नी

शीतल अंग अंगांचे ग्रहण मयुक्त मेम । योगपर्णी
मुक्त अठे हें अस । मनो म्हणत आहे ।

मगध देशांत पद्मनेत्र नावाचे शहर असे त्यात्
शल्लोमठीत एम मग्नताना घगळा व्यवसाय् ति
घ्योग्नाचे उत्ता धापडून् नाकरा असे यात् लेण्ठी
समंगनि पाठ्ठ धणी मुसष्ठ नूं म्न केवळ याचन त्याग
मनून् नाठेम घठेस् । घगळा म्हणत घठे मांहे
प्राणजनाचे सागों मासोळ्या व्याघ्रंस् सैपरी येऊन्
नाश मनतोष्ठ् व समाचात म्हां शठनाचे नपळ या
यमीम घठे धशीयास् नाश्याचे सभाप प्रयुक्ताचे
मास् जनत ठिपस्थीत हे अणून् यज्ञापनठी
धनाश्रम भेम घठे । राघनमान मासोळ्यांठीं पाठ्ठ
यासमधीं शापक्कोस् ठिपम्नमन समस्या घठे या
करणे के मनायांच शे यासुच उसता ठिम्बोत घठे।
शाठण्यांठीं तें म्हणून घठे ठिपमनी शंकुचे संघीत
संधी स्मौंद् उधम्ननन भागांचे सठीत शे मनूं के
म्हाम्हनणे भीक धणी शत्रुत्र ग्रहण ठिमनें त्याणी
धापलन । मासोळ्यांठीं म्हणून धने घगळा यांत्

नहाच्या अन्य उपाय। घगळा म्हणता थळे नहा
चा उपाय थळे दुसरा अवाश्रय मरण टोथ मों
जम२ मनून घेऊन् अर्पन्। मासोळ्यांशी म्हणूष
असेन्च अंथे टाछनन्तन गी घगळा त्यामासोळ्यास्
जम२ मनून् घेऊन् थिरा असे। टाछनन्तन
मभेटाने थास् म्हणूष थाने मळ्यी टोथे घेऊन्
न। त्याउपन उन्नम मभेठ मांसाथीं घगळ्यानेथी
थाऊन मनून् थास् माशीपन धनष। ओळनथी
थास्यानी मासोळी मठमपाम पाळून् त्यांना मेळ
घेय धुर्मास्य मी नाश शार्मे थस्तु संमशोम घळो
धयुक्त पपथन मनीन् म्याळनणे फयाऊन् टा पा
धरोान्च भय पापिष्ठ जे पापिटो भय उपस्थोरा न
घेय भय उपस्थोरा पाळून् नीपथान्चे थसी मथन
मनीष् थाणी थपोयुक्त पन्नी कटी थपष्ठ पाड
ठोरा न पाठे टान स्वघुध्धी मनुष्य पीपद्मान्चे सठीरा
युध्य मनीरा मनटा। थाणी नटो युध्धापांचूनही
थपश्य म्हणु घेटा युध्धांत प्राण संशय पडीरा त्या
समयास् युध्धाचा उम सपथ म्हणून् म्हणटोरा हे

पीडेचना म्हनून् मळगाने खाचा गळा क्षणभम शो [illegible] मेज। यासाठीं मीं म्हणतों उत्तम मध्यम अधम अशेल्यांठीं मासोळो धरीन् छियाळो।

धयस्त त्यानंतान न्रोकपणाने म्हणूष्ठ खुचे मुंती माळि मठंन ठेच अकेन्वोरा् थाठे। अर्थं नघोपाव वोत्न उत्तम छप मेघपणं नामाळठेम मोल्माढ थाठे शी धस्क धम्कास् पेण भरोम खाम रुसुने पीछ शीनीठा् भरो शाम छुधीने थामल नाछ्ण घेईष्ठ्। घून धशीं खमून् धाष्टम खचे नाथ अनुपस्थोत वीरात मनून् जे मनुष्य थवंगेरा चेरो शी कासम्भालास् भात चेरो जसा तोडष्ठ फांड आमाणा। न्याळने म्हणूष्ठ छे मस। भंगो म्हणाग थाठे।

ठेपीळेत मुंगम थठनांठा ठेपशमं नालेचा आम्भणा उसे खाने मग्नपीछुप संस्कारीस् सागूने फनछ उम पनर्ही पापछ ते घेउीन् तेस ओंभानाचे मडम फनष्ठे घनाचे हमो मडे उिन्काने फाउीमळ ते उीन् बोलम खालतान सागूचे संनस्थासाठीं कसांत् हम मठो घेउीन् वीराष्ठ नन मीं सागूचो पनर्ही पीमून्

छघ भ्रचडी पांपी शन यास्थानोंव स्थानपडीके घागत पनई भ्रफूरी पीनरा घेठीन् पुष्मळ्छाक पृष्ठी भ्राभ्र स्थाव धनघ्याना पनेपन छुपागो पत्ताछी पी भरा घेठीन् पीमून् भ्रक्षसंभ्राभ्र छपीन् भ्रनून् स्थान घछाउ भ्रनीन् राछनन्लन स्थासोरी भ्रथ्थे जे नूप धोपत्र पीषीए शीच्यापन छरोशय भ्रीरो भ्रनन् सौरी नेघ्यां भ्रगडा भ्रनरोभ्र शेच्यां नाग फनून् भ्रौं लाथस् धेीक्षनि भ्रानीन् ठे घोहून् भ्रठी गाभ्रछ स्थाभ्याने सा गून्वो पनई फुछछ फात चानन भ्रोडछ । छ स्था नन्नान स्थाव्र शक्काने छांभ्रानाके घेठीन् फांड छापथ स्थाभ्रजने पाक्षन् घ्राव्मणास् फनीरा भ्रनून् भ्रथगून् छीछ । यासाछौ भ्रौं म्छणाछौं छनुपस्थीरा भ्रौरा भ्रनून् छंयाछी ।

राछनन्छन नान्माने गृघ्रास् म्छछ्ट छांछे शीरा के भ्रतीप रा ठीपछेश भ्रना । गृध्र म्छण्रा घछे पीपप गाभ्री भ्रान्न संभ्रीर्ण छरलीन्वा नेणाना करी नौंच्यरा पापरो शरान्व ठीन्माभिगाभ्री भ्रछांधि नान्मान्वा नें णाने गछैणीयरा पापरोरा भ्रयको छहे भ्रघनान्न

यमन्वे मराथाने म्नय गड मोउम्न यठे रो नच्वे पनंठी
दूखे मराापाने यणो ठीपायाने । नाम्याने
म्कठ्ठ ठीमन्वे ठीपायाने । गुधि म्यणरा यठे
ठे नन मास्ना मनामशें मना रान यमठे घेशास् मा
नाठों रान पर्थम्लक ठीपस्योरा सााापन मानम्यान्
युधि साायपन पीठेशापसो यसन यमठे घेशास्
यणाठो छुठेम घेठेम् । ठठो यणी शोपान्वे साठों
संधी मनुन् म गड मोउम्न गेन यश: सामन साम
मास् ठे मरा म्याल्ननणे म्ने मनुप्य मेशाम् मनस्नान्
मनुल् मनुन्वे मोय यणी यमोकाम् ठोडूम् यमोय
ठायन्व पथ्याास् सांगे म्यान्वे सठोरा् नाम्न सम्नयो
घेरो । यणी समान मनुष्यान्वे सठोराठो संधी
मनोठ् म्याल्ननणे युधांरा् नय संठोगे ठीयमनाकम
खुंद ठीपहुंक मय पनस्पन् बाश साठे माठोंरा् ।
यणठीन् ठुवूरा रापा सैन्म यणी नाम्न यणो यमरा
यणो मोर्नों याठायवयांम् म्नेणठों मुठे संयामांरा्
संशय नुप घोमस्योरा मनरो । नाम्न घोठम ठे मस ।
मंनो म्यणरा यठे ।

110

पूर्वी खुंगोष्ठखुंघ नार्थंवे फान गोठे छेय छोवे अणाके [illegible] पुपगाडं ख्याफीमभाने खार्यारा छुःघने घर्कारा छोपस असघेलवी खनाधिना भेक्त। राघनन्तन शीप ख्रार्थपन प्रसन्न येकिन् घोठङेरा् छीम्ची पन प्रार्थना प्रना ख्राच्याने पार्परा प्रापनोया छे खारा:म नेगारा् नर्नर्थ ख्रानन्तन खुंघ छेपखुंगने म्ह[illegible] लन खपणा खन्छापन संङीष्ट शाष्ठ पाघ रान खाघे पनमच्छन खपछ पार्परी घार्षङेस् खा। राघ नन्तन गपन कुघ्ध घेकिन् पनघानाले [illegible] छेङीम चीखान मूछि खुघ छेपखुंघाम् भेनीन्वे खाशी छम स्रो नोभाण मनुन् छोङ्घी। राघनन्तन संसार नाहाम खणी खहत्नानांधि खुंगोष्ठखुंगाने खांरा:मनणा छे छे[illegible]हने पार्परी छेम्म सेछियारा् छीछि घेकिन् मार्सा छ माशो छ चामभने पनस्पन सगठा मनुन् छीण्छी मधास्थ पाल्कोस् डसा छे घुध्धी भेख्यापन पनापाम् डसा छे समस्थापन शेव पागदन मव रान प्राघणनुप धिनन् घेकिन् ख्राख्यानी पापठेरा्।

न ना

शहजनांनी यांजशीं आपणास् उघड आम्ही हीन
आपले धर्माने मानले नाहीं याजा होता म्हणे हे लोकां
नी ठरविले । ब्राह्मण म्हणजे जड ज्ञानश्रेष्ठ ब्राह्मण
त्याचे पालन क्षत्रीय पुरूष धन अन्नाधीन वैश्य
पुरुष ब्राह्मणाचे सेवने शूद्र मान्य त्यासाठीं जिम्ही
क्षत्रीय धर्मशास्त्र जिनचा युद्धाचा नीयम । हे म्हणतात
शेतकरी यांजशीं जोगड म्हणत आहे हे घेऊन त्यांचे
त्याचे मनस्पन समान धर्म तन म्हळींच मनस्पन
मानणाऱ्यांना दोनाश प्राप्त झाहेत ।

नाम्हाले म्हणत जिम्हो पुरतीच हे म्हणत नाहीं ।
जेनी म्हणात् आहे आपणा लय मारे गोष्टींचे हेपद
धापेरा अयमीष आहे रापाणी मारे संभरांने व
युद्धाहीस नये जोमस गुणशास्त्र होते हिरण्यगर्भ
युद्धे मनायाने जीपयुक्त नये । हे म्हणत गेष आहे
सत्यमची व   आणी धर्मीष आणी धायसने
आणी आत्मसमूह पीतीष आणी धरूमन तपा यांनेस
युद्धकेरा हे सारा संध्येय । सत्यमची सत्यास् पाळून
जनरो यश यास् हो मेळवीन पीळून मापरा

नाथों। मूल्म मनुष्य प्राणांरोछो अभूत्मरा पापरा्
नाछों। धर्मोष्ठ मनुष्यान्व अपघेन्व मान्म घेरोरा्
प्र मनुनाग छेओम पाणो धर्म छेओम धर्मोम मनुष्य
शुःछिच्छेष्य घेरो। मनण छिपस्थोरा शाप्पापन
अमान्यान्वे सछोरायों मेळ मनोष्ट् त्यान्वे पानुगत्पापंचून्
छूसने प्रम्ननाने म्लव्क्षेप मन्ः के। म्नंव्याने पापुरा
के पणाप्तंक्षा त्यान्वा म्नेंगा घून न मनून् त्यापंसास्
नसा म्नणयास् समर्पें घेरा नायों अरांन्व म्नाछ
सभुठपीशीष्ट के मनुष्य त्यान्वा पाठि अपष्यास् नाथ
न मनून् त्यापक्कोस् मान्ः समरा् नाछों। घळप
नान्वे सछोरा युध्य मनोष्ट् छे नीपशंन नाछों त्मा
म्लनणो मेघ मघापी छिष्ठछे पन्पाने अरा नाछों। नम
घम्नी छिनीन्वा घर्तुसंथामनयो घुन्न के पनत्तुनाग
त्यान्वे अासा मरापा छेओम अनेम युच्छकिरा सर्पत्र
नीनन्तन अप्घन्व फोग मनरो। धर्ता युध्य
नेरा न्यान्वे सछोरा मेळ मनरो त्यान्वे प्रतापानेन्व
त्यान्वे पनी मेमन पशरा पापरोरा् त्याप्याने अनेम
शुणाने युन्क रोन्व नान्म संदेय। नक्रपम म्यणारा

अशी आयोधूरा स्टॅन्ड का कार्डिन मादद्यान् था।
नाम्याने स्वकाप्रमस् प्रसद्ध आहे मंनी असंघिय
भोगी मनुष्य त्यायंस् याथलयास् ईच्छा मनरो।
मंनी म्हणारा आहे आहे प्रधनाक सांक्षो आयन्क
इंमनू आणी मघराना आणी चीननेगो आणी घारो
घछोष्मृरा आणी फेंनड आणी फेंमड सैन्म पीशीड
आणी लीछ आणी होमो समभोपाधूरा प्ररुष आणी
पीनक्त रुपभाप आणी पीषयांरा् अछंरासक्त आणी
अनपस्थी.ग नीम्ल आणी येपघ्योन नोंछम आणी छेजे
पठरा आणी छैपणनायण आणी छुर्भीस नूपपीपत्तोरा
पमाउिळ आणी पमसनी सैन्मयुक्त आणी पीछेभरथ
आणी घकेशनु आणी अम्लळ युक्त आणी सध घरी
प्युरा हे पीस जण यद्यं सांगारो मेळ मनू ने मेपळ
युध्द मनोह हे युध्मान साध्यापन शीघ्र शत्रुचे
पशरा पापरीरा इंमनाचे पोटके घळाम्लनणे
मनुष्य संग्राम मनायास् ईच्छा मनीरा नाहीं म्हा
म्हणे युध्दायुध्दाचे फळ अणायास् इंमनू समर्थ
घेरा नाहीं। जिल्हानगीरास हेजीम मघराना

थणो स्रीनत्रोगी छे छोघै नण थापत्थ थपणत्व पनी
भूरा घेरोर् । सर्पहारो घ ऋूरा मनुष्य डधिच्छेच्य
घेरो झंमो ह्मारो सध्य घेठीन् थास् नाश मन
रोर् । फेंमड पमको युध्धांत् हांरा घेठीन् थपणन्व
नाश घेरो । फेमड मनुष्य न्हान्चे सांगारो थ्रा
झेंमड पुरुषमह्वेंम पनोत्यम घेरो । जपळ नें
ठीपस्थींग घेरा क्षीके मनुष्य थपणा रो घेरो या
हागों थान्चे थनुन्वन युध्ध मनोर् नाठोंर् । न्सा
घ्ण्यान्चे सांगाहो मळवी मनुष्य थरलो रो ममुकेन्
स्पणोष्ठ पापथ्यापन थाधिण्यास नाश मनरो । युध्ध
स्थानो स्पफापस्थ मनुष्य पीनफ स्पमाप मनु
ष्यास् पनोत्याग मनरो । पीपयांरा थन्नांरा थासन्ना
स्पफ्को थनायासाने नीशाप्य घेरो । थनपस्थोरा
पमफ्रो सन्वोपमह्वेंम फेप्य घेरो झंमो थनपस्थांराख
छेठीम थास् मंत्रो म्तयांठान् थाग मनरोर् । संपभो
न्न थणी पीपन्नोन्व छेपन्व मनण छे न्वोंरा मनोर्
छैपपनायण मनुष्य थपभारू छो न्वेष्टा मनोर् नाठों
ग मळनूप पीपन्नोंर् पाठेह्ळ मनुष्य थपणान्व थप

सन्न घेरो। पसनो सैन्म समभोपाखनो मनुष्यांक
पूछ नवनाग्रो संपन्न घेतीं समरत्‌ नाठीं । छेपव्योक
नोंज्म यणो वेमेपछरा छे थाधिमें मयुक्त थपणाव
पाठमाळ घेतारु । शत्रुमहम थाक्षल्प सैनाघ्या
नाठीं पीठेशस्थ पक्की नाश घेरो। माण्या
मळे माठे घरुनीसठी सुप्र ठर्णान घनरो घळेशत्रु
पक्को फेन पसोन्वे मधीछे मनीरान्वे थसा भीरा
घेठीन्‌ न्या नठेने करो थान्व परेरा नाश घेरो ।
थणो थाल्लळ युक्त पक्को म्लळ योध्यांमलेम नाश
घेरो नसा नष्टपृथो म्लपळा थधें नाग्रों पौगळ्यामलेम
नाश घेरो । सत्य धर्मच्युरा मनुष्यान्वे सठीरा मघापो
मेळ मनूं बे म्लोमी रो मनुष्य थसखनोगरा नोमी
पम पोडे छीपसांरान्व मेळ्ळोन्‌ थन्मपा पापरो ।
पणछोनठो म्यणरो संघो थर्थारा मोळण । पीथठ
थर्थारा पनछेश पळण कीठण पछी । यान
धार्थारा पीपक्षान्वे मरा याना। थसन थर्थारा
पीयवछीवी नीपृक्ती । संशय थर्थारा छोथे घळ
पनान्वे मधीछे पक्कोन्वे छने पक्कोस पमघ्याना

धीन करावोलाग समर्थ जा। द्वैधीभाव अर्थात्
आपले सैन्य मंडण दुसऱ्याचे सैन्य महत्व। हे
सा गुण सर्वांनी त्याचे उपाय घेतले। आणी पुरु
षार्थ संपत्ती देश कालाची वाटणी आणी येती
आणायाची प्रतीकार आणी कार्य सीध्दी हे पांच प्रकार
मंत्रणा घेयेत। साम आणी दान आणी भेद आणी
दंड हे चार उपाय। उत्साह शक्ती आणी मंत्रणा
शक्ती आणी प्रभावशक्ती हे तीन शक्ती घेयेत।
हे सर्व आठेचना मनुष्य मोठी माणसं सर्वथा आणी
नीतीचु घेयेत। कोपण छानूप मोठने जे पक्षी
पुष्पा घेत नाहीं ते संपत्ती नीतीस पात्रीचे कपळ
नीश्चय घेऊन आपणाच घेयेत। शहाण्यांची ती
म्हणत आहे त्याच घंदाःप्रमाण सर्वैप हत प्रकार आण
हीन गुढ दूत आणी गुप्त मंत्रणा आणी जे मनुष्य
माणसांस नीछुन गोष्ट घाडत नाहीं तो मनुष्य
सर्वीक पाहेतो पृथ्वी शासन करतो। परन्तु जर
त्याचा सवसर्ग गृध्राने मेळ करायाचा प्रसंग जेव्ह
आहे तपाणी नय शाम आहे याच्छमतेना भनीतां

तो नाश [illegible] न [illegible]। आणि नाश ज्या[illegible]
आस मना जींवळयांपाचे सुखढळ नांवा [illegible]
नात्र आमचा सर्व बंधुयांपों काढीन बोअपणींचे [illegible]
आगों ऋषि तीसम मना । म्हामनणें हून मनुष्य
[illegible] सैन्यान. [illegible] घेऊन खनक्षीरा शत्रुस
[illegible] । म्हामनणें [illegible] घ्यावो आपणा
[illegible] घेऊन [illegible] सठीरा मेळ मनरो ।
[illegible] म्हणून उत्कर्ष आसव घेये छ म्हणून पीडीत्र नाश
चे धगळ्यांस आकरा गुणपण घेऊन जींवघयांपास
पावे । [illegible] असूनाचे घेऊन म्हणून
[illegible] नाश [illegible] प्रस्ताप आयला तेथे गुण
ने उस म्हणून ने आये नाश [illegible] तेथे घडारा
[illegible] असे शेन याचे तो अणारो [illegible] संशय
गुणशास्त्र आठे प नाशों । [illegible] नाशांच [illegible]
पूर्ण उसर याचे आपळा तो होनण्यगर्भ नाश असा
[illegible] मंत्रोंठी प मंसा । आपळा घोषम आणि
[illegible] नाश होनण्यगर्भ युधीष्ठीराचे समान मध
[illegible] आसा आमात्य [illegible] पाईष [illegible]

हों। त्याजवि स्पष्ट यद्यपी असा दान कोण
त्या मल्लने अ पंचीर् शाम। शेषपर्णं यंसून्
शोइस आलें नृपरीं पीष्पास् प्राप्त मनुष्याचें पंचनेने
पुरुषार्थे जय मठेपन वाढून् नाठरी के नीनस
पाल्नी त्यास् नाश प्रनून् जोण पुरुषार्थ। आले
मयनात्र पायली त्यामंत्रीने पठेष्ठ दर्शनाने आणद
घेरा पण ही नाश मयशय त्यामनणे स्मां पंचना
श्रेष्ठ पाहे। शाठण्याठीं हो स्पष्ट पाहे आपले
समान जे मनुष्य त्यांस् सत्यपडी मनून् अणारो रो
मनुष्य दाहाच पंचीरा घेरो नसे शेळीचे साठीं दीन
कण घुरांसठेम छम ब्राह्मण पंचीरा शाम। त्याज्माने
स्पष्ट हे मस। शेषपणं म्यणारा पाहे।

गौडदेशाचे नाणांरा छन धनकीयल ठिकाणीन
ब्राह्मण नाठरा असे रो यज्ञाचे साठीं घमना घेऊन्
अरा घेरा हे दीन कण घुरींठीं माठेष्ठ त्याननान
त्याशठांठीं पनामर्श मनून् दीन शाडाचे शिष्ट छन
जेसाचे छन्दन त्याग्राह्मणाचे घेण अतीशा मनून्

घडेल् नाहींतर। त्याच्याने असा घेता की ब्राह्मण
त्यास् अने पंचाळने म्हणूं आधे ब्राह्मण जेरा त्यास् मी
थुंच्यापन नठरा पडेस्। ब्राह्मण घोडस ६ जेरान
मध्ये परन्तु यहलाचा घमना। राघनजान घेता की
छूसना शठ त्यानेठी रासच म्हणूं। तो पयठीन्
ब्राह्मणाने घमन्यास् भूमीपन जेरानपून पुनः
पाऊन् मात्म्यान् थुंच्यापन घेऊन् चंचळच्यांम घेऊन्
त्याधम म्यामनण शठाचे गोष्टीने शाठणे मनुष्याची
बुध्धीशी चंचळा घेरे नरा तोच चोत्रमणी तीन नण
मलंम प्राम पीभ्यास् घेऊन् मेल। नाम्हाले म्हणूं
ठे मस। तो म्हणता आहे।

अने पनांत् मघोतम नापांचा जींठ नाठरा् असे
त्याचे घास तीन नण म्नपळा आणी पघ आणी
मेझ। राघनजान त्यांसंठी भमण मनतां अने
जीठास् पाठेंब आणी पुसठ तूं मन्यास् सोधतो त्याग
मनून् आमस्। त्याने आपम पृच्छांत सांगीतम राघ
नजान त्यास् घेऊन् जींघस् समर्पण मिब त्याचे आभय
पमा घेऊन् चोत्रमणी हो नांप ठेपून् त्यास् ठपब

च्यानन्तर म्नेणतो तमे चोपमी शनीनाचे आपाउप प्रयुक्त धणछीन् अक्षरा पृष्ठी प्रयुक्त च्यायेंठो जीं घवा पयन न पापून् पाऊमळ शाखेत्। ताछनन्तन त्यायेंठीं आमेवना मेड क्यामक्ने ब्रोत्रमणांसव् नाका मानी तो मना यायेंठन पोक्ताने मय प्रयोजन। पधाने म्छठ्ठ नाक्माने आपाय पवन केउीन् अनु मठ मेम पठे त्यामनणे म्नेणत्या प्रमने आस संभप घेता। मपळा म्हणता पठे यासमर्यी आना घनाने मठोष्ट मप्तु पापठो मनीष्ट्। क्यामनणे सुधउीन मनुष्य घायमे आणी आपष्ट ठेंमसठो त्याग मनीत् भूमेड सर्पीण आपष्ट डोंभास् ष्टिते भूमेम मनुष्य म्नेणता पाप नाठीं मनोत् क्यांमी आनाघन प्रयुक्त मठोष्ट मनुष्य नोठेय घेतो। आणी मघांना पानाछीघ्याना मसन्त आणी आध्युतापधन आणी पउीळ आणी शोणीम आणी नाग पनम आणी भूठेम आणी मेषी आणी भांमड आणी मरवन आणी मसाउीन ठे घिमेंसु नष्टेत् ठे बोंतून् आपवे जीं घवे नपळ मेठेत्। जींचने म्छठ्ठ च्यियासागों मंठों पापष्ट

यधे। ह्याचेंठों म्ह्णून प्रयासनिठी ऱ्हां पापमें नाठों। ठीं अने म्हणूष रुंप्रती ठीमचे प्राप्त अनणान्ना ठिपाय। क्लपळा म्हणारा घाठे नीम्ह यत्न भोजन पनोत्माग प्रयुक्त घ सर्पनाश ठिपस्थीत घाठे। श्रींवने म्हणूष ये घे क्लेणरा घशन घपष्टे घाधीन। क्लपळा क्लनांत् म्हणारा घाठे न्नोत्रमणां। ठींठ ठाठों यशाने भूमी शी पूल् ठोन्को क्लन शीपरा घाठे घणी म्हणारा घाठे घम्हो घास् घाभयपंत्म घेठीन् ठेपष घाठे शन क्लेणक्ला प्रक्लने घास संभाप घेरा। रो शाळण्यांठों म्हणूष घाठे संसारांत् घापठे घानान्ने मध्ये घाभयघानास् नस महाघान म्हणून् म्हणारोत् शस भूमीघानास् म्हणरा नाठींत् सुपर्णघानास् म्हणरा नाठींत् गोघानास् म्हणरा नाठींत् घन्नघानास् म्हणरा नाठींत्। घणी सर्पमोक्षघायम घाश्वमेध यज्ञान्न ने फळ रो घाप्य फळ शनणापन्न पम्मोस् संनक्षण घेथ्याने घापरो। क्लपळा म्हणारा घाठे प्रभु घपणी नास् नाश मनणान नाठींत् पनन्तु घम्होन शस मनू

ज्याप्रमाणे अपणाच आपड शनीवद्याल स्थीमन मनो?
तींठ अयउाम् ओगा घेऊन् नाठम आ ओषन आप
मशक्रमी मपक्ला मपठ मनून् अपव्यास घेऊन्
तींचने नपळ गेम । आनवान मपव्याने म्हणड
आले मयनान यत्नानेठी पास छप पापने नाठीं
घलरा ओपनमाने प्रभु धुईळ माठे अय आशीयास्
संप्ररो मास् मांस थ स्वामीमत्वंम आमास मनुष्य
पनीवकत घेऊन् ऐश्वर्यशाळ सामापनठी भंवरा
आठीं मंनी वेलानानी पेच्छी गरायु मनुष्याच
कय मनूं सहटो यमाय प्रकृती समस्त प्रश्नशोचा
मुळ स्वामीच घेय समूळ साटोनाच केमचा प्रयास्
सफळ घेटो । तींचाने म्हणड पन पनीषागठी
घन टाप्राधी असे मर्गांत् प्रवृत्ती घनी नष्टे
केल्यानेठी टे म्हणड । टाणनान तींचने
म्हणड आस बचो । टाणनान पघाने म्हणड माझे
शनीनाने प्रभु पंचा । तींठ घोटम मघापी ठे
ओपयुक्त नष्टे । टाणनान चोनमणीनेठी अटा
प्रश्रय घेऊन् टासन्च अपक्षास् म्हणड आन्चे गायोने

आपघाने त्याची मूष्प बोनून् त्यास् नाश केला । या
सागीं मों म्हणतों छिळाचे पमाने ऊभम मनुष्या
बोधी बुध्धी चंचळा बेरो ईश्वाघो । तद्नन्तर
होसने घूर्तांची गोष्ठ पयरुनन् आपले बुध्धीचा भ्रम
लोभय मनून् घमन्यास् सोडून् आपण स्नान मनून्
घनों गेल । घूर्तांनीं त्याघमन्यास् घेऊन् गेले । याची
यास् मीं म्हणतों यत्न ऊभ्यारा् जे मनुष्य ईश्वाघी ।
नांव्याने म्हणून मेघपर्णी हां झिणाया मह्नने पीप
हाचे मध्ये फ्रान छीपस पम गेल घेरा झेणया
मह्नने प त्याघंचा पीनय गेल घेरा । मेघपर्ण
घोडल मघनात्र स्पामीचे स्नर्यामनीरां आणी आपले
स्नर्यांसागीं मनुष्य स्नय नाठीं मनोरा् पम अव्हा
यासागीं मनुष्य ऊाईपन मंडीड पडतो । नघेचा
स्नंठ पृक्ष मूळास् हाडन मनोरा् ऊपडतो । तो पंडी
हांडीं म्हणून आठे शाठणा मनुष्य आपले स्नर्यांसागीं
शत्रुस् थंव्यापन घेऊन् पडतो । त्यामह्नने
मघराने सर्पाने घेंडऊाळ्यांस् नाश केल । नात्याचे
म्हणून हे मस । मेघपर्ण म्हणता आठे ।

श्रीणी ख्यारात् प्रकपीष नार्मन्बा थ्रम सर्प नाठरा्
थसे टो थ्यल्टर। षयरानपणा प्रयुक्त थयन कोड
क्लयास् थसमर्थ टाज्याचे प्लंठीं पडम थसे क्षानन्तन
घून प्लेणछो घेंउळ्ळेन पाठेष थणी पुसष प्लश्यास्
टुं थयन कोडप्रोरा नार्गेस्। सर्पाने म्हणष
थ्यचे मोक पर्ह्ठ फाग्य मास् पुसायाने प्लय प्रयो
नन। टपनन्तन क्षाघेंउळ्ळीने पोटूठठ घेऊन्
ठे म्हणष ने टुं थपश्य सांग। सर्प घोष्डम थने
ठाम्म घ्रषपुननीप्रसी श्रानीय प्लिंडोण्य घ्रामणान्व
पीसपर्व पयस्म थशेष गुणार्ष्लूटा पुत्रांस् घुवैप
प्रयुक्त छिळ रुपफाप ठेऊन मों न्वापमे पर्ठें था
षेंप्लस् मेष्टम पाळेन् प्लिंडोन्म गूच्छींटा घेऊन् माटी
पन मेळटा् पठे। क्षानन्तन घ्रषपुनप्रसो थपघे
घंधु माणसं टोपे येऊन घसष्टेटा। शाठण्याठीं
टो म्हणष पठे ऊेलसर्णटा् थणी पीपत्माळीं थणी
घुघ्यींटा् थणी घुमळ्ांटा् थणो घेशोपघ्पंटा् थणो
नाकस्थानीं थणो म्प्रशानांटा् क्ष थसो टोन्व मोन
क्षापन मपीष नाळंन्बे क्लाटाल्लने म्हणष थने प्लिंडोण्य

शु. पुढें याज साठीं नडला आहेस् आणि गाये सर्वस्व
मठेल् त्यायाचे पूर्वी नसी भय मठें घेरो गासव
नसरांच आपल्याचे पहेथे आनीयला मठेस् घेरो
मग माय मधुरीम मठेस् घेरोरा वापन शोलचा
पीवय लय ।   आणी सेन सांडन पहुन सठेरा
पृच्छोपरो ल्लेठे गेट्टे पाठेरा त्यांच्यो पीच्छिलसाक्षीणी
पृथीची आध्यापी आठे आणी शनीन ग्रठण प्रेमाने
आपन्य नाश घेरो आणी संपत्तीच पीपत्तीच स्थान
आणी धनाचोलच आनंनच पय ठे शनीन आनुहाण
होण घेरा आठे ठे समस्त आरा नाठीं परन्तु पाण्या
मधीहे मचे पागनीचे आहा पीशीणें घेऊन नारा
घेरा नीयमान मानायाचे पत्नीचे पठोपठों छेदन
नस नपळ घेरा याच मनने यम लोपसोगीपत
प्राणीच नपळपण पावरा आठे । येपन नूप नीपन
धनसंचय ठेश्वर्य मीनाचे सठीरा भाषण ठे आपघन
आस्थीन याननणे ज्ञानपन मनुष्य आंरा दीर्घ घेरा
नाठीं सठीपांरा नानाछेशस्थ घोन ल्लघाने नसा
योग घेरा मीळून आन्म— छेशास् करोरा त्याच

अग्नीनें आत्म्याचा समागम आणी पंचभूता मनपाठ
गोगींत ने शरीर हो पुनः पंचत्व पापप्राप्त आप्त
आपले मनर्णांत् उत्पन्न होतात् त्याप्रमाणे शाम मनय ।
मनुष्य मनाचे मोयपुत्रसाठी नीमे संघंघस् मनतो
त्याआपचे संघंघस् पुत्रार्थीमना नाश मानाथन
शोमनूप शंकर मनुन् गाडून ठेपतो अशी पत्नीत
मोरी जे जेण्ठो मनुष्याचे सचोरा मरांप मध्ये आपडे
पेमचे सचोराची मरांप मध्ये दुसऱ्याचे सचोरा मनय ।
आणी अपनीमये नमि म्हणुन्या समागम करा आपण
घेतो याच मनने पुत्र भोनाचीच मं.कण वाचेचा
पोक्षेप आपण मनतो।   मीयाचे सचोरा
संमोरी क्षुधिपठ च गेळ खाचा शेपठ मठीन् घेतो
जसा पैःपच्य अन्नाचा पनीणाम मठेन् ।   आणी
मधो अपध्याचा मपठ मसा पठेन् अशी मात्म्यान्
पनटून येरा नाठीं त्याच मग्नीने नाती आणी छोपम
मनुष्यांचे आयुष्यास् घेठेन् अशी पुनः येरा नाथीं
पृथ्वींत् क्षुधिचायम ने ठीमम मनुष्याचे सचोरा

जेथ ते मग पीच्छेत ठेडीत दुःखसमुद्रायम येटे
यासाठीं उत्तम माणसं साधु मनुष्यांचा समागम
करना मनीरा् नाठौरा् स्वाभ्नपणें स्वाचे पीनछन्नु
छिक्षांचे स्मपष्ठ ने चोप्न स्याच औषध लागों सगन
अभूरो नान्मांठीं खुरूरा मर्म मेठ खेरा कानन्तन रोच
खापर्चा क्रीया थणो रोच खस्से नाकेठी पीनाह्यास्
आम स्राङ्गे पाठेरा । पृष्टोन्हे माण्याने फोनून् चर्मी
थंधिन नसा पोभ्मळ खेरो आप्रमाणें थाउीयछंड
भभास् पाठमून् साधु अिन्नंचा प्रयास् खापचा पोाभ्मळ
खेरो । उत्तम मनुष्य गर्भीर् पस मनून् मठेथे
नात्रीं के दुःखे पापरोर् रोम्पां पासून् रोच मनुष्य
पयासशाठ्ठ ख्रेजिन् फोखोउ न्टयुडीम्प दुःखे सोस
रो खशीयास् संसार पीपेलना मना । घन
शोम खह्नानाच स्लयें मञ खह्नान कन शोम्नचा
स्ननण न खेय पीच्छेपन्च स्ननण खेय रान खधीम
छीपस गेभ्मापन शोम पटो खशो स्नं थाम्नणो
धरां पाद्मानुसंधन मना शोमचची सोडा स्याम्नणो
स्नंड परानापंचून् साष्ठेम खपच गर्मच्छेयो खसा के

भीपीः गोमनूप थाः मथन थान्बी न्बोंगा न मन
गान्ब ऽन्मम थेषथ। गठन न थान्बी गोथ्च पथ
ठोन् नीनष्टेम ठठ थान्बें ठथा डोथ्य ठोठुन् ठोष्टन
थान्ब स। ों थरां संसानिनूप ननन्नंर् पम मनण पृथा
थनांर, थर्डन्। मपोमने युनः म्थग्ष्ट नानोथ
मनुष्यान्व नाणांगठी ठोष मषु थेगे थ-ांर् मांब
ईछोनान्बा के थमन मनण गेन गपस्था के मनुष्य
थनांठीर म्नयांर् मपूंन थेरो थान्ब पेनगी मनु
थ्यान्ब पनन्ब गपेपन म्यामिनणे थापथे माणीपन
ठोम्थथा मनुष्य म्यामिनठी थमर्मार् थानून् मु
ठोर। थथिन्ठी धर्मान्बनण मनगे म्नमी ननपन
थनणाथीनूण न्व्थ युण्योबाथम नथ्ये। गाथ्या
मर्डम गे, म्थग्ष्ट मेष्ट थठे माण थनगान्बे सागों म्या
थन्ब पोमन थाणीः सन्नाना मनोगां लोसंसर्ग थाणी
थपाथान्बे साठों मोथ्य गे पीपठगी गननोर् थान्बा
ममाण म्थणरा थठे थथा नठोस्पनूप ईंछोथ
नीथठ युण्य गोर्षं स्पनूप षोष्ट गठस्पनूण ठथा गन्ग
स्पनूप ठथे युधीथान थस नर्गोर् थपीलेम मना

अंतःकरण केवळ पाण्याने स्वच्छ होत नाहीं । पी
डोळे मिटून् जप म्हणु नका नेग पथा पय यावरून्
त्यांस् उपदेश के च असान संसार यास् के सोड
तो त्यास्च सुख होत आम्हांस दुःखच आहे सुख
नाहीं आम्हांस दुःखच अनुभूत होत आहे दुःख
चा अनुभव के करीत नाहीं त्यास्च सुख म्हणून्
म्हणतों ।   वैदिक म्हणत आहे ठेच होय ।
तदनन्तर वाशिष्ठ ब्राह्मणाने मज श्राप दिल्या
ने प्राण मासून् तू चांडाळांचा जन्म घेशील ।
अपेक्ष म्हणत आहे असा तूं अंतःकरण शोधन करीत
नाहीं अशीयास् माझा उपदेश ग्रहण करूं
शकत नाहींस् तथापि जे करीत ते अयोग्य सर्व
करणें यासाठी त्याग करावी परंतु त्यास् सोडायास्
समर्थ होत नाहीं यास्तव साधु आमदांचा संग करणें
किंवा आम्हांस सद्गुरूचा संगच औषध । आणी
अभ्यास सर्वांचा त्याग करणें उपयुक्त जर त्यास्
त्याग करायास् समर्थ न होय तर आपल पक्षी परी
करीत आम्हांस तेच त्याच औषध । हे समजून् त्या

बेंडोब्याचे समीपचें जीर्णकोशकूप खम्हराचे ५८ षोडश
त्नी येऊन् शालाप्रमाणें संन्यास ग्रहण केला अशी
यास् ब्राह्मणाचे अपोशाप प्रयुक्त बेंडकांस षाघ्
याचें ह.तीं गाऊल्यांस् यहें । तदनन्तर त्या बेंड
कांलीने वा जेऊन् जलपाद नामाचें मंडूकनाथाचें जवळ
हें म्हटलें। तदनन्तर तोच मंडूकनाथ येऊन त्यासभी
च भाठीवर चढला तोच सर्प त्याज पाठीवर घेऊन्
चौजोन गतीने भ्रमण करूं लागला। दुसरे दिवस
त्याज चाकवाल् अशक्त पाऊन् मंडूकनाथ येक्ष
खज कां तूं गमनासमर्थ। सर्प म्हणाला यहें आजे
मजला अनाहाराकरव असमर्थ झालों आहें। बेंड
कांलीचें नामाने म्हटलें मला खलेचे बेंडकांलीं कीं।
त्याउपरान्त मी मोठा अनुग्रह पावलों छें, म्हणून् छक्कू-
बेंडकांस् खाउ। तदनन्तर त्याचे कमशायास्
बोर्ह उम्र पाऊन मंडूकनाथसुद्धां खेल। यास्तव मीं
म्हणतों शाहाणा मनुष्य आपले स्वार्थासाठीं शत्रुमद्धीं
खांद्यावर घेऊन् ढीवावें।

आणि मंत्रज्ञान यासां ईश्वरीय प्रथन आणि तोच

धीनव्यागभें नाच सर्वे प्रस्तनें संधिय ठेव याशीं खारोत् येत । नान्याने म्हणुन तूसा घ पनामशं अनय न्याम्ननणी पम्ठी भ्यात् नय प्रेम पाठे स्यान्व मनणी यव्यपी पमन्वा अनुगत घेउनि पत्त मनी रान नाघे नाठीं रान युध्द मनो । यामधि बंधु च्यीपाउन् ष्टीम येउनि घोष्टम छठे नाभधीनाळ ठींठःच्यीपान्वा हानस नाम्ब संमरा बंधुच्यीपास् धनसण मनून् पाठे। नाम्ब पय घेउन म्हणात पाठे मय- । ष्टीन पठेंउ गाध्य घोष्टम पठे। गुध्र धीतः मनणारा म्हणतां पाठें शाधास ने नंकपन धमान्व सर्पेत्र साधु- । नाम्ब सनाष घेउनि घोष्टम घ ठीन व्यगभें धासो संमरा भउनि व्यासन्व मूळान्वे सठोत उन्मूळ मनरा । घूनचर्शी धंसून् घोष्टम मन त्माळान्व मेधान्व धस भोनर्थम गनीण उिवीत नध्ये उिल्लम मनुष्य पनापान्वे म्नयाम् मींन धनयांस् मस्लश मनोत् नाठीं । धणी नान्माने ठमघांव्र धनेम पीपद्दान्वे सठोत युध्द मनूं ने भंमी घव्ड पन सर्पठी घळतान मींमनदंम धपश्य नाश घेतो।

छडी मात्र मोळायापंचून अन्य गमन घडे म्याकरणे
आमचे मधे होन्ह ओनरपणमें ओाधि मनीष । पणी
चे मनुष्य यथार्थ नीनूपण व मनून नागाचे घशी
कूर घेरो होन्ह मनुष्य ऊिमाम घेरो नहा गुरुं
ब्राम्हण ढींगुळांकरून पाळील श्राम घेरा । नाम्याने
२००४ हो मस ।   घूनघशी म्हणार घडे ।
ऊिष्णैनीरा माठम नामंना धम ब्राम्हण असे
आम्ही ब्राम्हणी हाने ईंमनाचे नक्षणाचे माणें ब्राम्ह
णास ठेपून ज्ञान मनायास गेले ।   हाउनन्तन
ब्राम्हणास नाम्याचे पार्पणआर्थ्यी नेपयासाठीं घम
पण घइ । हे पयऊिन् ब्राम्हणाचे घानीछ स्वभाप
प्रयुक्त न्योंहइ नन छैमन न श्रयं हान घण श्रेष्ठी
घयऊिन् आर्थ्याचे घप ग्रहण मनीष् म्हामनचें
धनाचीर्मेच ग्रहण घणी धनाचीमन्च घान घणी
घाणऊिन् मनोयाचे ऊिपयुक्त मर्म याध्दपघ्यास
नन नैमन न मनो हान मळ घायांना नष्ट पोशो ।
म्यास्याने ईंमनाचा नक्षण नाहीं यासाठीं अन्य मनुं
ष्यो घयां ढींगुसास ईंमनचे समान मनून घकोन

जीवस प्राप्त आहे त्याशीयास् ईश्वरूस् अंतःकरणापासून
ठेवून् अथ तो मनून् गेला। तद्धनन्तर तो पीगुस्
ईश्वराच्चे नवळ आला म्हणून सर्वांनि त्यास् पाठोन्
नाश केला। त्यानन्तर नवा अध्याय तोंड आणी
पांचं त्यापीगुसाने ब्राह्मणास् येशी पाठोन् शोध
नवळ काढिन् त्याच्चे दोघीं पांयापिन लोळू लागला।
तेव्हन त्यास् तास पाठोन् त्याच्च पीगुसाने ईश्वरास
व्यापक आहे ते मोक्षय मनून् नाश अष्ट। त्यानन्तन
तिच्यां नवळ काढीन् ईश्वरास् पाठरा आहे तोच्यां बा
पणाने ईश्वरास् 'स्वस्थ पाठेष्ट सर्वांस् मेहेम पाठेष्ट
तद्धनन्तन जीवल्लनम पीगुसास् पाठोन् त्यांतःकरणांस्
त्यांतून दुःखोरा घेऊन त्याशीश्रय धीवन्नरा भागला।
यासाठीं मी म्हणतो की मनुष्य यथार्थ नीनूपण न
मनून् नागाच्चे पक्षीपूरा घेतो इच्छाची।

तेव्हन काम आणी क्रोध आणी मोह आणी लोभ
आणी मान आणी मद यासारखेस् त्याग मनोष्ट बद्धास्
त्याग केल्याने नाश दुखी घेतो। त्याकाने म्हणत
आहे मंत्री शूर ठेव स्थीन। यासाठ म्हणतो

आहे असच त्याप्रमाणे उत्तम सर्व विषयांत म्हणजे आणी विरागे आणी अपमान आणी हुकरा अथवात मर्यादामर्यादेचा नीश्चय आणी गोपणांत मंत्रणा हे असा मंत्रीचा मोठा गुण। हे कारणास्त आम्‍ही म्हणतो मंत्री विचारनाराने अशांचा विचाराची कळा आणी पनामर्यादापूर्वक मर्यादेस गुण असो संपन्नी आपणाच पापरोत्। याप्रमाणे अशे नाव यद्यपी थारां मारी गोष्ट मनीस् रान मेळे मनून् चाड प्रमाणे सर्व साधनांत् यद्यपी चान उपाय मर्यादा आहे तथापी त्याचेच फळ गणाना मात्र मनंधी समर्यांत् सोध्धी पापस्थीत स्राह आहे। नाम्माने म्हणूह मस अस संभव होत। मंत्री म्हणात आहे असे मघनांत शरभन घेईह् त्या प्रमाणे दुष्टकाळी मारीचे भांडाचे असा अनाया सानें पोच्य होतो आणी दुर्बिने संचय होतो साधु मनुष्य लोकांचे मानाचे असे अनायासाने पोच्य असोत् शोभ संचय होरोत्। आणी अक्षानी मनुष्य

ह्वद्वेने तीपाख घेतात् पीशेषस मनुष्य अरीशय
ह्वद्वेन खताथ घेतात् त्याचे घुद्धीचा द्वेशझे नाहीं
ह्यामनुष्यास् ग्रन्थ झी अनुनक्त मनुं समरा नाहीं
पीशेष मनून् घ नाष घर्मीष यणो मंत्री सपेल।
नाम्याने म्हणुष मेघपणीचे पम्मध्याना यणी मेघ
पणींमलेंम खरा ज्ञर्यध्याना मों ठे ऋणू मापले यठें
त्यामनणे सर्पेन पनोस्रोत् ममैध्याना गुण अनुमान
मेम अरा त्याच मनणे फळाने ज्ञर्याचा अनुपम
अरीप।   नाम्याने म्हणुष ठिमन प्रत्युमन पणं
के अपमें हृषीत असे सें मन।   ठे मंत्रणा मनून्
आठा संमी गुध्र राघे के मनायाचे ठिपयुक्त अस रो
मनोन् ठे म्हणून् घुगं मध्ये गेल। यनन्तन मणोधी
घगळ्याने येठिन् ठोनण्यगर्भ नाम्यास् म्हणुष याये
नाम संघी मनायाचे साठीं मयमंत्री गुध्र यमचे
कपळ याम यठे।   नानठंस म्हणारा यठे पुनः
संधन मनायास् म्हेण याम यठे।   सर्पेल घंसून्
घाष्टम अयं मयनान ठेशंल्स्पष्ठ नष्टे त्यामनणे
य घूनपशीं ममशब मोप नंधुध्यीन असव

उपस्थान म्हणजे शांतच मनीत् नाहीं तो अण
शुध्दीमान छंस ठीठीच म्हणाव कंडमीता नाहीं
सनेपनांत् अनेक नक्षत्राचे प्रतीघाय पश्चयात्ताप
पंचोरा घेऊन् छी पत्तांठी नक्षत्रशांत पीशीष घेऊन्
पांढने ममळासठो छंशन मनीत् नाहीं फंमो फलपण
पंचेरा मनुष्य यथार्थांगठो पीफठ छाव मनगो ।
छुष मनुष्यमढेन छूप शांतःमनण मनुष्याचा ख़ुवना
पनठो पीम्यास नाहीं छीमाने पोळम चे डेंमनु-
रो छयांसठो फूंनून् धीरो त्याक्षनणे अधे मघ
नाक्र सामर्थ्यानुनूप त्याचे संमानाचे साठीं नव ठीप
घन प्रभृतो सामग्री मस्तुत मना । तो मेम्यापन
चनपाने गृध्राचे नपळ अठीन् मर्यादापूर्वम गडाचे
घ्यानाठीन् पाणून् नाम्याशी फेय मनवीठो । ताठन
तान छपासनापन गृध्रि घसम । चमपाने म्यठ्ठ ठे
उपघच तुमचे पायच पापठ्ठ छिच्छेने ठे नाक्षय ठीप
पीाग मन । नानठंस म्हणारा पाठे उसच घेय ।
छूनपशीं म्हणारा पाठे ठे ठेच घेय पण संप्रतो
पानेम प्रपंच मम्ताने क्रयोनन नाहीं म्यानमपो

लुब्धो मनुष्यास धनाने आणी स्तब्ध मनुष्यास हात जोडायाने मूर्खास छंदाने त्याला पंडीतास यथा र्थाने वश करावा आणी मीत्रास प्रीतीने सोयन्यास सन्मानाने स्त्री पुत्रास दान आणी सन्मानाने ईतर मनुष्यास सत्कृतीने वश करावा। त्यानंतर मेळ करून तो राजा त्वं आपणं नात्व सांधतळ करा क्रम। चक्रवाक म्हणता आहे तर बोलून करावे हे सांग। राजहंस म्हणता आहे संधी कीती प्रकार नची आहे। गृध्र म्हणता आहे सांगतो आयक। बळवानबरोबर आणी युद्ध नाही प्रतीकार करितां त्या सर्व प्रकाराने पीयसूल घेऊन अवलोप करितात् संधी करायास ईच्छा करतो। कपाळ आणी उपहार आणी संतान आणी संगत आणी उपन्यास आणी प्रतीकार आणी संयोग आणी पुरुषांतर आणी अदृष्टनर आणी आदीष्ट आणी आत्मीष आणी उपग्रह आणी परीक्रय आणी उच्छिन्न आणी परभूषण आणी स्कंधोपनेय हे सोळा प्रकार संधी आहे। संधी पंडीत हे सोळा प्रकार संधी म्हणतात्। प्रेमळ

समतेनें जें मीळण होतें त्यास् कपाळसंधी म्हणून्
म्हणतात् धनाचें घ्याना जें मेळ होतो त्यास् उपहार
म्हणून् म्हणतात। दासी येण्याचें दानघ्याना जो मेळ
तो संतानसंधी मीत्रतापूर्वक जो संधी त्यास् पंडीत
संगतसंधी म्हणून् म्हणतात् आपआपलीपन पावेतो
दोघांचाच धन वीषय धन प्रयोजन संपत्तीतच व
वीपत्तीतच व जेणेंतो भिन्नतास्वरूप वेगळ होत नाहीं
धन संगतसंधी उत्तमता ठरीव सोन्याचे आहे
आणी संधीहून श्रेष्ठ त्यास् कांचनसंधी म्हणून् म्हण
तात। धन आणी आपले कार्य सीद्धीस् उद्देश
करून् जो मेळ करतो त्यास् उपन्यास् कुशळ उप
न्यास् म्हणून् म्हणतात्। म्यां पूर्वी याचा उप
कार केला आहे व मनुष्य मात्राचे करीत यामुळात्
प्रतीकार म्हणून् म्हणतात श्रीराम सुग्रीवाचे जसें।
जेथें धन कार्यास् उद्देश करून् सांगातें गमन कर
तात् त्यास् संयोग म्हणून् म्हणतात। गुरे आणी माझे
सेनापती घ्याना माझें कार्य संपन्न करता हें म्हणून्
स्थापन पण करतात् तेच संधी पुरुषांतर संधी

जाणा। ज्याठांईं भूमीचा अन्न प्रदेश धनाचे द्याना
सन्मानीता येऊन् त्याच पत्नीचे शत्रुस् आयत्त
करी ज्याठांईं त्याचे नपळून् धन घेऊन् मेळ कर
तेत् त्याच मेळास् कपट पुरुषान्तगून् म्हणतो।
जेथे भूमीच देश धनाने येतो जय न येय पतंगी
त्यांत् जो मेळ येतो त्यास् अदृष्टसंधी म्हणतो।
आपले सैन्यासंहित पैशाचे सांगातो जो मेळ करतो
त्यास् आमीष म्हणून् म्हणतो। जीवन संरक्षणाचे
साठीं सर्वस्वदानाने जो मेळ करतो त्यास् उपग्रह
म्हणून् म्हणतो। कोशैक प्रकारी रक्षणाचे
साठीं कोषस्य अंशेच परीमित रूपाचे दान
द्याना भोंच रूपाचे परांतेच दानद्याना
जोंत आस्क खुपणे रूप द्यायाने जो मेळ करतो त्यास्
परीक्रम म्हणून् म्हणतो। उत्तम भूमी दान
प्रयुक्त जे संधी येतो त्यास् उच्छिन्न म्हणून् म्हणतो।
भूम्युत्पन्न भूनी शस्य दानद्याना जो मेळ येतो त्या
स नांव भूषण ज्याठांईं भूम्युत्पन्न शेतास् प्रवोल्लने
मांडून येतो संधी पंडीत त्यास् स्कंधोपनेय म्हणून्

स्वणारीत् । थाणछीन् पनस्यनोपम्नत थाणी मं नरा
थाणां संघंदम थाणां ठीपचन ठे न्वान प्रम्नन संघी
छेय भासे संमरांग् ठीनघनी छन संघी म्नंनी ठीय
अनाअंन्वून् थापघो संघीन्व मंन्रा नछीरा । युध्य
प्रनाथांग् समर्थ सेम न्यानानान्वो रो नाथ थन
थानाने नं पृम पेरो थाम्नन्ले ठीपचन थारोनेम
थाना भम्नन संघी नाछीं ।   न्वनपाने स्वछ्ठ य
मनुष्य थाम य मनुष्य थनासीय यामम्ननन्वो गणना
सुघांमाम्रमाण मनुष्यान्व मछम्रनीन मनुष्यान्व पृथ्वी
म्रम यापम्यं पन थाम थाणी पनपलींग् माठठीय
घूपन्यान्वे धनांग् टेमन्वे थसा थपघे प्राणींग् थापछ
थसा थेपाछरो रोन्व पंडोरा ।   नाम्माने स्वछ्ठ
ठीम्छी मीगा मनुष्य पजो म्रानी यानीमोम्मम पारां
थम्यास् ने मतीपम रो रांगा । थोमाय स्वणारा पाछे
थः छे म्नय स्वणारा थाय मानस पेडा थाणीं नेगान्वे
संरा माम्लप थाम मोंम ठीच्या पीनाशशाठ ने शनीन
थान्व गाठों म्नेण्छी मनुष्य थघमंन्वनण मनरो शनी
मोंना भांग पाण्यामघीछे संघ्राने थमा नंवल छे

शौर्य यासमोरां दास म्हणून पुनः पुण्य
गुणान मनोहर मृगळांचे अशी संसारास् दत्त
धीधंशी म्हणून धर्मांचे साठीं आणी खरेंच साठे
साधु जेत्रंचे सठेरा संग मनोहर आल्लनणे माझे संग
शंने दासच मन म्हानीमोल्लम सठत अस्मामेधी यत्र
आणी छनी गोष्ठ हे धान्यो ऊळेपन ठेवष गेष आठ
यांत् सठख अस्ममधळान् सहज अरोनांना माष
याल्लनणे सय मनयानुप श्रपथ पूर्वम याठेल्यो
नान्मान्द खुपणेहंसम संधी घेपे। सर्पेस न्याला
आठे ठेव घेपे। दाठनलेन नाम्ह नान्ठेसमठेम
पसनाममनजेपन्चानच्याना होन्च घुनघशीं चामा॥
संमानीरा घेठीन् महुत्तांराःमनण घेठीन् चक्रपमस्
घेठीन् मोन नाकान्चे नपळ गेम। ल्यास्थानी
नाभधीनात्र श्रीचे नपणीं गृध्रपम्म प्रयुक्त ठाठेम
छान संमानपूर्वम सर्वेल्लाशो फाषण मनून गाशेच
संधी स्पोम्लन मनून् नाचठेसाचे नपळ पाठ वीष।
घूनघशीं म्हणता आठे नाभधीनात आरो अमन्चो
मसना संपूर्ण साठ आपठे स्यानो पोंध्य पर्वेसापन

पनलून वम्र। थानन्तन आपचे आपहे— [illegible]
अठीन् मनोर्पञ्छोरा फळ पापष्टेरा।

यापीक्षुशर्मानें स्वच्छ पणष्ठीन् कय सांगेन् तें
सांगा। नानडुन्यांत्रों स्वच्छ ओमन्ने अनुग्रहने नाना
पचप्रन अपगत साडे आम्ही उठो सांगें। पीक्षु
शर्मानें स्वच्छ यच्चपी आस तथापी आणष्टीन्सो
अरान्व घेणे। नाम्र अपाभात्व सपेच्छा पनस्पन ठेप्त
घेणे आणी नयशास्त्र अनुक्षण अभीष्ट घेणे आणी
साक्षु [illegible] [illegible] [illegible] घेणेस् आणी
सुप्रगोन्वा यश [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
अशी नीशी आठंड पलस्थानों अमून् सन्नीपेच
दीर्घ संपन प्रनोरा् यामस्ने घेणोद मधील्लष घेणे।

इति ठंशोपछेदः समाप्तः।

ष ग

